

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTIZAN

Mayıs-Haziran 2005

Sayı: 55

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYAT: 2.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

Mayıs çağrısı; emperyalizme ve uşaklarına karşı savaş çağrısıdır!

Yaşasın Halk Savaşı!

“Bayrak provokasyonu”, hortlayan milliyetçilik ve gelişen ırkçı-şoven saldırılar üzerine

Sayfa 2

“Emperyalizm kağıttan kaplandı” Irak işgalinin ikinci yılında Ortadoğu’da batağa saplanan ABD, bu bataklıktan kurtulamayacak!

Sayfa 11

Kıbrıs halkının bağımsızlık mücadelesi devam ediyor

Sayfa 19

Halk Savaşının genel mantığı üzerine

Sayfa 24

Halk Savaşı ve Gençlik

Sayfa 42

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Tüzüğü
(Kuruluş: 24 Nisan 1972)

Sayfa 49

Peru’da 77 yıldır dalgalanan bayrak; Peru Komünist Partisi ve Halk Savaşı

Sayfa 54

PARTİZAN'DAN

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.

İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.

Tel: (0212) 531 48 53

FAKS: (0212) 621 61 33

Sahibi ve Yazışleri Müdürü:

Numan BOZER

Baskı: Kayhan Matbaa

ISSN. 1303-0078

email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

▬ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL, TEL: (0216) 306 16 02

▬ **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI
NO:11 KAT:3 DAİRE: 32 ÇANKAYA/ANKARA
TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

▬ **İZMİR:** 856. SOKAK, NO: 48/203 KEMERALTI-
KONAK TEL: (0232) 482 04 96 Cep: 0 537 252 16 70

▬ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 697 94 19

▬ **BURSA:** SELÇUK HATUN MAHALLESİ, ÜNLÜ
CAD, SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT:2 NO: 185
HEYKEL
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

▬ **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84

▬ **MERSİN:** ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 Cep: 0 535 516 79 47

Yurtdışı Hesap Numaraları Emriye Demirkır

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi

Euro Hesabı: 0751 0067 5731 0000 009

TL Hesabı: 0751 0067 5743 0000 009

İş Bankası İstanbul/Aksaray Şub.

Euro Hesabı: 1002 1130549-TL Hesabı: 1002
1180043

Vakıfbank Valide Sultan Şubesi

Euro Hesabı: 00158 048 000 213746

Merhaba;

Uzun bir aradan sonra yeniden okurlarımızla olmanın coşkunluğunu yaşıyoruz.

Egemenler çeşitli saldırılarla kitleler üzerindeki egemenliklerini pekiştirmeye çalışırken bir taraftan da sivil faşistler aracılığıyla toplum üzerinde korku ve sindirme politikalarını hızla sürdürüyorlar.

İşçiler, emekçiler faşist TC'nin, emperyalist patentli saldırı politikaları karşısında alanları doldururken, egemenler ise bu muhalefetin daha fazla büyümesini engellemek için önünü şimdiden kesmeye çalışıyorlar.

Kitlelerin gelişen bu muhalefeti karşısında iyice çıkmaza TC devleti onları sindirmenin yolu olarak çeşitli saldırı ve provokasyonları hayata geçirmiş durumda. Mersin'de Newroz kutlamaları sırasında yaşanan olayı fırsat bilen TC devleti "vatan, millet, Sakarya" edebiyatıyla sivil faşistleri harekete geçirdi. Bizzat Genelkurmay tarafından yapılan çağrıyla önce Trabzon'da başladı saldırılar. Ardından yine sivil faşistler tarafından çeşitli illerde basın açıklamaları yapmak isteyen kitleye yönelik saldırılar gerçekleşti. Faşizmin saldırıları karşısında devrimcilerin birlikte hareket etmesi, eylem birliktelikleri gerçekleştirmesi ve faşizme birlikte karşı duruş göstermesi bu süreçte oldukça önemli.

Emperyalizmin ekonomik kriz içine girdiği günümüz koşullarında Ortadoğu, yeraltı ve yerüstü doğal zenginlik kaynaklarıyla emperyalizmin hedef tahtasında olma özelliğini koruyor. ABD emperyalizminin Irak'taki petrole el koymak ve Ortadoğu'da zayıflayan gücünü yeniden kabul edilebilir seviyeye getirmek amacıyla sürdürdüğü işgal, Irak halkının can pahası direnişiyi karşılaştı. "Irak işgalinin ikinci yılında Ortadoğu'da batağa saplanan ABD, Bu bataklıktan kurtulamayacak!" başlıklı yazımızda Irak'a saldırının amaçları, Ortadoğu'nun emperyalistler açısından önemi, Ortadoğu'da değişen dengeler ve TC'ye biçilen misyon vb. konulara değiniliyor. Yine bu yazı ile birlikte Peru Komünist Partisi'nin doğuşu ve gelişimini anlatan; gelişen şovenist dalgayı değerlendiren; Halk Savaşının genel mantığını ve gençliğin önemine vurgu yapan yazılarla birlikte Kıbrıs'ta gelişmeleri yorumlayan ve TKP/ML'nin resmileşen tüzüğünü yayınlıyoruz

Yeni bir sayımız ile buluşmak dileği ile...

Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

"Bayrak provokasyonu", hortlayan milliyetçilik ve gelişen ırkçı-şoven saldırılar üzerine.2

"EMPERYALİZM KAĞITTAN KAPLANDIR"

Irak işgalinin ikinci yılında Ortadoğu'da batağa saplanan ABD, bu bataklıktan kurtulamayacak!11

Kıbrıs halkının bağımsızlık mücadelesi devam ediyor ..19

Halk Savaşının genel mantığı üzerine. 24

Halk Savaşı ve Gençlik 42

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Tüzüğü

(Kuruluş: 24 Nisan 1972) 49

Peru'da 77 yıldır dalgalanan bayrak; Peru Komünist Partisi ve Halk Savaşı 54

“Bayrak provokasyonu”, hortlayan milliyetçilik ve gelişen ırkçı-şoven saldırılar üzerine

İstanbul'da *Mecidi-köy'den Taksim'e uzanan devasa bir bayrakla yürüyen polislere; emekçilere, işçilere, çalışanlara, devrimcilere çeşitli bahaneler ile kapatılan alanlar hiç tereddütsüz açılarak (Taksim Meydanı gibi) eylemler devam ettirildi.*

Aslında bu dalganın Mersin'de yaşanan bayrak olayının hemen ardından değil, daha önceden geliştiğini söylemek yanlış olmaz. Oldukça uzun bir zamandır kamuoyunun gündeminde olan, hatta R. Tayyip Erdoğan'ın duygulanıp (!) ağladığı 18 Mart Çanakkale törenleri, Ermeni Soykırımını meselesinin tekrar gündeme taşınması da bu dalganın o dönem ki ön adımları olarak yorumlanabilir.

Mersin'de Newroz kutlamaları sırasında iki Kürt çocuğun Türk bayrağını hırpalaması sonucu gelişen ve ardından da bizzat Genelkurmay ve devlet eliyle tırmandırılan ırkçı-şoven dalga, Mersin'in ardından Trabzon'da TAYAD'a saldırı olarak kendini gösterdi ve yine çeşitli illerdeki saldırılarla devam etti. İlk olarak Mersin'de telefonlar ile birbirini harekete geçiren(!) gözü dönmüş faşistler, yürüyüş güzergahlarındaki simitçileri, pencereden bakan öğrencileri, uzun saçlı gençleri hedef seçti. Bu şoven dalga çeşitli illerde yapılan aynı içerikli gösteriler ile artarak devam etti. Ancak sadece bunlarla sınırlı kalmadı. Özellikle İstanbul'da ardı ardına “Bayrağa Saygı” mitingleri düzenlendi, en büyük bayrağı asma yarışına girildi, burjuva-feodal basın günlerce ek olarak Türk Bayrağı dağdı ve Polis Teşkilatı'nın kuruluş etkinlikleri de bu ta-

rihlere denk getirilince gövde gösterme eylemleri zincirleme bir şekilde sürdü.

İstanbul'da Mecidi-köy'den Taksim'e uzanan devasa bir bayrakla yürüyen polislere; emekçilere, işçilere, çalışanlara, devrimcilere çeşitli bahaneler ile kapatılan alanlar hiç tereddütsüz açılarak (Taksim Meydanı gibi) eylemler devam ettirildi.

Aslında bu dalganın Mersin'de yaşanan bayrak olayının hemen ardından değil, daha önceden geliştiğini söylemek yanlış olmaz. Oldukça uzun bir zamandır kamuoyunun gündeminde olan, hatta R. Tayyip Erdoğan'ın duygulanıp(!) ağladığı 18 Mart Çanakkale törenleri, Ermeni Soykırımını meselesinin tekrar gündeme taşınması da bu dalganın o dönem ki ön adımları olarak yorumlanabilir. Ancak 21 Mart Newroz kutlamalarının ardından yaşanan gelişmeler, uzunca bir zamandır milliyetçilik kazanını karıştıranlara tuz

Faşistlerin ezberinde hazır bekletilen ırkçı-şoven sloganlarla süslenen saldırılar devlet yetkilileri tarafından “alçaklık, gaflet, dalalet, hıyanet ve sözde vatandaşlık” olarak nitelendirildi.

biber olmuş, yeni olanaklar sunmuştur.

Bu gelişmelerden birisi yukarıda da değindiğimiz gibi 18 Mart Çanakkale Savaşı'nın yıldönümü vesilesi ile yapılan şaşalı kutlamalardı. Bütün devlet erkanının katıldığı kutlamalarda, Türklerin akıllara durgunluk veren gücü, vatan-millet sevgi-

si, “bir Türk dünyaya bedeldir” ırkçı-şoven felsefesi gözyaşları içinde anlatıldı. Buradan başlayan dalga Ermeni Soykırımı tartışmaları ile devam etti. 1914 ve 1918 yıllarında soykırımı uğrayan, yerlerinden yurtlarından sürgün edilen Ermeniler, tarihsel bu olgunun kabulünü istiyor, Türk hakim sınıfları

ise başından itibaren takındığı inkarcı tavır ile asıl Ermenilerin Türkleri katlettiğini ispatlamak için sahte belgeler, yalancı tanıklar ortaya atılmaktan çekinmiyordu. Ermeni Soykırımı yüzünden Avrupa Birliği koridorlarında sıkışan faşist Türk devleti, bir yandan “asıl Ermeniler bizi katletti” çılgınlıklarını atmaya devam ederek “iş tarihçilere bırakalım” derken ve diğer taraftan da bu tartışmalardan yola çıkarak “üstün” Türk ulusuna “üzermizde oyunlar oynanıyor, dikkat edin!” uyarısında bulunuyordu. R. Tayyip Erdoğan ve Deniz Baykal'ın bu sıkışmışlıktan dolayı yaptığı devletin arşivlerinin herkese açık olduğu ve işi tarafsız bir tarihçi kurulunun çözebileceği açıklaması bu yönlerden bakıldığında bir ikiyüzlülük belgesi olmaktan ileri gitmemektedir.

Yaşanan bir diğer gelişme de ABD'li yetkililerin yaptıkları Türkiye ziyaretleri sonrası tartışılmaya başlanan Türkiye halkının % 82'sinin ABD karşıtlığı ve ABD'nin bu durumdan rahatsız olduğu konusudur. Bu tartışmalara göre ABD, “AKP hükümetinin görevlerini iyi yapmadığını” 1 Mart tezkeresi örneği ile birlikte hatırlatarak bu sorunu ağırlığını koyarak çözmesini istiyordu. Var olan % 82'lik tepki mutlaka törpülenmeli, Türk milliyetçiliğinin ABD'ye yönelen kısmı bertaraf edilmeli idi. Şubat ve Mart ayları içerisindeki gizli görüşmelerin ardından yapılan üstü kapalı açıklamalarda da bu vurgu ön plana çıkıyor-

“Kemalizm bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır”, “Kemalizm demek her türlü ilerici demokratik düşüncenin zincire vurulmasıdır”, “Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılmasıdır”, “Kemalizm azgın Türk şovenizmidir, koyu hakim ulus milliyetçiliğidir”, “Kemalizm faşizmdir” tespitlerinin doğruluğu bir kez yaşananlar ile ortadadır.

du. Altı özenle çizilen nokta, ABD ve Türkiye arasında bir sorunun olmadığı, dostluk ilişkisinin devam ettiği oluyordu. Ardından MGK Genel Sekreteri'nin yaptığı “belirtilmesi gereken husus Türk Amerikan ilişkilerinin durumu hakkında söylenenlerin gerçeği yansıtmadığıdır. Bu ilişkiler bir günde kurulmadığı gibi bir günde de bozulmayacak kadar sağlamdır. Türk-Amerikan ilişkilerinde kriz olduğu, ilişkilerimizin kötü bir aşamadan geçmekte olduğu, hele hele ilişkilerimizin dibe vurduğu gibi söylemler temelsiz abartmalardır” açıklaması soruna ağırlığını koymadığı için ku-

lağı çekilen TSK'nın müdahalesi olarak algılanmalıdır.

Tüm bu yaşananların ardından özellikle Kürt halkına yönelik geliştirilen saldırılar ile Türk hakim sınıfları, hem efendilerine hem de devrimci ve demokrat kesimlere ve Kürt ulusal hareketine mesaj vermeyi amaçlıyordu.

İşte Mersin'de yere düşen bayrağı bu şevkle yakalayanlar bir saldırı dalgasının bahanesini bulmanın heyecanı ile zincirleme eylemlerine başladılar.

İki Kürt çocuğun arkasından dev **“Bayrak namustur, namussuzlar defolun!”** pankartı açarak gözü dönenler Genel Kurmay, Emniyet Genel Müdürlüğü, AKP, CHP, DYP, Ülkü Ocakları hatta Türk-İş, Hak-İş, Kamusen'in açıklamalarından da güç alarak milliyetçilik hayaletini hortlamaktan çekinmediler. Zaten faşistlerin ezberinde hazır bekletilen ırkçı-şoven sloganlarla süslenen bu olay, **“alçaklık, gaflet, dalalet, hıyanet ve sözde vatandaşlık”** olarak nitelendirildi. Söz konusu açıklamalarla birlikte saldırılarını daha da artıran gözü dönmüş faşist sürüsünün bu saldırılarını başı bozuk insanların kendi başına hareketi şeklinde yorumlamak oldukça iyi niyetli bir yaklaşım olacaktır. Bu iyi niyete(!) **Devlet Bahçeli**'nin **“sokakta ülkücü görmek istemiyoruz, ülkücülerin ellerinde bilgisayar olmalıdır”** açıklamasına inanmakta dahildir. Tüm bu söylemler ucuz birer yalandan ibarettir. **Yaşananlar ne tesadüfi gelişmelerdir, ne de Türk bayrağının yere**

atılmasından sonra çok duyulanan(!) bazı kişilerin işidir. Faşistlerin örgütsüz hareket ettikleri nasıl bir yanılsama ise diğer bir yanlış ifade de faşizmi MHP'den, faşistleri MHP'lilerden ibaret görme anlayışıdır.

Yaşananlar bu açıdan bakıldığında aslında Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ve faşizm tahlili ile ilgili de önemli veriler sunmaktadır. Özellikle **Kemalizm** konusunda **İbrahim Kaypak-**

kaya'nın yaptığı "**Kemalizm** demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir" (**İbrahim Kaypakaya Seçme Yazılar, Nisan 2004, Umut Yayımcılık, Sf: 245**) belirmesi tam da bugün yaşananların ifadesidir.

"**Kemalizm bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır**", "**Kemalizm** demek her türlü ilerici demokratik düşüncenin zincire vurulmasıdır", "**Kemalizm** demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılmasıdır", "**Kemalizm** azgın Türk şovenizmidir, koyu hakim ulus milliyetçiliğidir", "**Kemalizm faşizmdir**" tespitlerinin doğruluğu bir kez yaşananlar ile ortadadır.

Peki bunların örneklerini hatırlamak için ille de çok gerilere gitmeye gerek var mıdır? Hayır. **Kemalist diktatörlük azınlık milliyetlerin özellikle Kürt ulusunun**

haklarını gasp etmiştir; onları zorla Türkleştirmeye çalışmıştır; dillerini yasaklamış; yaşananları tersine çevirmeye çalışmış; tarihi yeniden kaleme almış; kitle katliamlarına girişmiş ve binlerce insanı katletmiştir. Sadece Dersim ayaklanmasından sonra katledilen Kürtlerin sayısı 60 binin üzerindedir. Bu açılarından bakıldığında Kemalist Diktatörlüğün izlediği çizgi tek kelime ile Türk şovenizmidir.

Şovenizm; Türk hakim sınıflarının, Türkiye halkına uyguladığı sömürü ve baskının sonucunda devlete öfkelenen, tepki duyan; açlık, yoksulluk ve işsizlikle boğuşan halk kitlelerini bir arada tutmanın, devlet etrafında kenetlenmenin bir aracı olarak her dönem kullanılmıştır. Şovenizmin her ülkede olduğu gibi Türkiye'de de dayandığı sınıflar ve zümreler vardır. Ve emperyalistler işlerine geldiği zaman bu sınıf ve zümreler üzerinden şovenist ve ırkçı politikaları kışkırtarak desteklerler. Bu ko-

Kemalist diktatörlük azınlık milliyetlerin özellikle Kürt ulusunun haklarını gasp etmiştir; onları zorla Türkleştirmeye çalışmıştır; dillerini yasaklamış; yaşananları tersine çevirmeye çalışmış; tarihi yeniden kaleme almış; kitle katliamlarına girişmiş ve binlerce insanı katletmiştir.

Kartal

nu özgülünde bazı kimseler sapla samanı birbirine karıştırmakta ve böylece başkalarının ekmeğine yağ sürmektedir. **Emperyalizmin ırkçılık politikası ile yerli hakim sınıfların ırkçılık politikası asla birbirine karıştırılmaması gereken iki farklı konudur.** Emperyalistlerin halkları birbirine düşman etmek ve ezmek istediği doğrudur ancak, bu emelleri için bizzat kendilerinin ırkçılık politikası yürüttüğü doğru değildir. **Türkiye'deki ırkçılık politikası Türk hakim sınıflarının politikasıdır. Burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır.** Ülkemizde özellikle Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere karşı ırkçı bir politika güdenler, bu feodal ve feodal burjuva sınıflar ve onların siyasi temsilcileri ve partileridir. Elbette ki emperyalizm işine geldiği yerde bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtmakta, çıkarları ile örtüşmediği noktada ise bu politikanın karşısına çıkabilmektedir. Tıpkı özellikle AB emperyalizminin **Ermeni Soykırımı** noktasında çıkarlarına uygun olarak tavrı al-

dığı gibi.

Emperyalizmin bizzat yürüttüğü ırkçılık politikası ise bambaşka bir şeydir. Buna örnek olarak faşist **Hitler**'in Alman ırkının dünyada en üstün ırk olduğunu savunması gösterilebilir.

İşte tüm bunlardan dolayı ırkçılığa karşı yürütülecek mücadele, her şeyden önce ülkede bulunan hakim sınıflara ve zümrelere karşı yürütülecek mücadele olmak zorundadır. Proletaryanın en önemli görevlerinden biri bunları emekçi halka teşhir etmektir. Burada yine **İbrahim Kaypakka**ya'dan bir alıntı yapalım; **"Türk işçi ve köylülerinin bilinçleri, Türk hakim sınıfları tarafından milliyetçilik ideolojisi ile geniş ölçüde karartılmıştır. Hakim ulus milliyetçiliği, değil köylülerin, proleterlerin en ileri unsurlarının bile gözlerini az çok karartmıştır. Yani özellikle Türk komünistlerinin önünde Türk milliyetçiliğini yıkmak görevi, işçi ve köylüleri burjuva milliyetçiliğinin her türlü kalıntılarından temizlemek görevi vardır. Bu görevi ihmale ya da önem-**

sememeye yol açacak her tespit, sınıf mücadelesi açısından sadece zararlıdır." (İbrahim Kaypakka Seçme Yazılar, Nisan 2004, Umut Yayıncılık, Sf: 300)

Evet bugün açısından bakıldığında gözleri hakim sınıflar tarafından şovenizm zehri ile karartılmış, bilinçleri bu zehir ile bulandırılmış işçi ve köylü yığınları vardır. **Ancak bizler bu fikirler ile mücadele etmezsek, bu yanlış fikirleri işçi ve köylü yığınların kafasından atmazsak emekçi yığınlar arasında tam bir birlik, dayanışma ve güven sağlayamayız. Bu aynı zamanda emperyalizme ve uşaklarına karşı yürüttüğümüz mücadelede yeterince başarı sağlayamadığımız anlamına da gelir.** Eğer bizler bu zehri kitlelerin kafasından söküp atmanın mücadelesini kararlılıkla yürütmezsek kitleleri Kemalizm karşısında silahsız bırakmış oluruz.

Asıl olarak emperyalistlerin ulusal değerlerin en büyük düşmanı olduğunun altını sürekli çizerek emekçi yığınları bu gerçeği göstermek önemlidir. Tek başına Türk hakim sınıflarının emperyalizm karşısındaki duruşu dahi Türk milliyetçiliğinin özünde ne anlama geldiğini ortaya koymaktadır. **Emperyalizm ulusal değerlere düşmandır.** Buna örnek ABD emperyalizmi tarafından işgal edilen ülkelerdir. **Son örnek ise tarihi, insanı, geçmişi, kültürü, toprağı ile yağma ve talan edilen Irak'tır.**

Kısaca denilebilir ki; ırkçı ve şoven politikanın beslen-

diği kaynak Kemalizmin ta kendisidir. “**Bir Türk dünyaya bedeldir**”, “**Ne mutlu Türküm diyene**” felsefesinin temelinde Kemalizm yatmaktadır. Türklüğü mutluluk, bu topraklarda yaşayan herkesi Türk ya da Türk kökenli olarak gören bir ideolojinin kendini Türk olarak tanımlamayan diğer uluslara ve azınlık milliyetlere karşı düşmanlık gütmesi, onları “**hain**” veya “**sözde vatan-daş**” ilan etmesi anlaşılabilir değil, gayet anlaşılır bir şeydir. Çünkü, Türk devleti bu ırkçı ve şoven ideolojinin üzerinde kurulmuştur. Ve süreç içinde, yürüttüğü katliamlarla başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer tüm azınlıklara vermeye çalıştığı mesaj da “**ya bu topraklarda Türk olarak yaşarsınız ya da hiç yaşamazsınız**” olmuştur. Bugün MHP’li sivil faşistler tarafından atılan “**ya sev ya terk et**” sloganının tarihi kökeni bu ırkçı felsefeye dayanmaktadır. Sözü uzatmadan, Kaypakaya’nın Kemalizm değerlendirmelerine kulak verelim;

“**Tarihi yeni baştan kaleme almaya, bütün milletlerin Türklerden olduğu gi-**

bi ırkçı ve saçma bir teori icat etmişlerdi. Bütün dillerin kaynağı da Türkçeydi(!) Güneş Dil Teorisi bunu ispatlamak için uyduruldu. Türkler efendi milletti (gerçekte “efendi” olanlar, Türk hakim sınıflarıydı): Azınlıklar ona itaate mecburdu. Türkçeden başka bir dil konuşmak yasaktı. Azınlık milliyetlerin bütün demokratik hakları gaspedilmişti. Onlara her türlü eziyet ve hakaret mübahtı. Kürt olanlara aşağılayıcı sıfatlar takılıyordu. Türk işçi ve köylüleri arasında bir Türk şovenizmi yaratılmaya çalışılıyordu ve bunda az çok da başarılı olunmuştu.” (İbrahim Kaypakaya Seçme Yazılar, Nisan 2004, Umut Yayıncılık, Sf: 281)

“**Sözde vatandaşlar**” tanımlamasında bulunan, “**tarihten ders alsınlar**” diyen Genelkurmay Başkanı’nın sözlerini doğru okumak gerekir. **Onların ders alınmasını salık verdikleri tarih, katliam ve zulüm tarihidir.** Bu tarihte **Koçgiri, Zilan, Dersim** katliamları yazmaktadır; sürgünler yazmaktadır. Tüm ulusal demokratik ta-

leplere karşı uygulanan gözetim, işkence ve zindan politikaları tarihi ders alınması için önümüze sürülmektedir.

Yaşananların bir başka boyutu da bu politikayı yaşam tarzı haline getirenler, ders alınsın diye halkın önüne sürenlerin hiç şüphesiz her türlü nefreti ve tepkiyi hak ettikleridir. Bu tepkilerin tıpkı Mersin olayında olduğu gibi bir yöntemle dile getirilmesi yukarıda altını çizdiğimiz gerçekleri ortadan kaldırmaz.

İrkçılık ve şovenizm kardeşliğin değil, düşmanlığın, ezilenleri bölüp parçalamanın ideolojisidir. Böl ve yönet politikası emperyalistlerin ve suç ortaklarının vazgeçemedikleri en büyük hain planlardan biridir.

Ezilenlerin kendi sınıfları için dövüşme, kendi hakları uğruna mücadele etme bilincinde sağlayacakları her gelişmenin karşı-devrimcilerin bu türden provokasyonlarını boşa çıkarma başarısıyla direkt bağlantılıdır.

Her bayrak bir sınıfın gücünü ve iktidarını temsil eder. Sınıf bilinçli proleterlerin yani komünistlerin sınıf dokusunun temel rengi olan kanın (kızıl) üstüne emeğe ve bağlılık ve saygı anlamında ifade edilen orak çekiç kullanılması tek nedeni sınıfsaldır.

Bu konu ile ilgili sözlerimizi İbrahim Kaypakaya’nın sözleri ile noktalayalım; “**Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır.**”

“EMPERYALİZM KAĞITTAN KAPLANDIR”

Irak işgalinin ikinci yılında Ortadoğu’da batağa saplanan ABD, bu bataklıktan kurtulamayacak!

Emperyalistler savaşı daha başından kaybettiklerinin farkında olmadan zafer çılgınlıkları attıkları Mayıs 2002 tarihinden bu yana ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Irak halkı işgalin başından bu yana “İşgale karşı savaşıyoruz” şiarını hep haykırdı. İşgalcilere karşı Bağdat, Musul, Ramadi ve Felluce’de büyük direnişler sergilendi. 1500’ün üzerinde askeri ölen, 10 binin üzerinde yararlı veren, altı bin civarında askeri firar eden, binlerce askeri psikolojik tedavi gören işgalci güçlerin sözcüsü durumunda olan ABD’nin tüm gizli belgelerinde savaşın kaybedilmek üzere olduğu açıkça yazılmaktadır. Eski Dışişleri Bakanı Colin Powell’in gideryak “sonuç korkunç, bu savaşı kaybettik” açıklaması emperyalist işgalcilerin durumunu kendi ağızlarından açıklıyor.

20 Mart 2002 tarihinde ABD emperyalizmi yanına aldığı müttefiki İngiliz emperyalizmi ile birlikte Irak’ı işgal etti. “Kitle imha” silahlarının varlığını gerekçe olarak gösteren ABD için, hiç kimsenin bunların varlığına inanmamasının, hatta BM silah denetçilerinin yaptıkları araştırmalarda bunların izine dahi rastlanmamasının önemi yoktu. Nitekim işgalin birinci yılında işgale gerekçe gösterilen “silahların olmadığı”ni, bu konuda “yanıldıklarını” açıklayan Bush, bu tarihten sonra sürekli olarak Irak’a getirilecek olan “özgürlükten” söz etmeye başladı. Onların “özgürlük” dediği, yıkılan şehirler, haritadan silinen köyler, yüzbinlerce insanın cesedi, kan, gözyaşı, açlık ve yağmaydı.

Ortadoğu’da sular hiçbir zaman durulmadı. Savaşlar bu bölgede yaşayan halkların adeta kaderi oldu. Emperyalistlerin kışkırtmaları sonucu sekiz yıl savaştı-

rılan İran ve Irak halkı büyük acılar çekerken, Siyonist İsrail devleti kurulduğundan bu yana Filistin halkına kan kusturuyor. Kürtler tüm bölge devletlerinin sürekli hedefleri olmuş ve katledilmişlerdir. Ve öte yandan önemli zenginlik kaynaklarının bulunduğu Ortadoğu her zaman emperyalistlerin iştahını kabartmıştır. **Bu gerçek kavranmadan ABD emperyalizminin neden Irak’a saldırdığı anlaşılabilir.**

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı dünyada bütün dengeleri değiştirdi. Savaştan geriye kalan milyonlarca ölü, yerle bir edilen şehirler, yoksulluk ve açlık savaşın sonuçları olurken, işgal edilen topraklar ve bölüşülen pazarlar, yeni sömürgelerin ortaya çıkması da savaşın diğer sonuçları olarak tarihe geçti. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan yenik çıkan Almanya ve müttefiklerine karşı, İngiliz ve Fransız emperyalistleri sa-

vaşın 'galipleri' olarak kendilerini ilan ettiler.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Almanya'nın yanında savaşa giren Osmanlı İmparatorluğu Almanya yenilince savaşı kaybeden taraflardan biri olarak kabul edildi. İngiliz ve Fransız emperyalistleri kendilerini savaşın 'galibi' ilan ettikten sonra Osmanlı İmparatorluğu'nun hakim olduğu toprakları kendi aralarında bölüştüler. Bunun başka sonuçları da oldu, şöyle ki **İngiliz** ve **Fransız** emperyalistleri kendi çıkarlarına uygun yeni devletler kurmaktan geri kalmadılar. Bunlardan bir tanesi de Irak devletinin kurulmasıydı. Kürdistan topraklarının Güney kesimini içine alınarak oluşturulan Irak devleti sürekli çeşitli emperyalist güçlerin at oynattıkları bir alan oldu.

larındandı.

ABD ve genel olarak emperyalistler için kişiler ve değerler hiç önemli değildir. **Önemli olan ABD'nin çıkarlarıdır. Çıkarları muhafaza edildiği müddetçe, ABD için herkes aynıdır.** Çıkarlarıyla çatışan, çelişen herkes, her ülke ABD'nin bir numaralı düşmanıdır (ki bu tüm emperyalistler için geçerlidir.) Saddam da böyle oldu. ABD çıkarlarına ters düştüğü için düşman oldu. Bir anda diktatör, cani vb. her şey olan Saddam, mutlaka devrilmeliydi. ABD, Irak petrollerine ulaşmak ve bu bölgeyi kendi denetimine almak için saldırdı ve Irak'ı işgal etti.

Sadece Irak değil, tüm Ortadoğu ülkeleri petrol bakımından oldukça zengin bir coğrafyada bulunuyorlar. Petrole ihtiyaç duyan

dayalı sanayinin oldukça gelişkin olduğu günümüzde gelişmiş ülkeler bu doğal kaynağa büyük ihtiyaç duyuyorlar. ABD, dünyada en çok petrol tüketen ülkelerin başında geliyor. Ortadoğu'da petrol kontrolünü elinde tutan ABD'nin diğer emperyalist güçlere karşı önemli bir avantajı eline geçireceği açıktır. **Son yıllarda önemli bir hamle yapan Çin'in giderek yükselen trendi petrol tüketimini de o oranda artırmaktadır. Bunu frenlemek için bile olsa ABD bu enerji kaynağını kendi denetimine almak istiyor.** Böylece rakip emperyalist güçlerin ihtiyaç duyduğu enerji kaynaklarını kendi denetimde tutarak gelişmelerini önlemeyi hedefliyor. ABD'nin büyük petrol şirketlerinin daha şimdiden Irak petrol bölgelerini kendi ara-

İngiliz ve Fransız emperyalistleri kendi çıkarlarına uygun yeni devletler kurmaktan geri kalmadılar. Bunlardan bir tanesi de Irak devletinin kurulmasıydı. Kürdistan topraklarının Güney kesimini içine alınarak oluşturulan Irak devleti sürekli çeşitli emperyalist güçlerin at oynattıkları bir alan oldu.

Ortadoğu'da Irak, entrikaların, darbelerin oldukça zengin olduğu ülkelerden biriydi. **Gerici faşist iktidarların sürekli iş başında bulunduğu Irak'ta, ABD emperyalizminin destek ve himayesinde darbeye iş başına gelen Saddam Hüseyin, Ortadoğu'daki başlıca diktatörlerden biriydi. Irak Kürdistanı'ndaki Kürtleri baskı altında tutan, Halepçe'de olduğu gibi binlerce Kürdü acımasızca katleden Saddam diktatörü, ABD'nin bir zamanlar en büyük uşak-**

tüm ülkelerin Ortadoğu ülkeleriyle bir biçimde ticari ilişkileri var. **ABD, Japonya, Almanya, Fransa** son yıllarda **Çin** de petrol ihtiyaçlarını Ortadoğu ülkelerinden sağlıyorlar.

ABD'nin Irak saldırısının nedenleri diğerlerinin yanısıra iki başlık altında toplamak mümkün. **Birincisi;** petrol, **ikincisi;** Ortadoğu'da zayıflayan gücünü yeniden kabul edilir seviyeye getirmek.

Petrol; dünyada hala ihtiyaç duyulan en önemli enerji kaynaklarından biri. Petrole

larında bölüştükleri düşünüldüğünde, ABD emperyalizminin buradan ne kadar kazanç sağlayacağı kendiliğinden ortaya çıkıyor. ABD, Irak petrollerini ele geçirdiğinde şimdiye kadar Irak işgalinde harcadığı paraları kısa zamanda petrol gelirlerinden elde edeceği söylenmektedir.

İkincisi; ABD 1979 yılında Şah'ın devrilmesiyle önemli mevzilerinden biri olan İran'ı kaybettiğinden bu yana, otoritesi giderek zayıfladı. İran ve 1980'lerin sonu-

na doğru Irak'ın da elinden kayıp gitmesi ABD'nin gücünü iyice zayıflattı. **Suriye zaten şimdiye kadar tam olarak ABD denetiminde bir ülke olmadı.** Bu durum ABD'nin 1980'de benimsediği yeni stratejisine uygun olarak Irak'ın işgalini gündeme getirdi. Ortadoğu'da ele geçirilen avantajın Kafkaslarla birleştirilmesi ABD'nin dünya imparatorluğunda atılmış en büyük adım olarak kabul edilmektedir.

ABD, 1. petrol krizi ve Vietnam yenilgisinden sonra yeni bir strateji geliştirmeye başladı. Bu strateji şimdilerde çokça popüler olan "**Küreselleşme**" politikasıydı. ABD'nin (ki İngiltere de aynı şekilde) benimsediği, tüm içeriği, hedefleri, askeri, ekonomik ve kültürel yönleri ABD araştırma merkezince çizilen bu politika, **1989 yılından itibaren uygulanmaya kondu. Bu projenin tek bir hedefi vardı; ABD'nin gücünü yeniden tesis etmek ve dünyada tek güç olmak. Bunun için ABD tekellerinin önündeki tüm engellerin kaldırılması, ham madde ve yatırım alanlarının ABD tekellerine sunulması, ABD emperyalizminin liderliğinde oluşturulmuş "uluslararası topluluk" ve "etkin çok taraflı" yönetimlerin ABD denetiminde tutulması, tüm ülke ekonomilerinin kendisine bağlanması, devlet yönetimlerinin zayıflatılması ve tüm bu konularda ABD'nin öncülüğünün kabul edilmesi idi.** Bu politika **1997** yılında tamamen iflas etti. Bölgesel krizler, çöken ülkeler ve em-

peryalistler arası yeni güç dengelerinin ortaya çıkmasıyla, 2005 yılına gelindiğinde krizin atlatıldığı söylenebilir, kriz atlatılmış değildir.

Emperyalist yayılcı politikasından vazgeçmesi doğası gereği mümkün olmayan ABD, 1990 yılından itibaren yeni stratejiler benimsemeye başladı. Bunun temelinde Rus Sosyal Emperyalizminin çözülmesi ve o döneme kadar Rusya'nın tamamen denetiminde olan ülkelerin tek tek Rusya'dan koparak "**bağımsız devletler**" olarak ortaya çıkmaları oldu. **Gorbaçov'un Doğu Almanya'yı Batı Almanya'ya satmasıyla başlayan bu sürecin getirdiği sonuçların yankıları hala devam etmektedir. Ortaya çıkan yeni pazarlar başta ABD olmak üzere birçok emperyalist gücün iştahını oldukça kabarttı. Tüm güçler Kafkaslar üzerinde hesaplar yapmaya ve bu pazardan kendilerine pay kapma yarışına girdi. Kafkasların petrol, doğalgaz ve diğer zenginlik-**

Yeni durumda ABD dünyadaki güç dengeleri içinde öne çıkmak için ortaya çıkan pazarların yeniden paylaşımında stratejiler geliştirmeye başladı. Bu yeni politikası içinde, Kafkaslar, Ortadoğu, Afrika ve Asya vardı. Fakat öncelik verdiği Kafkaslar ve Ortadoğu'ydu.

leri emperyalistleri bu bölgeye yöneltti.

Yeni durumda ABD dünyadaki güç dengeleri içinde öne çıkmak için ortaya çıkan pazarların yeniden paylaşımında stratejiler geliştirmeye başladı. Bu yeni politikası içinde, **Kafkaslar, Ortadoğu, Afrika ve Asya vardı. Fakat öncelik verdiği Kafkaslar ve Ortadoğu'ydu. Bu bölgelerin öne çıkmasının esas nedeni elbetteki enerji kaynaklarıydı. Bu**

kaynaklara sahip olmak, buraları denetlemek demek aynı zamanda pazarlarda söz sahibi olmak anlamına geliyordu, bunun için askeri güç kullanımı dahil ABD emperyalizmi bu bölgede tek güç olmak hedefinden hiçbir zaman vazgeçmedi.

ABD, her ne nedenle olursa olsun benimsediği bu yeni stratejisini hayata geçirmek istiyordu. **11 Eylül 2001**'de ABD'ye yapılan saldırı bu yeni stratejik değişikliğin tarihi başlangıcı oldu. ABD 11 Eylül'le birlikte yeni stratejisini öne çekerek Afganistan'a saldırdı. **El-Kaide**'yi bahane ederek önce **Afganistan**'a saldırıp işgal etti. Taliban rejimini devirerek bugünkü uşak hükümeti iş başına getirdi. ABD, artık dizginlerinden boşanmışçasına her yere saldıracağını ve işgal edeceğini açıklıyordu. "**Benden yanasınız, ya da değilsiniz**" sözü ABD'nin ne yapmak istediğini çok özlü olarak açıklıyordu. Ve Bush ABD'nin **11 Eylül 2001** tarihinden kısa bir süre sonra kabul ettikleri yeni stratejilerinin neleri içerdiğini tek tek açıkladı. Bu politikası; "**Tüm diğer güçlerin ABD'yi on yıl geriden takip etmeleri**", "**önleyici vuruşun ABD'nin hakkı**" olduğu, "**askeri olarak yeni yatırımların yapılması**", "**öncelikli işgal edilecek ülkeler**" ve diğerleri. Afganistan'la başlayan ve saldırı listesinde olan İran, Suriye, K. Kore ve Irak ABD emperyalizminin öncelikleri arasında yer alıyordu. Irak, ABD açısından şartları uygunlaştırılmış ülkelerin ba-

şında geliyordu. Ve ABD **20 Mart 2002** tarihinde Irak'a saldırarak işgal etti.

Emperyalistler savaşı daha başından kaybettiklerinin farkında olmadan zafer çıkışlıkları attıkları **Mayıs 2002** tarihinden bu yana ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Irak halkı işgalin başından bu yana "**İşgale karşı savaşaacağız**" şiarını hep haykırdı. İşgalcilere karşı **Bağdat, Musul, Ramadi** ve **Felluce**'de büyük direnişler sergilendi. 1500'ün üzerinde askeri ölen, 10 binin üzerinde yararlı veren, altı bin civarında askeri firar eden, binlerce askeri psikolojik tedavi gören işgalci güçlerin sözcüsü durumunda olan ABD'nin tüm gizli belgelerinde savaşın kaybedilmek üzere olduğu açıkça yazılmaktadır. Eski Dışişleri Bakanı **Colin Powell**'in giderayak "**sonuç korkunç, bu savaşı kaybettik**" açıklaması emperyalist işgalcilerin durumunu kendi ağızlarından açıklıyor. Bu gerçeğe rağmen sürekli sanal moral açıklamaları yapan emperyalist ABD, Irak'ta her şey yolundaymış, kendi kontrollerindeymiş, sıra diğer "şer güçlerinde"ymiş havası yaratmaktadırlar.

ABD emperyalizmi işgalle birlikte Irak petrol rezervlerine kolay ulaşmak için yeni işbirlikçi, kukla bir hükümet arayışına girdi. Adına "**Irak'ta yeni demokrasi dönemi**" dedikleri genel seçimler **30 Ocak 2005** tarihinde gerçekleşti. Seçim tam bir fiyaskoydu. Seçim öncesinde adayların dahi bilinmediği bir seçimin ne kadar "**demokratik**" olduğu ortadır.

İşgalciler için seçim, sadece bir formalitenin yerine getirilmesinden ibaretti. Bu seçim sonuçlarını Irak direniş güçleri kabul etmediklerini açıkladılar.

Irak sözde seçimlerinin sadece bir yasağı savmak olduğu açıktır. Irak işgalinin başından bu yana işbirlikçi birçok çevre, aşiret ve parti bu göstermelik seçimlerden kendilerine pay kapma peşinde oldu. Ülkenin % 60'ını oluşturan **Şiiler** seçimlerden galip çıkan taraf oldu. **Mukteda El-Sadr**, oluşturduğu **Mehdi Ordusu**'yla işgale karşı gösterdiği direnişten dolayı seçime sokulmadı. Şiileri temsil eden diğer gruplar içinde Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi başından itibaren işgali destekledi ve seçimlere de katılarak önemli bir güç elde etti.

Birleşik Irak İttifakı içinde yer alan Şiilerin bundan sonraki politikada önemli söz sahibi olmaları yine de ABD'yi rahatsız etmektedir. Şiilerin İran'la sıkı ilişkiler içinde olduğunu söyleyen ABD, bu sonuçtan memnun değildir.

Irak seçim sonuçlarından "memnun" görünen bir diğer kesimde işbirlikçi Kürt önderleridir. İşgalin başından itibaren ABD emperyalizmin yanında saf tutan Kürt önderleri bir kez daha Kürt halkını emperyalizme peşkeş çekti. Yeni hükümette Cumhurbaşkanlığının kendilerine verilmesinin ve "**federatif bir yönetime**" sahip olmanın kendileri için yeterli olduğunu açıklayan **Barzani** ve **Talabani** sonuçtan hoşnut görünüyorlar.

IRAK İŞGALİYLE ORTADOĞU'DA DEĞİŞEN DENGELER

Irak işgalini destekleyen ülkelerin başında **İsrail** gelmektedir. ABD'nin bu coğrafyadaki en ileri karakolu olan **İsrail**, ABD'nin kendisine yüklediği misyona uygun olarak her zaman görev alacak ülkelerin başında gelmektedir. **İsrail**'in Irak'la olan çelişkileri uzun yıllara dayanmaktadır. **ABD'nin Saddam'la ipleri koparmasından bu yana İsrail, zayıflamış bir Irak talebini sürekli gündemde tutmuştur.** Birinci Körfez Savaşı'nda Saddam'ın **İsrail**'i de savaşın içine çekmek için, **İsrail**'e saldırdığı ve buna karşılık verilmemesi için ABD'nin **İsrail**'i ikna ettiği biliniyor. Saddam'ın Filistin sorununu kullanarak **İsrail**'i savaşa çekmesi ve böylece diğer Arap ülkelerinin desteğini almasıyla meşru bir yere oturacağını hesaplıyordu. Ancak ABD, bunları bildiğinden **İsrail**'i başından itibaren savaşa sokmadı. **İsrail** sadece Irak'ı değil, **İran** ve Suriye'nin de zayıflamasından yana ve hatta ABD'nin denetiminde kontrol edilmesini istiyor. **İsrail** bu bakımdan Irak'ın işgal edilmesiyle biraz rahat nefes almış görünüyor.

ABD'nin hedefleri arasında olan İran, Irak işgaline başta sessiz kalmıştır. İran'ın Irak'la uzun yıllara dayanan çelişkileri düşünüldüğünde neden sessiz kaldığı daha iyi anlaşılacaktır. Her ne kadar Irak'ın İran'a saldırması yeniden gündemde değildiyse de, aralarında geçmişten kalan düşmanlık, İran'ın sessiz kalmasının başlıca nedeniydi. Ancak saldırının sadece Irak'la sınırlı olmadığı, ABD'nin kendisine de yöneleceğini açıklamasından sonra tavrını değiştirerek sesini yükseltmeye başlamıştır. **İran, ABD'nin başarısız bir şekilde durumunu devam ettirmesinden yanadır.** Bunun kendisine karşı yapılacak saldırıyı bir müddet daha geri plana atacağını hesaplamaktadır.

İran, Irak işgalinin gerçekleşmesinden sonra o güne kadar zayıf olan ilişkilerine yeniden yön vermeye başladı. Başta Avrupa Birliği'yle olan ilişkilerini düzeltmek için önemli bir diplomatik atak başlattı. **Fransa** başta olmak üzere, **Almanya**'yla geliştirilen ticari ilişkiler, **İran'ın kendisini güvenceye almasının ilk adımları olarak gündeme geldi.** Nükleer enerji ürettiğini ve bunu kendi ihtiyaçları için tükettiğini açıklayarak bir anlamda

ABD'ye meydan okudu. Rusya'nın nükleer enerji santrallerinin inşasında İran'a verdiği destek ve buradan kazandığı paralar düşünüldüğünde, **Almanya**, **Fransa** ve **Rusya**'nın İran'ın yanında görülmesinin nedenleri daha iyi anlaşılacaktır.

İrak işgali Suriye'nin gücünün zayıflamasına yol açtı. ABD'nin Suriye'yi de hedefleri arasında göstermesi ve hatta ilk dönemlerde Suriye'ye İran'dan önce saldırılacağı havasının doğması Suriye'nin Ortadoğu'da önemli ve etkin bir güç olmasına bağlıydı. Lübnan'da askeri bulunduğduğu, bu bölgeyi önemli ölçüde denetlediği, İsrail'e karşı savaştığı ve Filistinlilerin barınma ve diğer ihtiyaçlarının Suriye'nin karşıladığı, bunun da ABD'nin işine gelmediği biliniyordu. Baba Esad döneminde Rusya'yla olan ilişkileri Suriye'nin konumunu daha da güçlendiriyordu. ABD, kendi denetiminde olan, buradaki çıkarları önünde engel gördüğü Suriye'yi hedefleri arasına alarak saldıracağını açıklamasından sonra Suriye, politikasını yeniden gözden geçirdi. Rusya'nın eskisi gibi ilişkilerini sürdürmediği bir Suriye'nin başka kapıları çalması ve

böylece bir nebze de olsa kendisini güvenceye alması gündeme geldi. Suriye Avrupa ile bozuk olan ilişkilerini düzeltmek için harekete geçti. Avrupa Suriye'nin bu yeni politik değişimini kendi çıkarlarına uygun gördüğünden büyük bir memnuniyetle karşıladı.

Esad'ın yakın zamanda "ABD'nin kendilerini yanlış anladığını", "Suriye'yi anlamak için kendilerinden sormasını" ve "ABD'nin dünyaya yön veren bir güç olarak kabul edilebileceğini" söyleyerek ABD ile birlikte çalışacağını açıkça söylemesine rağmen, ABD hala ikna olmuş değil.

Suriye, geliştirdiği bu yeni politikasına Türkiye'yi de ekledi. Son dönemde Türkiye'yle yapılan bir dizi antlaşma ve en üst düzeyde karşılıklı ziyaretler ve ABD'nin karşı çıkmasına rağmen **Cumhurbaşkanı Sezer'in**

Suriye'yi ziyaret etmesi, Batı'nın da baskısıyla Suriye'nin Lübnan'dan askerlerini çekmesi, Suriye'nin olası bir ABD saldırısına karşı oluşturmaya çalıştığı barikatlardır.

TC'YE

BİÇİLEN MİSYON

Irak işgali öncesi ve sonrasında en çok tartışılan ülkelerden biri de Türkiye oldu. Türk hakim sınıfları Müslümanlık öğesinin dışında Irak işgaline hiç de soğuk bakmadılar. Özal'dan kendilerine miras kalan "**bir koyup, iki alma**" politikası Erdoğan hükümetinin de benimsediği politika oldu. Burjuva-feodal medya başından itibaren Türkiye'nin çıkarlarını öne çıkararak "**bir yanlış yapılmaması**" konusunda hükümeti uyardı. Perde arkasında yapılan pazarlıklarda ABD, Türk devletinin taleplerine sıcak bakmadığı için çelişkiler çıktı ve 1 Mart tezkeresi olarak bilinen ABD askerlerinin Türkiye üzerinden geçmesine **sözde müsaade edilmedi**. Fakat o güne kadar binlerce ABD askerinin Türkiye üzerinden Irak'a sevki çoktan tamamlanmıştı bile.

Neydi perde arkasında yapılan pazarlıklar? Bunun

başında Kürt sorunu vardı. Türkiye Irak Kürtleriyle ilişki geliştirilmemesi, yeneden oluşturulacak Irak'ta Kürtlere yer verilmemesi, federatif düzeyde de olsa Kürtlerin konumlandırılmaması, PKK'ye saldırılması, ya da Türkiye'nin operasyon yapmasına olanak tanınması, Kerkük ve Musul sorunun Türkiye lehine çözülmesi, Kerkük'te Türkmenlerin esas unsur olarak kabul edilmesi. Bunlar Türk hakim sınıflarının ABD'den talep ettiği pazarlık meseleleriydi. ABD, başından itibaren Irak'taki tüm gelişmelerden sorumlu olduğunu ve her şeyin kendileri tarafından belirleneceğini açıkça söyledi ve Türk hakim sınıflarıyla pazarlığa girmede. ABD, sadece Türkiye'nin kendi ihtiyaçlarını karşılayan düzenlemeler yapmakla yetinmesini istiyordu. Türkiye doğan bu fırsatı lehine çevirmek için 1 Mart tezkeresini Meclis'ten geçirmedi. Bu durum TC'nin Irak işgaline karşı olmasının sonucu kesinlikle değildi.

Nitekim ABD'nin, bu durumdan hiç de hoşnut olmadığını, ilişkilerin bozulabileceğini söylemesinden sonra Türk hakim sınıfları geri adımlar atmaya başladılar. **7 Temmuz 2003** tarihinde Irak'a asker gönderme yetkisi Meclis'e verilerek ABD'ye önemli bir mesaj

Eşasında başından itibaren ABD'nin her türlü ihtiyaçlarının Türkiye tarafından karşılandığı bir sır değildir. Lojistik ihtiyaçların Türkiye tarafından tırlarla taşındığı ve bu yüzden şimdiye kadar 100'e yakın tır şoförünün öldürüldüğü kamuoyunun bilgisi dahilindedir.

verildi. Türk hakim sınıfları ABD'den belli konularda taviz koparamayacağını anladığı andan itibaren, Irak'tan kendilerine düşecek payı hesaplamaya başladı.

Esasında başından itibaren ABD'nin her türlü ihtiyaçlarının Türkiye tarafından karşılandığı bir sır değildir. Lojistik ihtiyaçların Türkiye tarafından tırlarla taşındığı ve bu yüzden şimdiye kadar 100'e yakın tır şoförünün öldürüldüğü kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Altyapı çalışmalarında önemli görevler verilen Türkiye'nin, gelenen aşamada işgale karşı ABD politikalarını benimsediği kesinleşmiştir. Artık Tüm hakim sınıflarının temsilcileri ve özellikle komprador burjuvazi, hükümeti sıkıştırarak yatırımlardan pay kapmayı esas almaları konusunda Erdoğan'a baskı yapmaktadır.

Irak pazarının bölüşülmesinde en büyük payı ABD şirketlerinin aldığı biliniyor. Bu konuda tersi bir durum zaten düşünülemez. Askeri alanda en büyük pay ABD şirketlerindedir. ABD **Kellogs-Root** şirketi askeri ihalenin tek temsilci durumundadır. Bu şirket ABD Dışişleri Bakanı **Dick Cheney**'in ortağı ve yöneticisi olduğu **Halliburton** şirketinin grubuna bağlı.

Türk şirketlerinin taşeronluk aldığı alt yapı çalışmalarını "**Türk-Irak İş Konseyi**" çatısı altında yapılmaktadır. **Koç Grubu, Çukurova Holding, Zorlu Grubu, OYAK, Alarko, Tepe Grubu, Doğan Holding, ENKA, Polat İnşaat ve Yüksel İnşaat** Irak'taki Türk şirketleri

olarak, elektrik santralleri, su arıtma tesisleri, havaalanı gibi alt yapı çalışmalarında bulunuyor ve aynı zamanda ABD ordusunun su, yemek ihtiyaçlarını birinci dereceden karşıyorlar.

Avrupa Birliği'nin temsilcisi durumunda olan **Almanya** ve **Fransa** emperyalistleri gelenen aşamada Irak işgaline karşı çıkışlarını kendi gündemlerinden çıkartmış bulunuyorlar. İşgalin gelenen aşamada bu ülkeler tarafından "meşruluğu" artık kabul edilmiş bulunuluyor. Irak polis gücünün **Almanya** tarafından eğitilmesinin kesinleşmesi ABD ve Avrupa emperyalistleri arasında yapılan pazarlıkların bir sonucudur.

ÇELİŞKİLER VE GÜÇ DENGELERİNDE DEĞİŞİMLER

ABD'nin Irak işgalinin gelenen aşamada kabul edilmesi emperyalistler arası çelişkilerin çözüldüğü anlamına gelmiyor. Emperyalistler arası çelişkiler kendisini korurken, yeni güç dengeleri de ortaya çıkıyor. ABD ve İngiliz emperyalizmi arasındaki ittifak bazı konularda anlaşmazlıklar (İran konusunda olduğu gibi) devam etse de bir güç oluşturdukları biliniyor. **Avrupa Birliği** kendi içindeki çelişkileri gidererek tek bir güç olarak hareket etmenin yol haritasını çizmeye devam ediyor. 25 ülkeyi içine alan 400 milyonun üzerindeki nüfusuyla önemli bir güç olan **Avrupa Birliği** başta ABD olmak üzere tüm rakiplerine karşı üstünlük ele geçirmede hızla politikalar geliştiriyor. Kabul edilen ve

tek tek ülkelerin halk oylamasına sunulan **Avrupa Anayasası**'yla önemli bir kavşağı aşmaya çalışan Avrupa Birliği sadece bununla kalmak taraftarı değil. NATO'ya karşı kendi ordusunu kurmanın çalışmalarını hızlandıran **Avrupa Birliği** Ekim ayında **Brüksel**'de yapılan **Avrupa Birliği** Savunma Bakanları Toplantısında Avrupa Ordusu'nun kurulması için atılan adımların hızlandırılması kararlaştırdı. Para birliği olan Euro'nun dolara karşı yeni bir ekonomik güç olması için çalışan Avrupa Birliği'nin Kafkaslar'da kendisine yeni güç odakları oluşturma çabaları meyve vermeye başladı.

Rusya'nın 2001'den bu yana hem Avrupa Birliği karşısında hem de ABD karşısında güç kaybettiği herkeşe kabul edilmektedir. Orta Asya'da peşpeşe ABD askeri üstlerinin açılması, Bakü-Ceyhan Petrol Boru Hattı'ndaki başarısızlığı, **Gürcistan, Ukrayna, Kırgızistan** gibi Rus etkisi altındaki ülkelerde yapılan sözde devrimlerle Rus yanlısı partilerin iktidarlarını kaybetmesi, Çeçenistan'da suların hala durulmamış olması Rusya'nın bu süreçteki gerilemesi ve güç kayıpları olarak tespit edilmektedir. Rusya yine de tüm bu güç kayıplarına rağmen halen önemli bir emperyalist güç merkezidir. Elinde bulundurduğu askeri güç söz sahibi olmasında önemli bir unsurdur.

Rusya, 2004'ten bu yana gerileyen durumunu tersine çevirmek için bir dizi politika geliştirmeye başladı. Rus-

Bush'un Ocak ayında yaptığı Avrupa turu ve ardından Putin'le görüşmesi çelişkilerin yumuşatılmasına pek etki yapmadı.

ya ABD'yle olan ilişkilerindeki zayıflık devam ederken Avrupa'yla olan ilişkilerini daha da geliştirmeye başladı. Mart ayı içinde Almanya, Fransa ve İspanya'yla birçok konuda birlikte çalışmaya yönelik anlaşmalar imzalamaları bunun sonucudur. Keza **Rusya'nın Çin ve Hindistan**'la geliştirmeye çalıştığı ilişkiler, Rusya'nın uluslararası alanda kabul edilir bir güç olmasındaki en önemli gelişmelerdir. Buna bölgesel düzeyde geliştirdiği Türkiye ve İran ilişkileri de eklendiğinde Rusya'nın bir toparlanma içinde olduğu söylenebilir.

Bugün Çin en çok mercek altına alınan güç odaklarından biridir. Bunun nedeni sürekli gelişen ve kabul edilir bir güç olmasından ileri geliyor. Hızla büyüyen ekonomisinin getirdiği sonuçlar itibarıyla ihtiyaç duyduğu enerji kaynaklarının Çin tarafından tüketilmesi, diğer emperyalist güç odaklarıyla Çin arasındaki çelişkilerin artmasının önemli nedenleri arasındadır. Buna Çin'in ekonomik

olarak yaptığı ihracat eklendiğinde çelişkilerin hangi düzeyde olduğu daha rahat anlaşılmaktadır.

Çin'in son dönemde çelişkilerinin iyice belirginleştiği ülkelerin başında **Japonya** gelmektedir. Bu çelişkiler kendisini esas olarak ekonomik ve askeri alanda göstermektedir. Bunların başında doğu Çin Denizi'nde Çin'in yaptığı doğal gaz araştırması Japonya'yı ekonomik olarak kaygılandırmaktadır. Çin'in askeri alanda yaptığı araştırmalar ve güç kazanması diğer emperyalist güçleri ve bu arada Japonya'yla Çin arasındaki çelişkileri kızıştıran bir diğer gelişmedir. Geçen ay Çin nükleer deniz altının Japonya'nın karasularını ihlal etmesini Japonya, Çin'in kendisine bir meydan okuması olarak algıladı.

Japonya, ABD'yle ilişkilerini geliştirmeden ve daha da yakınlaşmadan yanadır. Japonya ve ABD arasında Patriot 3 füzesi antlaşması imzalanarak bu füzelerin 2008 yılından itibaren Japonya'ya konuşlandırılması ka-

rarlaştırılmıştır.

Çin Japon çelişkisinin bir diğer ayağında da, Çin'in Japonya'nın BM daimi üyesi olmasına karşı çıkmasında yatıyor. Japonya ABD kadar olmasa da silahlanmaya büyük paralar harcayan ülkelerden biriyken, buna karşı Çin kendisine karşı uygulanan silah ambargosunu kaldırtmak için uluslararası alandaki diplomatik çabalarını devam ettiriyor.

Çin ile Japonya arasındaki çelişkinin bir diğer yönü de enerji kaynaklarının kullanımına ilişkindir. Japonya'nın İran'dan ithal ettiği petrole karşın Çin'in de son zamanlarda İran'la geliştirdiği bu yönlü anlaşmalar Japonya'yı oldukça rahatsız etmektedir.

ABD, mevcut tüm güç odaklarıyla önemli çelişkiler yaşamaktadır. Bush'un ikinci kez seçilmesi **Avrupa, Çin ve Rusya'yı** hareketlendirmiş gözüküyor. Bush'un Ocak ayında yaptığı Avrupa turu ve ardından Putin'le görüşmesi çelişkilerin yumuşatılmasına pek etki yapmadı.

Bush ikinci defa seçilmesinin getirdiği avantajı da arkasına alarak iyice pervasızlaşmıştır. Yemin töreninde açıkça ve bir kez daha meydan okudu. Seçim sonrasında kabineye aldığı '**şahinler**' takımıyla iyice gücünü artıran Bush, ABD emperyalizminin yarım bıraktığı tüm projeleri tamamlayarak ayrılmak istiyor. Bir kez daha seçilme şansı olmadığından daha rahat hareket eden Bush, ABD tekellerinin istem ve arzularını daha fazla karşılamayı arzuluyor.

ABD, kendi avantajlarını ve dezavantajlarını iyi biliyor. Avrupa Birliği'nin içinden geçtiği zorlukları ve yaşadığı çelişkileri, Rusya'nın çektiği sıkıntıları ABD, avantajlar olarak kullanmak istiyor.

ABD, bu dönemde kendisinden başka bir gücün tanınmamasını esas almış bulunuyor. Nitekim Avrupa Birliği Bush'un açıkladığı bu politikanın ardından hızlandırdığı ve karar altına aldığı 18 bin kişilik Avrupa Ordusu'nun ilk adımının, Haziran 2004

tarhinde İstanbul'da yapılan NATO toplantısında ABD'nin istemi doğrultusunda oluşturulan **20 bin** kişilik NATO ordusuna bir misilleme olduğu açıktır.

ABD'nin yeni stratejisi **şahinler** olarak bilenen kesimin politikalarının ABD çıkarlarına uyarlanmasıdır. ABD, yeni Bush dönemiyle yarım bıraktığı hedefleri gerçekleştirilmeyi hedefliyor. ABD'nin '**Terörle mücadele**' yaftasıyla saldırganlık politikası katlanarak devam edecektir. ABD, İran, Suriye, K. Kore hedeflerini defterinden silmiş değildir. Bu hedeflerden vazgeçmediğini yaptığı kabine değişikliğinde de görmek mümkün.

ABD, tüm rakip emperyalist güçleri sınırlama ve bu arada önemli bir tehlike olarak gördüğü Çin'in etrafını sarmaya devam ediyor. ABD, bu dönemde daha hafif bir ordu oluşturmayı hedeflemektedir. Rumsfeld'in başlattığı ve yarım bıraktığı Füze Savunma Projesini hayata geçirmek için çalışmaktadır.

Sonuç olarak,

ABD, Irak'ta bir bataklığa saplanmış. Buradan kurtulmak için yeni projeler geliştirmeye çalışıyor. İç kamuoyunda desteğin altlara doğru çekilmeye başladığı bu süreçte, ABD, Irak'taki mevcudiyetini seçim sonrası oluşturduğu yeni iş birlikçi hükümet üzerinden sürdürmek için olanakları zorluyor. Bu, tüm yönleriyle ABD'nin bu bölgeden çekileceği anlamına gelmiyor. Aksine ABD, yeni hedeflere saldırmak için sadece biraz soluklanmak istiyor.

ABD, **Büyük Ortadoğu ve Genişletilmiş Kuzey Afrika** politikasından vazgeçmiş değildir. Bu yeni stratejinin iflas eden yönleri olmakla birlikte ABD, bunu uygulamak için hala çabalamaktadır. Keza **Avrupa Birliği Kuzey Afrika**'nın kendi etki alanında olmasından taviz vermek istemiyor.

Emperyalistler arası çelişkiler ve bunun doğurduğu sonuçlar, emperyalistleri askeri alanda bir kapışmaya götürmese de çelişkiler giderek kızışacaktır. Bu durumda

ortaya çıkan bu çelişkilerden yararlanmasını bilirsek önemli fırsatları yakalamamak için bir neden yoktur.

Dünya ölçeğindeki halk hareketlerinin istenilen seviyede olmadığı açıktır. Dünyanın birkaç bölgesinde Marksizm-Leninizm-Maoizm önderliğinde verilen Halk Savaşlarının dışında ciddi gelişmeleri kısa sürede beklemek için erkendir.

Yarı-sömürge ülkelerdeki emperyalist baskı, hak gaspları, IMF politikalarının dayatılması, özelleştirmeler halkı daha da yoksullaştırırken, emperyalist-kapitalist ülkelerde de giderek artan işsizlik ve kazanılmış hakların gaspı işsizliği ve buna paralel olarak artan bir yoksulluğu birlikte getirmektedir.

Yarı-sömürgelerdeki devrimci durum ve kapitalist-emperyalist ülkelerdeki çelişkiler kendi içinde değerlendirilmek ve doğan fırsatlar kullanılmak durumunda-
dır.

Dünyada anti-emperyalist mücadelede belli gerilemeler söz konusudur. Önceki yıllar-

ra oranla biraz daha geri planda seyreden bu durum aslında bu hareketlere önderlik eden kesimlerin duruşlarıyla da ilintili bir gelişmedir. **Irak işgalinin 2. yılında sokak eylemlerinin durumu bize bazı ip uçları vermektedir. Elbetteki sorunu sadece bununla sınırlamak doğru değildir, ancak somut bir değerlendirme yapmak bakımından bir veridir.**

Anti-emperyalist mücadelede düşülen bir yanlışı burada vurgulamak gerekirse o da şudur; Irak işgaliyle birlikte tüm hedeflerin ABD üzerinde yoğunlaşmasının anlaşılır bir yanı olmakla birlikte, bu durum giderek bir çizgi halini almaya başlamıştır. Anti-emperyalist mücadelede düzeltilmesi gereken bir yön olarak, tüm emperyalist güçlerin hedef içinde ele alınması ve teşhir edilmesi genel bir çizgi olarak benimsenmelidir.

Ülkemizdeki gelişmeler bizlere çok daha büyük sorumluluklar yüküyor. Ülkemizdeki kriz 2000 yılında

hükümeti düşürmüş ve emperyalistlerin de zorlamasıyla yapılan erken genel seçim sununda AKP iş başına geldi. Bu halkın çok da bilinçli bir tercihi değildi. AKP hükümete geldiğinden bu yana pembe bir tablo çizmeye çalışıyor. Yarı-sömürge ülkelerde iddia düzeyinde kalan bu tür süreçler (kısaca istikrar denmektedir) uzun sürmez. Bu ekonomilerin istikrar dönemleri borçların döndürülmesiyle ilgilidir. Ekonomisi borç üzerine kurulu olan Türkiye ekonomisinin istikrar içinde olması zaten düşünülemez.

2002 yılındaki iç istikrarsızlığı kullanarak hükümete gelen AKP'nin de sistemin sadık bir uşağı olduğu açıktır. Hükümete geldikten kısa bir süre sonra halkın tepkisini çekmeye başlayan AKP hükümetine karşı gelişen tepkiler her geçen daha da artıyor.

Milliyetçi ve şoven duyguları kışkırtarak Kürt halkına karşı hummalı bir kampanya başlatan AKP hükümetinin 2005 yılı Newroz

kutlamalarında yaşanan bayrak olayından sonra, görülmemiş bir şoven tutumla halkı nasıl kışkırttığını herkes gördü ve yaşadı. İnsan hakları ihlallerinde, hapishaneler politikasında, Yeni Ceza İnfaz Yasası'yla neler yaptığı ortadayken, "**Türkiye'nin demokrasiye koşar adım gittiği**" yalanına artık kimse inandığı yok. Özellikle son süreçte Trabzon'da, Sivas'ta, Adapazarı'nda yaşananlar bahsettikleri "demokrasi"nin altında yatan gerçekleri göstermektedir. Yaşanan olaylarda polis "hakemlik" rolünü dahi oynamadığını, oynamaktan aciz olduğunu göstermiştir. Yani göstermelik de olsa dikilen "demokrasi" gömleği dahi egemenlere dar gelmektedir.

Türkiye'de işçi sınıfı, köylülük ve küçük esnafın yaşadıklarını görmezden gelen AKP hükümeti, bu konuda da emperyalistlerin kendisine verdiği yol haritasını harfi harfine uyguluyor. İşçi sınıfının ekonomik ve sosyal hak gasplarını da içeren özelleştirmeyi son hızıyla uygu-

layan AKP hükümeti birçok kuruluşu uluslararası tekelle-re yok pahasına satarken, binlerce işçi bir anda kendisini sokakta buldu. En son SSK ve Köy Hizmetleri tasfiye edilirken, SEKA kapatılırken, önümüzdeki yıl TÜPRAŞ, TEKEL ve Türk Telekom "**halka arz**" edilerek tekelere peşkeş çekilecek.

Tarım alanlarının ekimine getirilen kısıtlama, köylüye verilen sübvansiyonların kaldırılması ve bu alanda da emperyalist tekelin hizmetine sunulması AKP hükümetinin başlıca politikaları arasındadır.

Türkiye'de ezilen kesim içinde yer alan kamu emekçilerine karşı hükümetin uyguladığı katı politikalar bu kesime oldukça zor günler yaşatmaktadır. Düşük maaş, vergilendirme, hak gaspları, ana dilde eğitimi savunduğu için Eğitim-Sen'in kapatılmak istenmesi, bunun için dava açılması devletin kamu emekçilerinin örgütlenme haklarına karşı duruşunu ifade ediyor.

İktidar hedefinden şaşma-

dan, dağın yol göstericiliğinde emperyalistleri ve onların ülkemizdeki uşaklarını yerle bir eden Demokratik Halk Devrimi ve durmaksızın sosyalizme ulaşma stratejimizde taktik politikalar geliştirmek de bir o kadar önemlidir.

Ülke içinde gelişen hak gasplarına karşı gelişen kitle-sel hareketler içinde yer almak, var olanları güçlendirmek, yeni eylem birlikleri oluşturarak hedefleri dar ve geniş kampanyalar yürütmek sürecin önünde yürüme hedeflerimizi gerçekleştirmek için daha çok çalışmalıyız.

Tarihsel olarak emperyalistler hep saldırmışlardır. Halkları köleleştirmek ve kolay yönetmek için çabalamışlardır. Buna karşın direnen, başkaldıran bir tarihimiz de var. Spartaküslerden bu yana, Paris Komünü, Ekim, Çin devrimiyle bize kalan bu mirasın bayrağı şimdilerde, Nepal'de dalgalanmaktadır.

Büyük öğretmen Mao'nun o tarihsel söylemiyle emperyalizm kağıttan kaplandır. Irak buna bir örnek değil mi?

KIBRIS HALKININ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ DEVAM EDİYOR!

Kıbrıs sorununun çözümü, emperyalistler ve diğer işgalci güçlerin Kıbrıs halkının iradesiyle bölgeden sökülüp atılmasıyla olur. Türk hakim sınıfları, Kıbrıs'ta barış mı istiyor? Eğer istemlerinde samimi iseler tüm işgalci güçlerini derhal geri çekip ve Kıbrıs'a yönelik her türlü müdahalenin uzak durmaları gerekiyor. Aynı şey Yunan hakim sınıfları için de geçerlidir. Ama biz biliyoruz ki, ne emperyalistler ne de onların Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki işbirlikçileri sorunun bu içerikte bir çözümü için çaba sarfetmezler. Diğer bir anlatımla, sorunun yaratıcıları, sorunun çözüm gücü olmazlar.

“Kıbrıs bundan dört yıl önce 20 Temmuz 1974’de faşist Türk Ordusu tarafından işgal edildi. Darbe teşebbüsü ile başlayan bir dizi gelişme içerisinde emperyalistler ve onların uşakları adayı bölmek, Kıbrıs halkının bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna yürüttükleri mücadeleyi bastırmak ve adada hakimiyetlerini kurabilmek için akla gelmedik oyunlar tezgahladılar ve hala bu oyunlara devam ediyorlar.”

“Onların bu çabaları boşuna değil. Kıbrıs Akdeniz’in ortasında geniş bir ada olarak büyük bir jeopolitik öneme sahiptir. Ona bu konumu, emperyalistler için bir Pazar olmaktan ziyade askeri bakımdan önem kazandırıyor.”

“Bugün dünyadaki mevcut petrol üretiminin %60’ına yakın bir bölümünün çıkarıldığı Ortadoğu, emperyalistlerin önemli dalışma noktalarından birisi-

dir. Başta iki en büyük emperyalist olmak üzere tüm emperyalist devletler Ortadoğu’da yıllardan beri devam eden bir rekabet içindedir; Ortadoğu ülkelerinde kendi uşakları vasıtasıyla darbe ve karşı-darbeler düzenlemekte, hegemonya alanlarını genişletmekte, mevcut etkinliklerini arttırmak istemektedirler.”

“Bu açıdan Kıbrıs, sadece Ortadoğu ve çevresindeki her türlü haberleşmelerin izlenebileceği bir yer değil, aynı zamanda Ortadoğu ve çevresindeki ülkelere yönelecek bir askeri saldırıda sağlam bir atlama noktası; emperyalistlerin kendi sınırından binlerce kilometre ötedeki ülkelere başlatacakları saldırıda sağlam bir üs ve “batmayan uçak gemisi”dir. Bu özellikleriyle Kıbrıs geçmişten bu yana emperyalistlerin iştahını kabartmış olan bir alandır.”

Yukarıdaki alıntıyı Partizan dergisinin Ağustos 1978

Kıbrıs'ın Pentagon raporlarında "batmayan uçak gemisi" olarak tanımlanması, adanın askeri bakımdan ABD emperyalistleri için ne anlam ifade ettiğini göstermektedir.

yılında Kıbrıs'a ilişkin yayınladığı özel sayısından aktardık. Aradan geçen on yıllara rağmen Kıbrıs sorunu güncelliğini korumaya devam ediyor. İşgalci güçler adayı terk etmedi; işgal kalıcı bir hal aldı; egemen devletlerin yürüttüğü ırkçı ve şoven politikalar nedeniyle, Kıbrıs "sorun" olmaya devam ediyor.

Sunduğumuz alıntıda da vurgulandığı gibi; Kıbrıs'ın bu denli gündemde olması onun stratejik konumuyla ilgilidir. Kıbrıs'ın Pentagon raporlarında "batmayan uçak gemisi" olarak tanımlanması, adanın askeri bakımdan ABD emperyalistleri için ne anlam ifade ettiğini göstermektedir. Özellikle sosyalist maskeli Rus emperyalizmi ile her alanda rekabet içinde olan ABD emperyalizminin, esas olarak Ortadoğu'ya ve Balkanlara dönük politikalar nedeniyle **İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı**'ndan sonra artan bir şekilde Kıbrıs'a yönelik bir ilgisi sözkonusu olmuş ve bugüne değin süregelmiştir. Bu, başta Rus emperyalistleri olmak üzere diğer emperyalist güçlerin Kıbrıs'a kayıtsız kaldığı anlamına gelmez. Petrol kaynakları bakı-

mından oldukça zengin bir bölge olan Ortadoğu'da etki gücünü arttırmayı hedef olarak önüne koyan tüm emperyalistlerin, Akdeniz'deki bu "batmayan uçak gemisi"nden yararlanmak istemeleri gayet anlaşılır bir şeydir. **Kıbrıs, öncesinde de sonrasında da emperyalistlerin dalaşma merkezlerinden biri olmuştur.** Kıbrıs'taki iç sorunlar, hesaplaşmalar ve nihayetinde ortaya çıkan sonuçlar belki de hiçbir yerde olmadığı kadar emperyalist devletlerin büyük oranda uzantısı olagelmıştır.

Yine 1974 yılında Kıbrıs'taki, Yunanistan'daki faşist Albaylar Cuntası tarafından da desteklenen, **Sampson** önderliğindeki askeri darbe girişiminin arkasında da emperyalistler vardı. Diğer bir deyişle, askeri darbe girişimi Rus emperyalistleri ile ABD emperyalistleri arasında Ada'da süren bir rekabetin ürünü olarak gündeme gelmişti. Sonuçta darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Rus sosyal emperyalistleriyle ilişkilerini daha bir geliştiren **Makarios** ve **AKEL** bu süreçten güçlenerek çıktılar. **AKEL**'in darbecilere karşı direnmesi hem Kıbrıs'ta ve hem de uluslararası planda kendisine verilen desteklerin artmasına ve darbe girişiminde bulunan **Sampson** ve güçlerinin de tecrit olmasına yol açtı.

TC VE KIBRIS İŞGALİ

Partizan dergisinin Kıbrıs'taki gelişmelere dair 1978 yılında yapmış olduğu değerlendirmelerden aktarmalar yapmaya devam edelim:

"Darbe teşebbüsünün tüm dünyada böyle derin bir nefret uyandırması sonucu ABD'nin bile dil ucuyla bu darbeye karşı çıkan sözler sarfetmesi artık, darbecilerin başarıya ulaşma ihtimallerinin olmadığı kesin göstergesi idi. Bu durumda ABD'nin derhal işe koyulması ve durumu kurtarma politikasını yürürlüğe sokması gerekiyordu. Bu duruma karşı sesi yükselen Kıbrıs'taki uşaklarının kontrolü ele alabileceği ihtimalinden dolayı ihtiyatlı kalma tutumunu benimseyen Rus Sosyal emperyalizmi, ABD'nin doğrudan müdahalesini güçleştiren bir engeldi. Bu durumda ABD Ada üzerindeki kontrolünü tümünden kaybetmemek için başka oyunlar yürürlüğe sokmak, başka güçleri harekete geçirmek durumundaydı."

"Geçmişten bu yana "Yunan mezalimi" kılıfları altında halkı kışkırtan, emperyalizmin ettiği şovenizmi körükleyen Türk hakim sınıfları darbe hakkında önce suskun kaldılar. Ama gizliden gizliye darbeyi desteklediklerini "Bu, Rumların iç işidir" diyen Ecevit açığa vuruyordu. Darbecilerin başarı kazanamayacağı kesinleşmeye başlayınca Türk hakim sınıfları "garantör" bir devlet olduklarını ve "Yunan mezalimi" ni(!) yeniden dillerine doladılar. Bu belli bir şeyin ön hazırlığından başka anlama gelmeyen ve yapılacak olanlara zemin hazırlayan bir propaganda idi."

"Nitekim, bir süre önce 'Bu, Rumların iç işidir' diyerek olaya karışmayacaklarını"

belirten Ecevit, 20 Temmuz 1974 sabahı dünya kamuoyuna “Kıbrıs Barış Harekati”ni ve bunun “nedenleri”ni açıkladı. Bu, ABD emperyalizminin yeni bir oyunundan ve Rus Sosyal Emperyalizmine karşı B. Avrupa’daki emperyalistlerin de onayını alarak hazırlanmış bir danışıklı dövüştü başka bir şey değildi.

Ecevit ve Türk Ordusu başta ABD olmak üzere B. Avrupa’daki diğer emperyalistlerin planlarını uygulamakla görevli birer uşak olarak Kıbrıs Barış Harekati yürürlüğe soktular. Ecevit’in sahte “kardeşlik” palavraları, “milli çıkarlar” paravanası bu gerçekleri örtmez.”

“Ecevit, emperyalistlerin teşvikiyle hareket eden bir kukladır. Başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerin çöplüklerinden “askeri yardım” adı altında alınanlarla; her yönde onlara bağımlı diğer silahlarla ve her şeyden

önemlisi hakim sınıf uşağı tüm kliklerin açıkça destekledikleri bu “barış hareketini” bağımsız olarak Türk hakim sınıflarının başlattığını düşünmek, Ecevit’i “milli bencillik” politikası güden “milli burjuva” temsilcisi olarak görüp göstermek; emperyalistlerin böylesine önem verdiği bir alanda uşaklarının kendilerinden bağımsız hareket edebilecekleri ihtimalini ortalığa yaymak, emperyalistlerin politikalarını alkışlamaktan, halka hoş göstermeye çalışmaktan öte bir şey değildir.”

Türk hakim sınıflarının Kıbrıs’ı işgal etmesinin ardından tam otuz bir yıl geçti. Ve geçen bu süre içinde kamuoyuna dönük işgalin gerekçeleri çokça tartışıldı. Alıntıda altı çizilen bazı gerçekleri işgalciler yıllar sonra itiraf etmek zorunda kaldı. Daha da önemlisi “barış hareketi” kalıcı bir işgal hareketine dönüştü. “Kıbrıs’ın

Ecevit ve Türk Ordusu başta ABD olmak üzere B. Avrupa’daki diğer emperyalistlerin planlarını uygulamakla görevli birer uşak olarak Kıbrıs Barış Harekati yürürlüğe soktular.

toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını korumak” için adaya çıktıklarını söyleyen işgalciler, Ada’nın “KKTC” ve “Kıbrıs Rum Devleti” temelinde ikiye bölünmesini fiilen gerçekleştirdiler ve bunu kendi hukuklarında resmileştirdiler. Kısacası, izlenen ırkçı ve şoven politikalarla, bırakalım çözümlü, Kıbrıs, iç sorunları bastırmak, kitleleri kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırmak için Türk hakim sınıfları tarafından “vatan-millet-Sakarya” felsefesine malzeme edildi, ırkçı ve şoven politi-

kalarının bir aracı haline dönüştürüldü.

Bugün TC'nin, Kıbrıs sorununda düne oranla biraz daha temkinli politika izlemesi, Kıbrıs'taki Türk hanedanlığının başı **Rauf Denktaş**'ın siyaset arenasını terk etmesine yol açan süreci desteklemesi, dünden bugüne izlediği ırkçı ve şoven politikaları terk etmesinden değildir. Bunu böyle düşünmek faşist Kemalist diktatörlüğü hiç tanımamaktır.

Kıbrıs'ın bağımsız ve demokratik bir yapıya kavuşmamasının nedeninin emperyalistler olduğunun altını yukarıda çizdik. Bu gerçeklik işgalden sonra da değişmemiş, fiilen bölünmüş bir Kıbrıs gerçeğiyle birlikte devam ettirilmiştir. RSE'nin dağılmasından sonra birçok bölgede olduğu gibi Kıbrıs'ta da devlet politikalarının gözden geçirilmesi, değiştirilmesi kaçınılmaz bir şekilde gündeme gelecekti ve nitekim son yaşananlar da bunu göstermektedir.

Özellikle AB'nin yeni politik konumlanması, ABD'nin dünyayı yeniden biçimlendirmeyi amaçlayan politikaları, Rusya'nın önceki etkin konumundan uzaklaşmış olması, elbette buna rağmen etkinlik sahaları oluşturma çabası Kıbrıs'taki önceki politikaları değiştirmeye başlamıştır.

Türk devletinin ABD'nin Kıbrıs'a yönelik politikalarını esas almasında, bu eksen de hareket etmesinde bir değişiklik olmadığı oldukça açık. Buna karşın AB ile ilişkilerinde Kıbrıs politikasının ciddi oranda esnetilmesi de

gündeme gelmiştir. AB üyeliği süresince Kıbrıs'a yönelik sözde Türk devlet politikası değişime uğrayacaktır. Rauf Denktaş'ın ciddiye alınmak ve işgalle, emperyalistlerin verdiği destekle bugüne kadar "**kazanılmış hakları**" korumak amacıyla çok anlam yüklediği bu esnetme tavrının sonuçları ile ABD'nin bu yönetime uygun adım atma çabaları TC'nin son tavrını da belirleyecektir. Kuşkusuz ki her taraf mevcut durumun sürdürülemez olduğu konusunda hemfikirdir; en azından aksini kimse iddia edememektir. Mevcut durumda sorun, değişimin hangi boyutta, hangi emperyalist devletin daha da etkin olacağı bir nitelikte olacaktır.

Sözü fazla uzatmadan bugün TC'nin izlediği, izlemeye çalıştığı politikanın nedenlerini sıralayalım:

Bir; Kıbrıs sorunu TC'nin **Avrupa Birliği** üyeliği hedefi önünde artık bir engeldir; bunun aşılması için bugüne kadar izlediği politikanın esnetilmesi bir zorunluluk olmuştur.

İki; KKTC'nin uluslararası planda tanınmaması, uygulanmaya devam eden ambargo, "Güneyin" AB'ye üye olması; vb. tüm faktörler Kuzeyde yaşayan halkta öteden beri sürdürülen devlet politikalarına tepkilerin giderek artmasına yol açtı. Özellikle ekonomik alanda yoksulluğun ve yoksulluğun önlenememesi, demokratik hak ve özgürlüklerin gelişmemesi halkta hoşnutsuzluklara neden oluyor. Artık milliyetçi ve ırkçı söylemler bu hoşnutsuzlukları gidermeye, yatış-

tırmaya yetmiyor. Bundan dolayıdır ki, Kuzeyde yaşayan birçok insan daha rahat dolaşım hareket etmek için Güneyden pasaport alıyor. (Bu pasaportlardan alanlar arasında en ırkçı ve şoven söylemlerin temsilcisi, lideri Rauf Denktaş'ın torunu da var.)

Üç; Kıbrıs sorunu hem uluslararası politikada hem de ekonomik açıdan TC için ciddi bir problem olmaya devam ediyor.

İşte Türk hakim sınıfları dış politikada ve ekonomik açıdan kendileri için problem olmaya devam eden Kıbrıs sorununu Annan Planı'yla aşmaya çalışıyor. Diğer bir anlatımla, dün "**barış**" için Ada'yı işgal edenler, bugün yine "**barış**" demagojisiyle işgalcilik sınırlarını emperyalistlerin öngördükleri politikalara uygun olarak daraltmaya çalışıyorlar. Şüphesiz Türk hakim sınıflarının işgal için ürettikleri gerekçeler ne kadar sahte ve ikiyüzlüyse bugün izledikleri politika da o kadar sahte ve ikiyüzlüdür. Gerçekleri, her zaman yalanlarla perdelemeye çalışıyorlar. Eğer yukarıda saydığımız nedenler olmamış olsaydı, Türk hakim sınıflarının böylesi bir politika içine girmeleri oldukça zordu.

SORUNUN YARATICILARI ÇÖZÜCÜSÜ OLAMAZLAR

Emperyalistler sorunun çözücüsü değil, yaratıcısıdır. Kıbrıs'ta yaşanan sorunların arkasında her zaman emperyalistler vardı. Dolayısıyla onların sunacağı her

“çözüm” paketi gerçekte çözümsüzlüğün adresidir. **Annan Planı** da bu adreslerden sadece biri olmuştur. Çünkü planın sahipleri, muhattapları Kıbrıs’ta yaşayan **Rum, Türk, Ermeni** ve **Maronit** milliyetlerine mensup Kıbrıs halkı değildir. Tam aksine planın sahipleri emperyalistlerdir ve hatta muhattapları da emperyalistlerdir. Yine bu planın ya da yeni sunulacak planların merkezinde her zaman emperyalist çıkarlar vardır. Kıbrıs’ın Güney halkı bu plana hayır diyerek emperyalistlerin oyununu bozmuştur. Kuşkusuz ki bu tavırdan memnun olan egemenler de var; ellerindekini kaybetmekten korkanlar herhangi bir değişimi de sahiplenmemektedir. Emperyalistler, çıkarlarını korumayan, ona uygun olmayan hiçbir plan sunmazlar. **Son Irak işgalinde görüldüğü gibi BM’nin emperyalistlerin çıkarlarını korumanın adresi olmaktan başka bir işlevi olmamıştır, olamaz da. Kıbrıs halkı herhangi bir şekilde emperyalistlerin ürünü olan planlar üzerinden geleceğini kararlaştırmamalıdır.**

Kıbrıs’ın Kuzey halkının plana onay vermesi, kuşkusuz ki ırkçı ve şoven politikalara iyi bir darbe olmuştur; ancak planın gerçek karakteri hakkında bir fikre sahip olmaması, “çözüm” için kendi iradesine güvenememesi olumsuz bir tabloya işaret etmektedir.

Kıbrıs’ın yoksul, mevcut durumdan hiçbir çıkarı olmayan, egemenlerinin politikalarından artık gına gelmiş ke-

simleri Annan Planı’na onay vererek bir taraftan mevcuda karşı çıkmışlar, diğer taraftan da gerçek bir halk iradesinin oluşmamış olduğunu da ortaya koymuş oldular. Devrimcilerin, komünistlerin görmesi gereken olgu esas olarak budur.

Kıbrıs sorununun çözümü, emperyalistler ve diğer işgalci güçlerin Kıbrıs halkının iradesiyle bölgeden sökülüp atılmasıyla olur. Türk hakim sınıfları, Kıbrıs’ta barış mı istiyor? Eğer istemlerinde samimi iseler tüm işgalci güçlerini derhal geri çekip ve Kıbrıs’a yönelik her türlü müdahalen uzak durmaları gerekiyor. Aynı şey Yunan hakim sınıfları için de geçerlidir. **Ama biz biliyoruz ki, ne emperyalistler ne de onların Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs’taki uşakları, işbirlikçileri sorunun bu içerikte bir çözümü için çaba sarfetmezler. Diğer bir anlatımla, sorunun yaratıcıları, sorunun çözüm gücü olamazlar.**

Sorunun çözüm gücü ve iradesi Kıbrıs halkındadır. Kıbrıs halkı kendi geleceğini kendisi belirleyecektir. Şu açık ki tüm işgalci ve işbirlikçi güçlerden kurtulmanın yolu Kıbrıs halkının birliğinden geçiyor. **Bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs’ı ancak Kıbrıs halkı inşa edebilir.**

Belirtmeliyiz ki Kıbrıs’ın nasıl idare edileceğine, hangi modeli benimseyeceğine vs. sadece birleşik Kıbrıs halkı karar verecektir; bu hak sadece Kıbrıs halkına aittir. **Bağımsız sosyalist bir Kıbrıs, hem Kıbrıs, hem de di-**

ğer ülkelerdeki ezilenlerin kurtuluşu ve birliği için olması gereken tek ve nihai doğru çözüm projesidir.

Bugün Kıbrıs sorununun çözümünde **Yunanistan, Türkiye** ve **Kıbrıslı** komünistlerin üzerine önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Her şeyden önce bu ülkelerin komünistleri, her türlü emperyalist müdahale ve işgale karşı ortaya ortak bir irade koyarak, Kıbrıs’taki demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesini destekleyip geliştirmeleri gerekir. Çünkü, demokrasi ve özgürlük mücadelesi ezilenlerin gücünü açığa çıkarır, birliğini pekiştirir. **Sosyalizm, her türlü ırkçılığın ve şovenizmin panzehiridir.** Ve Kıbrıs halkının geleceği de bu bağımsız düşünüş, bu ideolojik hattan geçer.

Bugün somut olarak başta bu ülkelerin komünistleri olmak üzere, tüm ilerici, devrimci güçler Kıbrıs sorununun çözüm için emperyalistlerin sunduğu ve uşak ve işbirlikçilerin desteklediği, bunların sunacağı her türlü çözüm projesine hayır diyerek, gerçek çözümün Kıbrıs halkının iradesiyle olacağı şiarını yükseltmelidirler. Bu temelde ortaya ortak bir irade çıkarıp, propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini yürütmeleri gerekir. Bu ekseninde ortaya konulacak her çabanın, atılacak her adımın, egemen sınıfların iki ülke halkı arasında körüklemeye çalıştıkları ırkçı ve şoven politikalara karşı bir set, ezilenlerin birliği için bir çimento görevi göreceği asla unutulmamalıdır.

HALK SAVAŞININ GENEL MANTIĞI ÜZERİNE

Bugüne kadarki hiçbir güç Halk Savaşı'nı ("klasik" anlamda) yenebilecek güce erişememiştir ve erişemeyecektir. Bu komünistlerin bilinen açık net belirlenmesidir. Bugün ülkemiz topraklarında Halk Savaşı'na öncülük eden Proletarya Partisi'nin de gerilla savaşını benimsemesinin nedeni düşmanın daha güçlü olduğunu bilmesindedir. Bu savaşın zafere ulaştıracağına inanılmasının nedeni halkın çıkarlarını ve en devrimci sınıf olan işçi sınıfının davasını savunuyor olmasıdır. Silahlı bir halk ordusunun doğru bir siyasetle, her zaman en yüksek donanımlı bir orduyu dahi alt edebileceğini biliyoruz. Ve burjuvazinin hiçbir zaman bu güçten daha büyük bir güç yaratamayacağını da biliyoruz.

Ezilen milyonların gerçek kurtuluş savaşının adı olan Halk Savaşı en genel tanımıyla halkın savaştırılması stratejisidir. Dünya devrimleri tarihinin bilimsel analizi ve sentezi bu savaşın hem evrenselliğini ortaya koyarken, aynı zamanda her ülkenin kendi somut şartları ve koşullarına bağlı özgünlükler taşıdığı sonucunu da sunmaktadır.

Savaşın başlatılması ve sürekliliğinin sağlanması gibi temel sorunlarda bilimsel bir yaklaşımın şekillendirilmesi, savaşın başlatıldığı ve yürütüldüğü koşulların doğru ve bilimsel analizinden geçtiği gerçeğidir. Şablonlara ve dar, mekanik kurallara indirgenemeyecek olması ve Halk Savaşının her ülkede hem benzerlikler hem de farklılıklar taşımasının nedeni **onun bilimsel olan proletaryanın ideolojisi ile belirlenmiş ve uygulanmış/uygulanır** olmasıdır.

Her ülkenin devrim stra-

tejisini o ülkenin somut durumu ve niteliği belirleyecekse eğer, bunu olması gereken temel bir yaklaşım olarak kabul ediyorsak, kabul edilmesi gereken diğer temel noktalardan biri de devrimin **zora başvurmaksızın** olmayacağı gerçeğidir. Yani devrime öncülük eden gücün ve öncünün kumandasında savaşan yığınların **meşru** ve **devrimci** zorunu yadsımak ve bunu kabul etmemek "**devrimi gerçekleştirme iddiasında**" boşa kürek çekmekten başka bir şey değildir. Proletarya başta olmak üzere ezilen yığınların bilinçlendirilmesinin aynı zamanda **silahlandırılması** gibi bir öz taşıdığı yadsınamaz bir gerçektir.

Kitlelerin bilinçlendirilmesi, savaşın içine katılması ve örgütlenmesi ise yine **savaşın içinde** olacak bir gerçektir. Devrim yürüyüşüne katılma bilinci ve iradesine sahip olmayan kitlelerin öncüsü ile buluşması ve onun

çatısı altında savaşa girmesi doğru politikalar ve uygulanan savaş politikaları ve taktikleri ile mümkündür.

İbrahim yoldaş, bu konu hakkında yıllar önce, otuz bir yıl önce Şafak Revizyonistleriyle polemiklerinin “Bazı İftiralar Üzerine” başlıklı bölümünde şunları ifade etmişti:

“Revizyonist hainler, bir de bizim ‘artık işçiler, köylüler, bütün halkımız kurtuluşun silahlı mücadele ile olacağını kavramıştır’ dediğimizi iddia ediyorlar. Bizim dediğimiz şudur: Bu cümle DABK Kararı’nda da aynen mevcuttur. ‘Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silahlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın, bunun adı isterse komünist hareket olsun, kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor.’ Bu sizin bize mal etmeye çalıştığınız şeyden farklı bir şeydir. Bugün Türkiye’de henüz silahlı mücadelenin gereğini kavrayamamış birçok insan, silahlı mücadeleye önderlik eden bir harekete daha fazla güvenmekte, inanmak-

tadır.”

Silahlı mücadeleye başlamak için işçi ve köylü kitlelerinin savaşa hazır kıta olması gerektiğini düşünüyorlar. Oysa mesele ne salt silahlı mücadeledir ne de halk kitlelerinin silah kuşanmaya hazır olmasıdır. Mesele düzenden beklentisi kalmayanların, düzen tarafından sürekli ezilenlerin, düzenin değişmesi gerektiğine inananların, bunun yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini **kavramalarıdır**. Bu halk kitlelerinin silah kuşanmaya hazır olmaları ya da kendiliğinden silaha sarılacakları anlamına gelmez. Bu da mümkündür, ancak esas olan nokta bu değildir. Esas olan nokta, devrim hedefi olanların, halk tarafından kabul görmelerinin, ancak ve ancak silahlı mücadele konusunda açık, net olmalarına bağlı olduğudur. Gerçekten, bugün **için de** silahlı mücadele konusunda geri tutumlar içinde olanların işçi ve köylülerin gözünde devrim yapma güçleri yoktur. Olsa olsa bazı demokratik hakların alınması, mevcut düzen içinde “devrimci” ol-

malarının mümkün olduğu görüşü vardır. Halkımızın önemli bir kısmının diğer devrimci güçlerle PKK’yi kıyaslamaları da geçmişte bu merkezde olmuştur. Halk için PKK, silahlı mücadeleyi yürütebildiği, geliştirebildiği ve diğerleri bu konuda geri kaldığı için güçlü ve arkasından gidilebilir olmuştur. Kürt halkı dışında kalan halk kesimlerinin PKK’yi Kürt milliyetçisi olduğu, kendi kurtuluşlarını amaçlamadığı için desteklememeleri ayrı bir konudur. Ama, bu kesimlerin dahi PKK’yi bir güç kabul etmelerinin nedeni onun yürüttüğü **silahlı mücadele** olmuştur. Kim bu gerçeği inkar edebilir? Silahlı mücadele yürütmeyen, bu konuda esas olarak başarısız kalanların kitlelerden tecrit olduğunu göremiyor muyuz? Bunun aksini, yani silahlı mücadele yürütenlerin ya da az-çok bu konuda ileri adım atmış ve samimi olduklarını belli dönemlerde hissettirmiş olanların kitleler tarafından ağırlıklı olarak kabul edilmiş olduğunu bilmiyor muyuz?

Proletarya Partisi’nin

Bugün Türkiye’de henüz silahlı mücadelenin gereğini kavrayamamış birçok insan, silahlı mücadeleye önderlik eden bir harekete daha fazla güvenmekte, inanmaktadır.”

“zorun devreye sokulup sokulmaması” gibi bir tartışması **bu karar ile** birlikte ortadan kalkmıştır. Tıpkı diğer Komünist Partilerinin Halk Savaşı kararı ya da ayaklanma kararı almasıyla birlikte bu konuyu tartışma konusu olmaktan çıkarmaları gibi. Partimizi, kurulduğu andan itibaren bütün oportünist akımlardan **ayıran** temel ilkelere biri de budur. Bu karardan sonra sorun devrimci durumdaki yükselmelere ve alçalmalara, farklı bölgelerdeki ileri ya da geri durumlara, gelişen olaylara, uygulanan farklı politikalara göre vs. bu zoru biçimlendirmek ve sürekli geliştirmektir.

Bu konuda dikkat edilmesi gereken diğer bir önemli yaklaşım Fokocuktur. Fokoculuk silahlı eylemlere hemen başlamakla komünist hareketten ayrılmaz. Fokoculuk, savaşı siyasetin yerine koyarak, siyasetin kumandasını inkar ederek, kitlelerin örgütlenmesini önemsiz bir görev görerek ve devrimin kitlelerin eseri olacağı ilkesini çiğneyerek komünist hareketten ayrılır. **Fokoculukta birincil güç parti değil silahlı kuvvetlerdir.** Fokoculukta kitleler siyasetle değil salt savaş mantığıyla, salt savaşçı olarak eğitilir. Fokoculukta partinin, ideolojik olarak işçi sınıfının değil, bir grup devrimcinin önderliği vardır. Fokoculuğu karakterize eden klişeler esasta bunlardır. Bakalım İbrahim yoldaş, Proletarya Partisi’ne karşı getirilen bu tarz eleştirileri nasıl yanıtlamış:

“*Marksist-Leninistlerin köylüler arasında örgütlen-*

me politikası açıktır. Her köyde, köy parti komiteleri örgütlemek. Yine her köyde, partili ve partisiz devrimci yoksul köylülerden, üretime bağlı silahlı mücadele müfrezeleri yani köylü milisleri örgütlemek. Köy parti komitesine bağlı partili ve partisiz unsurlardan, silahlı mücadeleye hizmet edecek, çeşitli görev grup ve hücreleri örgütlemek. Ayrıca, köy esasına bağlı olmayan, bölgedeki parti komitesine bağlı profesyonel gerilla birlikleri örgütlemek. Bütün bu örgütlenme faaliyetinin amacı yoksul köylüler ve tarım işçiler arasında partiyi ve halk silahlı kuvvetlerini inşa etmektir. Bu inşa barış içinde değil, silahlı mücadele içinde olacaktır. Ve parti örgütünün köylüleri örgütlemeye kavrayacağı halka, gerilla birliklerini ve köy milislerini örgütlemektir. Köylü iktidar organları apayrı bir şeydir ve bugünün meselesi değildir.”

“*Burjuva baylar, bizi Gu-averacılık’la, fokoculukla, THKP-THKC, THKO takipçiliği ile itham ediyorlar. Bunu ispatlamak için bizim örgütlenme planı ile onların arasında bir benzerlik göstermeleri gereklidir. Eğer bunu yapamazlarsa, alçak itiraflar olarak kalacaklardır ve suratlarına tükürmeye hakkımız olacaktır.”*

Gelelim silahlı mücadeleye hangi perspektiflerle başlanması gerektiğine...

“*İhtilalci kitle çizgisi şudur: Bütün bölgeler içinde en ileri bölge halkıyla birleşmek, orta bölgelerin seviyesini yükseltmek, geri bölgeleri kazanmaya çalışmak. En*

ileri bölgede de, en ileri unsurlarla birleşmek, aradaki unsurların seviyesini yükseltmek, geri unsurları kazanmaya çalışmak. Yani, daima en ileri kitlelerin, en başında olmak, fakat gerideki yığınlardan kopmamak, onları ileri çekmek.”

“*Ülkemizde de, halk ordusunun çekirdeğini teşkil edecek gerilla grupları, sadece savaşmakla yetinmeyeceklerdir. Aynı zamanda yığınlar arasında propaganda ve ajitasyon yapmak, yığınları örgütlendirmek ve silahlandırmak... gibi önemli görevleri de yerine getireceklerdir. Bu baylar, silahlı mücadeleyi siyasi mücadeleye karşıt gördükleri için, siyasi mücadeleyi sadece yayınevi faaliyeti gördükleri için, bizi siyasi faaliyeti reddetmekle, kitle çalışmasını reddetmekle, propaganda ve ajitasyon çalışmasını reddetmekle suçluyorlar. Gerçekten, kendileri genel olarak siyasi faaliyetin ve özel olarak da propaganda ve ajitasyonun sadece barışçıl biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar...”*

“*Biz silahlı mücadeleyi genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propagandanın ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz.”*

“*Marksist-Leninistler ne ebedi olarak ne de geçici olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece, esas mücadele biçimleri ile tali olanları birbirinden ayırır; tali olanı esas olana bağımlı kılarlar. Biz bugün,*

Gerilla savaşı, zayıf bir gücün kendinden üstün bir düşmana karşı mücadele biçimidir. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı, köylülerin sınıf mücadelesinin tabii sonucu ve en yüksek şeklidir.

silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşı görüyoruz. Gerilla savaşı, zayıf bir gücün kendinden üstün bir düşmana karşı mücadele biçimidir. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı, köylülerin sınıf mücadelesinin tabii sonucu ve en yüksek şeklidir. Köylü gerilla savaşı, yürütüldüğü bölgede köylüleri ayaklanmaya hazırlamanın bir vasıtasıdır. Ve en önemli vasıtalarından biridir. Gerilla savaşı ile nihai zafer kazanılmaz. Gerilla savaşı düşmanı yıpratır, zayıflatır, moralini bozar. Düşmana nihai darbeyi düzenli ordu indirecektir. Gerilla savaşı aynı zamanda düzenli orduya geçiş vasıtasıdır.”

Yanlış olan, bizzat eylemin biçimi değildir. O eylemi yürütenlerin yani THKP-THKC ve THKO'nun bir bütün olarak ideolojileri ve politik çizgileri yanlıştır, sakattır. İktidar mücadelesinin yerini bizzat söz konusu eylemlerin almış olması, bu eylemlerin mücadelenin bel kemiğini teşkil ediyor olması yanlıştır, sakattır.”

“Ülkemizde, silahlı mücadele esas olarak, köylük bölgelerde, mahalli ve mer-

kez otoritenin yıkılması, yerine proletarya önderliğinde köylü hakimiyetinin kurulması hedefine yönelmelidir. Bugünkü aşamada bu mücadelenin biçimi köylülerin gerilla savaşıdır. Gerilla faaliyeti, toprak ağalarının, halk düşmanı bürokratların, ihbarcılarının, faizcilerin imhasını, çeşitli şekillerde cezalandırılmalarını, paralarına, silahlarına el konulmasını, karakolların basılmasını ve silahlara el konulmasını, canlı ve cansız bir yığın hedefe saldırıyı içerir. Fakat bütün saldırıların bir ortak hedefi vardır. O da, gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi geçirmek! Bugün ülkemizde silahlı mücadele esas olarak bu olmalıdır!”

İbrahim yoldaştan yaptığımız bu uzun alıntılar, Proletarya Partisi'nin silahlı mücadele anlayışını ortaya koyduğu için önemlidir. Bu anlayışın neresinde fokoculuk vardır?

Silahlı mücadele tarihi değerlendirme konusu yapılırken, esas alacağımız halka, **silahlı eylemlerin yapılması ya da yapılmaması** olamaz.

Değerlendirmemizi, silahlı eylemlerin **hangi anlayışlarla** yapıldığı, silahlı mücadelenin **sürekliliği** ve **gerici otoriteyi zayıflatırken yerine köylülerin hakimiyetini yerleştirmesi** halkalarından yakalayarak yapmalıyız. Aksi yaklaşım, bizi silahlı eylemler gerçekleştirme doğru yönteminden sadece uzaklaştırmaya yarar.

Halk savaşına başlanması konusunda kimi dönem tartışma konusu yapılan şu tarz yaklaşım ve anlayışlara ise özel önem vermek gerekir. Gerçekleşebilir projeler oluşturmaksızın hiçbir işe başlanılmaması gerektiği anlayışı, hiçbir iş yapmanın bir kılıfından başka bir şey değildir. Komünistlerin böyle bir anlayışı yoktur ve olamaz. Gerçekleşemez hayaller peşinde koşmak başka bir şeydir, bunu iddia ederek hiçbir şey yapmamayı salık vermek başka bir şeydir. Tüm komünistler pratiğin belirleyiciliğini öngörür ve pratik içinde gelişmeyi esas alır. Hatalar yapmaktan korkmaz, hatalardan ders çıkarmamayı mahkum eder. Bu konuda taşınması gereken genel ilke bu olmak zorundadır.

Yine bu sorunla bağlantılı olarak komünistler güçlü bir silahlı kuvvet yaratmadan mevcut devleti yıkabileceğini şimdiye kadar ne iddia etmiştir ne de çalışmalarını, hedefini böyle bir niyetle belirlemiştir. Hatta, bırakalım biz komünistleri bu gerçekliği kitleler dahi bilmektedir. Ülkemizde halk savaşının uzun, çetin ve zor bir süreci kapsayacağını, gerilla savaşı ile başlayan sürecin gelişerek düzenli orduyu yaratacağını ve düşmanın da gerilla savaşı ile, gerilla birlikleri ile değil, inşa edilmiş bir düzenli orduyla, halk ordusu ile yenilebileceğini en baştan belirlenmiştir. Bu konudaki genel ele alış; silahlı mücadeleye yaklaşım, gerilla savaşı kavrayış, gerilla savaşının düzenli ordunun bir aracı olduğunu ve düşmanı yenmenin ancak düzenli halk ordusu ile mümkün olduğunu yukarıda İbrahim yoldaştan alıntılarla ortaya koyduk. Ve konu ile ilgili görüşler, esas olarak bu merkezde yapılmıştır.

Bugüne kadarki hiçbir güç Halk Savaşı'nı ("klasik" anlamda) yenebilecek güce erişememiştir ve erişemeyecektir. Bu komünistlerin bilinen açık net belirlemesidir. Bugün ülkemiz topraklarında Halk Savaşına öncülük eden Proletarya Partisi'nin de gerilla savaşı benimsemesinin **nedeni** düşmanın daha güçlü olduğunu bilmesindedir. Bu savaşın zafere ulaştıracağına inanılmasının nedeni halkın çıkarlarını ve en devrimci sınıf olan işçi sınıfının davasını savunuyor olmasıdır. Silahlı bir halk ordusunun doğru bir siyasetle, her zaman en yüksek donanımlı bir orduyu dahi alt edebileceğini biliyoruz. Ve burjuvazinin hiçbir zaman bu güçten daha büyük bir güç yaratmayacağını da biliyoruz. Gerilla savaşının "bilinen taktikleri", "belirlenmiş reçeteleri" gibi değişmez kuralları yoktur. Her ülkede gerilla savaşı kendine özgü biçimler alabilirler. Bunlar önceden kesin çizgilerle tayin edilmez. Gerilla Savaşının da

Halk Savaşının da genel ilkeleri vardır. Bütün sorun bu genel ilkeleri inkar etmeden, yok saymadan, gerçekleştirilmez görmeden hayata uygulamak ve halkın sonsuz yaratıcı gücünü komünist parti önderliğindeki gerilla savaşının bu türden yaratıcılıklara uygun olan içeriğine katmaktır. Halk Savaşının ve onun belli bir sürecindeki biçimi olan gerilla savaşının yenilmezliğinin geldiği kaynak da budur.

Komünistler kabul eder ki, ideolojisi ve siyaseti burjuva olan bir gücün gerilla savaşı da verse savaşı kazanacağı ya da kesinlikle kazanacağı iddia edilemez. Herhangi bir gücün askeri olarak yenilmesi onun siyasetinden hiçbir şekilde kopuk olamaz. PKK'nin askeri yenilgisi onun siyaseti ile kesinlikle ilişkilidir. Kimileri siyasetin ve yanlış taktiklerin belirleyici olduğunu söylüyorlar, ama askeri olarak yenilmiş olmasını gerilla savaşının "klasik" tarzının yürümeyeceğine bir delil olarak da

göstermekten çekinmiyorlar. Bu durumda neyin belirleyici olduğu sözde unutulmuyor, ama somut sorunda unutuluyor! Bizim PKK ile ilgili olarak gerilla savaşı deneyiminden genel olarak, bu konu kapsamında bu anlayış sahiplerine belirteceğimiz şey öz olarak şudur: “PKK gerilla savaşı gerçeğe anlamda sürdürebildiği oranda geliştirmiş ve TC ordusunu yıpratmıştır”.

Gerilla savaşı komünistlerin elinde doğru bir siyasetle gerçekleştirilir. Bu anlamda kitle desteğinden yoksunluk, esas olarak siyasal yanlışlarla ilgilidir. Bunun ötesinde, gerilla gücünün küçüklüğünü, zayıflığını zafirin önündeki engel olarak görmek, düşmanı yıpratmanın ve gelişerek büyümenin bir mazereti olarak kavramak, gerilla savaşı gerçeği anlamamaktır. Gerilla, bugüne kadarki hiçbir deneyimde ve bundan sonra da başından itibaren büyük, donanım bakımından güçlü olarak savaşa başlamamıştır/başlamayacaktır. Bu gerilla savaşı gerçeğinin **ruhuna** aykırıdır. Gerilla savaşı gerçeğinden bahsettiğimizde hangimiz kitle desteğini almayan bir savaştan bahsediyoruz ki? Bu belirleyici olandır, olmazsa olmaz olandır. PKK örneğini, ya da PKK bile başaramadığı gibi değerlendirmeler ve söylemler duymak mümkün. Oysa PKK gerilla savaşı konusunda, temel ilkeler bakımından örnek alınacak bir deneyime sahip değildir. Ancak bu PKK'den öğrenmemek anlamına gelmez. Sadece, temel yaklaşım olarak,

ideolojik ve politik olarak tamamen farklı kulvarlarda olduğumuzun bilinmesi ve PKK'nin buna göre ele alınması anlamına gelir.

Bunların yanı sıra kahramanlık ve cesaret abideleri yaratmanın devrimlerin kaçınılmaz öğelerini oluşturduklarını biliyoruz. Bu öğelerin hiç ama hiçbirini devrimin gelişimine somut bir kazanım sunamayan sonuçlar diyerek mahkum etmeyiz. Aksine bunları överiz, bunlardan öğrenmeyi benimseriz. Mesele bunları doğru bir öze kavuşturmak ve sınıf mücadelesinin gelişimine katkı olmalıdır. Buna karşın, kahramanlık ve cesaret abideleri ülke devriminin gelişimine somut bir kazanım sunamayan sonuçlar olarak takdim edilmemelidir. Bu, öz ile biçimi birbirine karıştırmak ve yine, olumlu şeyleri yanlış zeminden hareketle mahkum etmek tavrına girmek olur.

Gerilla gücünün düşmanın öfkesini üzerine çekmesi de benzer bir yaklaşımla ele alınmıştır. Kuşkusuz, gerilla gücünün ilkesi, **esas olarak** düşmanı yıpratmak, zayıflatmak, bununla birlikte kazanamayacağı çatışmalara girmemektir. Bu, düşmanın öfkesini üzerine çekmek/çekmemek çabasında olmak değildir.

Böyle anlaşılmalıdır. Zaten, devrimci mücadelenin bundan kaçınması da mümkün değildir. Her devrimci mücadele, hangi biçimde olursa olsun düşmanın öfkesini üzerine çeker ve nihayetinde düşman bu devrimci mücadeleyi imha etmenin her yolunu dener. Bu kaçınıl-

maz bir gerçektir. Komünistlerin ve devrimcilerin görevi **bundan** kaçınmak adına devrimci mücadeleyi geriye çekmek ya da bir şeyleri beklemek olamaz. Düşmana karşı koyabilecek biçimde savaşmak ve kendini her bakımdan geliştirmek üzere bir anlayışı benimser. Savaşın zor ve çetin karakteri devrimcileri, sahip oldukları/olması gereken bilimsel devrimci bilinçle eğitir ve çelikleştirir. Sorunun bu yaklaşımla irdelenmesi zorunludur. Böyle ele alınmadığında düşmanın gücü yıkılmaz bir güç olarak algılanmaya başlanır.

Bu konuda dünya devrimleri tarihi açısından da bir dizi örnek mevcuttur. “Bir devlet gücüne sahip olmadan, parasız ve silahsız, yalnızca ilk çekirdeği oluşturan bir avuç kararlı ve inançlı adamla, nasıl modern bir ordu kurulabilir? Fidel Castro bunu Latin Amerika ormanlarında gizlice yetiştirdiği birkaç kendini adamış arkadaşıyla yaptı.

Bakımsızlıktan harap olmuş ‘Granma’ yatından 2 Aralık 1956’da Küba kıyılarına çıkan 82 kişi, görüldüğü kadarıyla umutsuz bir maceraya atılarak -tüm malzemeyi karaya çıkarken yitirip- birkaç günlük öldürücü bir çatışma sonunda 12 kişi kaldı. Fakat iki yıl bir ay içinde, Fidel’in grubu diktatör Batista’nın ABD tarafından donatılmış 50.000 kişilik ordusunu ezen ve Havana’da devlet gücünü ele geçiren kuvvetli bir ordu haline geldi.” (Vietnam Kazanacak, Bir Ordu Kurmak sf. 27)

HALK SAVAŞI VE YEREL ÖRGÜTLENME

“Salt askeri görüş açısı, savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde ve parti önderliğinde halk ordusu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz.” İ.Kaypakaya.

Bizim gibi yarı sömürge yarı feodal ülkelerde komünist partisi öncülüğünde geniş halk yığınlarının emperyalizm ve ülke egemenlerine karşı silahların yıkıcı ve yapıcı gücü eşliğinde verilen siyasi iktidar mücadelesi halk savaşıdır. Halk savaşı güçler dengesi, örgütlenme

mesidir. Gerilla mücadelesi halk savaşının ilk aşaması olan stratejik savunma aşamasında temel askeri politik örgütlenmedir. Halk ordusu ve özelde gerilla küçük muharebeler ve çarpışmalar, vur kaçlarla kendi gücünü korumaya yönelirken, aynı zamanda askeri pratiği ve yönelimi de kitlelere hitap eden, onları temelde toprak devrimi olmak üzere faaliyet yürütülen alanda hangi çelişki ön plana çıkmışsa, bu çelişkiye yönelen, kitleyi çeşitli sorunları etrafında örgütlemeyi amaç edinen bir pratik hat tutmalıdır.

Çin devriminin esas araçlarının barışçıl değil silahlı olduğunu açıklığa kavuşturarak Mao yoldaş **“Çin devriminde zafer ilk önce köylük bölgelerde kazanılabilir”** derken, Leninizmin sahasını

Parti önderliğinde yapılmaktadır. Fakat öte yandan bu şartlar devrimin inişli çıkışlı olmasına yol açar. Ve nihai zaferin uzun süreli, devrimci mücadelenin esas olarak, Komünist Partisi önderliğindeki köylü gerilla savaşına dayandığı açıktır. Bu yüzden köylük bölgelerin üs bölgeler olarak kullanılmasını göz ardı etmek, köylüler arasında çetin mücadeleler vermek ve gerilla savaşını ihmal etmek yanlıştır” diyen Mao devamla, *“buna karşılık silahlı mücadeleye ağırlık vermek diğer mücadele biçimlerini terk etmek değildir. Tam tersine gerilla mücadelesi diğer mücadele biçimleriyle birlikte yürütülmezse başarıya ulaşamaz.”*

Başkan Mao’dan yaptığımız alıntıdan da anlaşıldığı

Bizim gibi yarı sömürge yarı feodal ülkelerde komünist partisi öncülüğünde geniş halk yığınlarının emperyalizm ve ülke egemenlerine karşı silahların yıkıcı ve yapıcı gücü eşliğinde verilen siyasi iktidar mücadelesi halk savaşıdır. Halk savaşı güçler dengesi, örgütlenme zemini ve genişliğinden ve emperyalizmle olan ilişkisinden kaynaklı olarak uzun süreli bir savaşım olarak ifade edilir.

zemini ve genişliğinden ve emperyalizmle olan ilişkisinden kaynaklı olarak uzun süreli bir savaşım olarak ifade edilir. Bu savaşımın başından sonuna kadar esas olan mücadele biçimi silahlıdır ve illegaldir. Barışçıl mücadele ve legal çalışma ise talidir. Komünist parti önderliğinde Halk Savaşı şehirlerin kırdan kuşatılması ilkesi ile örgütlenir. Silahlı mücadelenin vazgeçilmez örgütlenmesi halk ordusudur. Halk ordusunun omurgası ise gerilla örgütlen-

terk eden, toplu ayaklanma piramidi üzerine siyaset üreten revizyonist, oportünist güruhu hedefleyen şu önemli açıklamalarda bulunur. **“Çin’in iktisadi gelişmesi birleşik bir kapitalist ekonomi değildir. Toprakları çok geniştir, (Bu da devrimci güçlere serbest hareket olanağı sağlar) karşı devrimci kamp birleşmemiştir. Ve çelişmelerle doludur. Devrimin temel gücü olan köylülerin mücadelesi, Proletaryanın Partisi olan Komünist**

gibi silahlı mücadele siyasi mücadelenin tek biçimi değil temel biçimidir. Silahlı mücadele ancak politik mücadeleyle birlikte yürütüldüğünde siyasi mücadele başarı kazanacaktır, bunun özellikle kavranması önemlidir. Halk ordusunun çekirdeğini oluşturan gerilla birimlerinin görevleri arasında kitleler içerisinde propaganda ve ajitasyon yapmak, onları örgütleyip silahlandırmak vardır. Kitleler içinde partiyi inşa etme görevi vardır. Gerilla bi-

rimlerinin ajitasyon/propaganda faaliyeti silahlı propaganda biçimleriyle ağırlık kazanmıştır/kazanmalıdır. **Silahlı mücadelenin kendisi aynı zamanda bir propaganda ve ajitasyon çalışmasını da içerir.** Bu çalışma aynı zamanda politik bir çalışmadır. **Politik çalışma ve silahlı mücadele nasıl birbirini tamamlayıp bütünlüyorsa, silahlı propaganda ve ajitasyon ile barışçıl propaganda ve ajitasyon birbirini tamamlayan ve bütünlüleyen faaliyetlerdir.** Birinin varlığı diğerinin reddi değildir. Özellikle gerilla faaliyetinin olduğu bölgelerde bu ikisinin birbirini tamamlaması can alıcı önemdedir. Ve unutulmaması gereken, bizim nasıl hareket ettiğimize, nasıl düşündüğümüze şekil veren esasın illegal Parti örgütlenmesi olduğudur.

Özellikle gerilla faaliyetinin yürütüldüğü bölgelerde parti komite ve hücrelerini harekete geçirmek, eğer yoksa oluşturmak bir zorunluluktur. Çalışmaların sürekliliğini sağlamak, yerel kitle faaliyetini örgütlemek açısından parti komitelerinin önemi tartışılmazdır. Böylece gerillanın yönelimi ve çalışmaları, buralardaki kitle çalışmalarıyla beslenecek partinin bölgeye dair siyasi ve de askeri yönelimi genişleyecektir.

Kısaca açacak olursak yerelerde var olan komiteler üzerinden kitleye ulaşırsak anında müdahale şansımız artacak, gelişen sürece kişileri/kitleleri katmamız mümkün olacaktır. Özellikle geçmişten bu yana proletarya

partisi veya devrimcilerle bir şekilde ilişkisi olan yakınlık duyan kişileri açığa çıkarıp harekete geçirmek, sürece dahil ederek örgütlemek mümkün olacaktır. Ayrıca bölgede yaşanan çelişkileri daha **net** ve **direkt** görmemiz açısından da yerel parti komiteleri önemlidir. Yine yerel kitle ilişkileri var olan komitelerin denetimi ile pratik içerisinde geliştirilecek ve halk savaşının birer parçası haline geleceklerdir. Yerelerde partiye yaklaşan ve örgütlenen her birey partinin ve halk savaşının gelişimi açısından can alıcı önemdedir. Bu durum partinin bölgeye ilişkin geliştirdiği/geliştireceği politikaların önünü açacakken, yerel parti örgütülüğü ile parti merkezi arasındaki bilgi akışını da önemli oranda olumlu yönden etkileyecek ve rahatlatacaktır.

Parti komiteleri bizim açımızdan her alan ve bölge açısından büyük önem taşırken, özellikle gerilla savaşının verildiği bölgelerde daha bir önemlidir. Yerel örgütülüğün gelişimi halk ordusunun bölgede yürüttüğü faaliyetin gelişimini etkileyecek önemli ayaklardan biridir. Yerel örgütülükleri geliştirmek gerilla faaliyetinin bölgede gelişiminin ve etki alanının gelişimini sağlayacak bir öneme sahipken, diğer taraftan da faaliyetin darlaşmamasını engelleyecek, gerillanın bölgeye yönelik politika ve örgütlenmesinin gelişimini de beraberinde getirecektir.

Yine yerelerde bulunan demokratik kitle örgütleri,

sendika ve kooperatifler içerisinde aktif olarak yer almak faaliyetimiz açısından önemlidir. Kooperatiflerin yetersiz veya bazı yerlerde hiç olmasından kaynaklı özellikle yöre dernekleri kitlelerin önemsedikleri kurumlar olarak gözlemlenebilir. Bu ve benzeri kurumlarda örgütlemeye öncelik verdiğimiz ile ri kitleler yer almaktadır, bunun yanında özellikle buralarda gençlik (gençliğinin verdiği özelliklerden kaynaklı) arayış içerisinde. Bu tür kurumlarda daha çok bölge ve yöre halkının kültürel etkinlikleri düzenlenmektedir.

Özellikle son yıllarda gerilla faaliyetinin yürütüldüğü bölgelerde sistemin yozlaştırma ve asimile etme yönünde izlediği politikaları boşa çıkarmak için bu kurumlarda kitleyi çeşitli etkinlik, ajitasyon-propaganda (yayın, bildiri, panel vs.) araçlarıyla eğitip bilinçlendirmek ve Proletarya Partisi saflarında örgütlemek görevlerimizin başında gelmelidir. Yine buralarda konumlandırılacak militanlar da çalışmalarımız açısından önemlidir. **Düşünme, hareket etme, örgütlenme pratiğimiz, güçlü ve iyi örgütlenmiş savaş örgütünü yaratmayı hedeflemelidir.** Düşmanın ve kitlenin değişen koşullarını ve bunlar karşısındaki durumu iyi hesaplamalı, kitleleri ikna etme yetenek ve bilincinin temelinde sevgi ve alçak gönüllüğün yattığı unutulmamalı, öğretirken öğrenen, öğrenirken öğreten olabilmelidir.

Partili duruş ve pratik çalışma kitlelerin bilinçlenme-

sinde etkili olacaktır. Yine bu çerçevede kitlelerin çelişkilerinden yola çıkarak çeşitli eylem ve etkinlikler düzenlenmelidir. Özellikle bu bölgelerde geleneksel olarak düzenlenen festivallerin örgütlenmesinde program oluşturmada yer almak, örgütleyici olabilmek önemli. Programda alternatif kültürel etkinlikler sunarken bu tür etkinlikleri yerelde halkın yaşadığı sorunlar üzerine oluşturmak ve bu vesileyle kitleye ulaşma hedefi esas olmalıdır.

Bu çalışmalar esnasında çeşitli ajitasyon propaganda araçları ile en geniş kitlelere gidilmeli ve öne çıkan insanların pratik içerisine katarak örgütlemeliyiz.

Sistemin özellikle gerilla faaliyetinin yürütüldüğü bölgelerde halk üzerinde uyguladığı zor ve baskı politikaları halkı yoksullaştırmış ve göçe zorlamıştır. Özellikle gerilla yakınlarına ve ailelerine yönelik saldırılara karşı bizim ailelerimizi sahiplenmemiz, yalnız olmadıklarını hissettirmemiz ve şehit aile-

leriyle ilişki geliştirip süreklileştirmemiz halka güven verecekken, örgütlülüğümüzün genişlemesi açısından da önemli bir faktör olacaktır.

Sistemin halka dönük saldırılarını çeşitli legal kampanyalarla teşhir ederken aynı zamanda gerillanın bu ve benzeri sorunlar çerçevesinde silahlı eylemler yapması, ajitasyon-propaganda çalışmaları Karadeniz pratiklerinde de göstermiştir ki; halka güven vermektedir. Örnekeyecek olursak: ülke egemenleri emperyalist efendilerinin direktifleri doğrultusunda, köylülüğün bitirilmesine yönelik, özelleştirme ve kota uygulamalarıyla tarımı tasfiye ederken, köylüye verilen tarımsal desteklerin kaldırılarak DGD (Doğrudan Gelir Desteği) aldatmacaları **Giresun, Tokat, Ordu** vs. illerindeki köylerde gerillanın dağıttığı bildirilerde, "DGD aldatmacasına hayır, şeker pancarına sahip çık" vs.. bildirileriyle halka yapılan ajitasyonla teşhir edilirken, kooperatiflerin önemi üzerine propaganda yapılmıştır. Tüm

bunlar halkın kafasında çeşitli soruların (olumlu) dolaşmasına neden olurken, gerillanın kendi sorunları ve kuruluşları için savaştıkları izlenimi ile gerillaya yönelik sempati çoğalmıştır.

Gerilla ile halkı karşı karşıya getirmek isteyen faşizm her türlü yolu denemekten geri kalmadı kalmıyor. Zorla göç ettirmekten, infaza ve tutuklamalardan tecavüze varan her türlü yolu deniyor. Gerillayı yalnızlaştırmak adına namlunun ucunu halka çevirmekten çekinmiyor.

Sistemin halka dönük saldırılarını çeşitli legal kampanyalarla teşhir ederken aynı zamanda gerillanın bu ve benzeri sorunlar çerçevesinde silahlı eylemler yapması, ajitasyon-propaganda çalışmaları Karadeniz pratiklerinde de göstermiştir ki; halka güven vermektedir.

Tüm bunları da göz önünde bulunduran TİKKO gerillaları 1998 yılında faşist devletin çeşitli kurumlarını hedef olarak meşruluğundan gelen gücünü halka bir kez daha gösterdi. Bu eylemlerden biri orman müdürlüklerinin basılarak “ormanların halka ait olduğu ve halkın bir avuç sömürücüler tarafından sömürülmesine izin verilmeyeceği” vs.. yazılan bildirilerle ajitasyon yapılırken, orman müdürlüğüne ait son model araç yakılmış yirmi üzerindeki işçiyi bir araya toplayarak parti propagandası yapılmıştır. Bu durum halkın gerillayla bağlarını güçlendirmiş ve devletin tüm zorlamalarına rağmen halkın büyük bir çoğunluğu orman kesimlerinde yer almamıştır. Tüm bu örnekleri çoğaltmak mümkün ve bu örnekler bir kez daha göstermiştir ki, **halk kendi sorunlarına çözüm gücü olduğu ve bu gücü yaşama geçirdiği süreçte umdu yine gerillada görmektedir. Bütün mesele onları savaşın birer parçası haline getirmek ve kurtuluşun ancak kendi elleriyle ve silahla mümkün olduğunu kavratmak.**

Yine önemli olan diğer bir nokta gerillanın faaliyet bölgesini kapsayan ancak bizzat giremediği şehirlerdeki örgütlenme çalışmasıdır. Buralarda parti örgütlülüklerinin inşa edilmesinin ve kitle çalışması yürütmenin önemi kavranmalıdır. Parti faaliyetinin ya da gerilla çalışmasının bölgedeki şehirlerde etki gücünü oluşturmak en az kırsal kesimler kadar önemlidir. Çünkü buralarda yaşayan

kitle yoğun olarak göçe zorlanan kitledir. Yaşam koşulları ve çelişkileri köylük bölgelerden bağımsız değildir.

Buralarda kitle örgütlerinin varlığı ya da oluşma zemini köylük bölgelere göre daha fazladır. Yukarıda saydığımız nedenlerden kaynaklı bu kurumlarda yer almak örgütlenmek açısından önemlidir. Yine göç alan semtlerde kitle çalışması yapmak örgütlenmemiz açısından önemlidir.

Böylece gerillanın yönelimi ve çalışmaları buralardaki kitle çalışmasıyla beslenecek, partinin bölgeye dair siyasal yönelimi genişleyecektir. Örgütlenme ve siyasal bilinç kazandırmanın silahlı mücadeleden bağımsız ele alınamayacağı, silahlı mücadele olmaksızın buralardaki çalışmaların/örgütlenmelerin kendi içerisinde kısırlaşıp gerileyeceği unutulmamalıdır.

PKK VE KİTLE ÖRGÜTLENMESİ

Ülkemizde gerilla savaş konusunda önemli bir güç olan PKK'nin incelenmesi ve tarihi tecrübe olarak faydalanarak öğrenilmesi önemlidir. Bu konudaki genel yaklaşımımızı yukarıdaki bölümde ana hatlarıyla ortaya koyduk. Bu bölümde esas olarak inceleyeceğimiz nokta PKK'nin kitleleşme ve gücünü yoğunlaştırma noktasında kullandığı bazı yöntemler üzerine olacaktır.

Özellikle belirtmek ve altını çizmek gereken temel bir nokta var, neydi PPK'yi bu önemli güce ulaştıran? Kendi iç tutarlılığı açısından söy-

lem ile eylemin, düşünce ile davranışın, teori ile pratiğin azami olarak uyumu. **Kitleler gördüklerine inanır ve inandıkları değerler adına destek verir, savaşır, bedel öder, bedel ödettirir.** Bu anlamda PKK örgüt olarak o dönem için bu tutarlılığa sahipti. Bu tutarlılık PKK'yi kitleleştiirdi, kitleleri PKK'lileştirdi.

Ancak tek önemli nokta bu tutarlılık değildi. Özellikle kitleleri (ulusal anlamda da olsa) bilinçlendiren, dönüştüren ve örgütleyen güç **silahlı** gücü ve silahlı mücadeledeki tutarlılıktı. Süreci ve sürecin özelliklerini anlamak için PKK önderi A. Öcalan'ın 4. Kongreye (1990) sunduğu raporda; “silahlı savaşın halkların kurtuluşu doğrultusundaki bütün gelişmelerin temelinde yatan bir savaş biçimidir. Partimizin temel çıkışı olan ve temel mücadele olarak kavratıp uygulamaya çalıştığı en önemli araç bu anlamda silahlı mücadeledir” ifadesi bugünkü durum “bir kenara bırakılıp” değerlendirildiğinde önemli bir noktadır. Yine PKK önderliği yaptığı bir değerlendirmede şunlara dikkat çekiyordu; “halkımızın artık her türlü tehlikeye açık bırakıldığı zaman geçmiştir. Her gelip geçen bir darbe vurduğu ve bir oyun oynadığı dönemler artık dirilmemesine tarihe gömülmüştür. Halkımız artık sahipsiz değildir. Ve işte bu, her düzeyde halka komutanlık etmenin zorunluluğunu içerir; komutan olmak yalnızca birkaç maddi silaha ve savaşçı birliğe hükmetmek demek değildir. Halkın ruhu-

nu, yenilemeyi, bilincini aydınlatmayı ve onu her türlü düşkün ruh belirtisinden ve bulanıklıktan kurtarmayı bilmek ve bu konularda gelişebilecek tüm olumsuzluklara karşı büyük bir mücadele ruhunu ve gücünü sergilemek demektir. Bilinç, örgütlenme ve denetleme ile büyük bir uyanıklık ve mücadele ruhu içinde halkın etrafında örülecek koruyucu duvarlar ve üzerine gerilecek çadırı her türlü fırtınaya dayanıklı yine her türlü darbeye karşı ayakta durabilecek sağlamlılıkta örnek ve germek gerekir. Bunun örgütlenme planındaki ifadesi **köyde milis, köy komiteleri, dağda gerilla, kentte parti temsilciliği ve örgüt hücreleridir**. Tüm bunların üzerinde de partimizin merkez komitesidir. Bu birimlerin her biri rollerini derin bir kavrayış ve yetkinlikle oynadıkları oranda halkımız o büyük ordu gücüne ulaşabilecektir. Bunun gerekliliğinden ve zorunluluğundan şüphe duyulamaz. Bu nedenle de böyle bir gelişmenin önündeki engeller kimden kaynaklanırsa acınmaz, eğer ihanete sapılmayacaksa bu engellerle amansız bir biçimde mücadele edilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır.” (A. Öcalan Seçme Yazılar 2-Sayfa 127). T. Kürdistan’ında PKK’nin mücadelesinin ev-

rimsel gelişiminde büyümesi, kitlelerde kök salması giderek otorite-güç-iktidar olmasının temelinde yatan somut mücadele ve kazanımlar üzerinden kitlelere verilen güvenin yanı sıra halkın örgütlenmesi ve gerilla mücadelesinin geliştirilmesi için uygun örgütlülüklerin oluşturulması ve bunların işlevli bir şekilde değerlendirilmesidir. PKK önderliğinin yukarıdaki alıntıda dikkat çektiği milis-köy komiteleri-parti hücreleri örgütlenme modelleri Hilvan, Suruç, Batman, Ceylanpınar ve daha birçok alanda uygulandı. Belediye yönetimleri başta olmak üzere, köy muhtarlıklarını alma, belediyelerde yönetimin sürdürülmesi konusunda kazanımlar elde edilmiştir. Bu durum PKK’nin silahlı mücadele yoluyla yüzyıllardır Kürt ulusunun feodal-aşiret zulmünün kırılmasıyla kitlenin PKK’yle bütünleşmesini sağlamıştır. “Öncülük ve kitle arasındaki ilişkiyi Kürdistan gerçeğinde tanımlama, bunu formüle etme bu süreç pratiğinde çıkarıldı, önderlik bu süreci değerlendirdi ve şöyle bir teze ulaştı. Kürdistan’da gerilla ve ayaklanma iç içedir. Ayaklanmayla gerillayı birbirinden koparmak dolayısıyla savaş ile kitle mücadelesini birbirinden koparmak müm-

kün değildir. Kitlelerin mücadelesiyle silahlı şiddet iç içe ve bir arada var olacaktır. Silahlı şiddet kitleleri mücadeleye çekerek ayaklanmaya ileri düzeyde bir silahlı şiddet örgütlemeyi ortaya çıkarır.” (Demokratik Kurtuluş Mücadelesinde Serhıldan Sayfa 133). Gerillayla kitlenin bütünleşmesi serhıldanlar yaratmıştır. Birinci serhıldan 1978-80 dönemini kapsıyordu. Bu süreçte PKK’nin kitle içine nüfuz ederek birçok yerde kitlesel ayağa kalkışları örgütlemesi ve aynı zamanda işbirlikçi-aşiret-ağa kesimine yönelik, onları belli alanlarda yenilgiye uğratması aynı zamanda Kürt ulusunda mayalanmış kini, öfkeyi muazzam derecede gizli enerji kaynağını açığa çıkartmıştı. Tabi bunların yanında en önemli nokta Kürt halkının dil ve kimliğine, gelenek ve göreneklerine özgürlük getirilmesi, o gün için bağımsız devlet kurulması hedefi PKK’nin milyonlarca Kürt kitle ile buluşmasının temel zeminini oluşturuyordu. Bu PKK’nin kitleyle bütünleşmesinin ana zeminini de sağlamıştı. Bu süreci gören faşist TC kazanılmış il, ilçelere yönelmeye başlayarak operasyonlar düzenliyor, toplu tutuklamalar gerçekleştiriyor, yargısız infazlar başta olmak üzere akıl almaz iş-

kence ve baskı yöntemleri ile halkı sindirmeye çalışıyordu. Bu süreçte PKK önder kadroları önemli oranda tutuklandı ve ciddi oranda yapı örgütsel yönetim krizi yaşadı. Yine bu süreçte devletin yaptığı tüm baskıya rağmen kitleler PKK'ye yöneliyor, katılma isteğinde bulunuyordu. 1979 sonlarına doğru da sınırlı geri çekilme taktiği 1980 AFC koşullarında ise genel geri çekilme planına döndü. 1980 AFC'nin yarattığı yenilgi ortamı aynı zamanda TDH'de umutsuzluğu, kaçınılığı, yozlaşma, dejenerasyon ve güvensizliği geliştirdi. Bu süreci iyi değerlendiren PKK 4 yıllık hazırlık faaliyetinden sonra 15 Ağustos 1984 atılımını gerçekleştirdi. Cunta koşullarında PKK'nin zindan direnişi gelişiminde ayırt edici bir özelliğe sahiptir. Bu direniş ihanete karşı mücadelenin teslimiyete karşı ölümüne direnişin sergilendiği ve Kürt ulusunun umudunu yeşerten davaya bağlılığın, adanmışlığın örnek pratiği oldu. Kamptaki gerillayla hapisane direnişi kırsaldaki köylüyle şehir parti güçleri ortak ruhi şekillenme yarattı. Örgütsel düzlemde bağlılık gerçekleştirildi.

PKK'nin örgütsel pratiğinde bir diğer özellik merkezi yanın giderek de şef tipi örgütlenmenin yarattığı yönetim rahatlığıdır. Zindan direnişi 15 Ağustos atılımının koşullarını olgunlaştırdı. Zora karşı zor siyasetinin yasasına bağlı gelişimini hızlandırdı. Bunun sonucudur ki düşmana sıkılan ilk kurşun kitlelerde yoğun coşkuya,

moral, motivasyona yol açmıştır. Sonraki yıllarda kısa zaman diliminde yurt dışından 2000 donanımlı gerilla ülkeye akıtılmış, bunun yarattığı güvenle ikinci serhildan koşulları yaratılmıştır.

Bu süreçte PKK'nin gerilla mücadelesine nasıl baktığı, gerillanın savaştırılması konusundaki düşünceleri de günümüzün aksine bir anlayış –doğru bir anlayış içermektedir. Bugün tartıştığımız konu açısından önemsenmesi gereken bir değerlendirmedir. Aynı zamanda PKK'nin geldiği süreçte aşağıda alıntı yaptığımız A. Öcalan'ın 4. Kongreye sunduğu Politik Rapor'unda bahsedilen gerçeklerin nasıl yaşam bulduğunu görmek çarpıcı bir durumdur. “Gerilla, gerilla savaşı içinde gelişir. Silahlı birlikler savaşmadan gerillalaştırılmaz. Gerilla birlikleri müthiş cesaretleriyle, fedakarlıklarıyla en cesur ve yırtıcı savaş birlikleridir. **Savaş onların yaşam kaynağıdır. Savaşmayınca ölür. Yani ancak savaş tarzı onu tutar, besler ve yaşatır. Gerillaya yapılabilecek en büyük kötülük onu aylarca savaştırmadan, eğitmeden dolayısıyla başı boş bırakmaktır. Bu ise imhaya götürür.** Nedeni şudur, düşman birlikleri savaşmadığını bildiği için cesareti artar. Birçok bölgedeki birlik yönetimlerini biliyor. Bu birlik yöneticilerinin sürekli bir kaçış içerisinde olduklarını, birliği kesinlikle savaştırmadıklarını biliyor. O halde bu birliklerin üzerine (pratikte örnekleri var) ölümüne gelecektir. Büyük kayıplar bu temelde verilmiştir.

Birlik sürekli bir savaş içerisinde olursa bu savaşçılarının moralini yükseltir, besler, eğitir ve hızla komutanlaştırır. 15 kişilik bir birlik üç ayda böyle savaşırsa üç ayın sonunda o birlik 15 komutandır. 15 komutan da 15 birliktir. Bu muazzam imkanın gerekleri yerine getirilir ve bu yönde dürüst davranılırsa bu 15 kişilik birlik kendini 150'ye dönüştürebilir. **Birliğin köylere girişi, bağlantıları ve hareket tarzı savaşçı sayısını büyütür.** Bu birlik silahını düşmandan alır. İşte bu da gerillayı geliştirir. Gerilla ordusunun kuruluş biçimi dediğimiz biçimi sistemleştirir. Bu yapılsa sonuç çıktığı gibi bir gerillanın gelişmesidir.” Alıntidan da anlaşılacağı üzere PKK önderinin dikkat çektiği konular Mao yoldaştan alınan halk savaşının genel yasalarını içermektedir. Bu tespit ve tahlilleri kapsamlı ve detaylı olarak Proletarya Partisi de 33 yıllık mücadele tarihinde söylemde yapmaktadır. Ancak yapılamayan bu iddiaların pratikte uygulanışıdır. Bunun elbette tarihsel, dönemsel, objektif, subjektif nedenleri vardır. Başka bir yazının konusu olmasından kaynaklı geçiyoruz. Burada öğrenmemiz/ders çıkarmamız gereken PKK'nin bu başarıyı nasıl sağladığını bilince çıkarmak. Olumlu yanlarını pratiğimize uygulamaktır. Burada görülmesi gereken PKK'nin iç tutarlılığı ve silahlı mücadeledeki ısrarıyla, ideolojik, politik çizgisinin yanlışlığına rağmen askeri olarak sağladığı başarılarıdır. Ancak ideolojik, politik çiz-

ginin yanlışlığını sadece bir anlığına bir kenara bırakıyoruz. Yoksa yine yukarıda bahsini ettiğimiz gibi **PKK'yi bugünkü durumuna getiren, askeri alan da dahil yenilgiye uğratan bu ideolojik-politik çizginin yanlışlığıdır.** Bu gerçekliği **akıldan çıkarmaksızın** döne döne vurgulamalı, tespit etmeli ve öğrenmeliyiz ki PKK'nin (1978-90 arası) yaratıcı pratik atılım cüreti göstermeleri, yine pratikten çıkan tecrübeleri bir üst aşamaya sıçratma becerileri, en önemlisi de iç tutarlılık erdemi göstermeleridir. Yani iddialara uygun şekillenmiş, dava etrafında kenetlenmek, düşünceyle davranışın, söylem ile eylemin, teori ile pratiğin uyumu ve tüm bunları **silahlı mücadele ile** gerçekleştirmesi Kürt ulusunun sevgisini, sempatisini, saflara katılımını sağlamıştır. Öğrenmemiz gereken **bu** noktadır. Örgüt ve örgütlenme konularında **kitlelerde güven duygusu yaratabilme** temel bir meseledir. Bu da davaya mutlak bağlılık, ortak ruhsal şekillenmiş ve iddialara uygun bir pratik-eğitim süreciyle sağlanabilir. Bir diğer mesele silahlı mücadele konusudur. Silahlı mücadelede ısrar eden PKK'nin ısrarını en üst boyutta sürdürdüğü 1984-90 arası aynı zamanda gücünü her bakımdan doruğa ulaştırdığı dönemdir. **Ne zaman ki "temel" alındığı söylenen silahlı mücadeleye sırt dönme başlamıştır o zaman ölümcül geriye gidiş sürecine girilmiştir.** Günümüzde bu destek her geçen gün azalmaktadır. Sonuç olarak PKK

kendisine yön veren, sağlam olmayan ideolojik çizgisi ve ulusal sınırlarla çevrili yönelimiyle bile TC'yi en fazla sarsan, darbe vuran güç olmuştur. Ancak çizginin, net ifade ile ulusal burjuva önderliğinin yapısından bağımsız olmayan, aksine birebir bununla bağlantılı olan bir şekilde **bu darbelerin hedefi sarsması mümkün ancak yıkması imkansızdı.** Gıdasını MLM'den alan Proletarya Partisi bu anlamda ihtiyaç olan temel şeye sahiptir. Yeter ki bu temel üzerinden meseleyi ele alarak kendimizi sarsalım ve sınıf mücadelesine önderlik misyonunu yerine getirebilelim. Bugün sınıf mücadelesi seyrinde olması gerekenin gerisinde olduğumuz gerçeğini kimse inkar edemez. Ve fakat geriliğimizi bilince çıkarmadan ileri adım atmamız zordur yada atılan adımları istikrarlı hale getirmek kolay değildir. Örneğin gerillayı değerlendirirken, DKÖ-Sendika-Fabrika-Semt-LYO-Gençlik-YDB vb. alanlarla diyalektik bağını kuramaz, birbiriyle ilişkilerini doğru ele alıp tahlil edemez doğru bir sonuç üzerinden (aralarındaki farklılıklarına rağmen) ahenk ve uyumu sağlayamazsak gerilladan atılım beklemek ham hayal olur. Yani bütünlüklü bir sarsılmaya, düzeltmeye ihtiyaç var. İhtiyaç duyduğumuz iddialara uygun şekillenmiştir. Hedef kitleyi yakınlaştıran ona güven veren de bu tutarlılık olacaktır. Ve elbette bu karmaşık ilişkileri derleyip toparlayacak, örgütleyp savuşturacak, değiştirip dönüştürecek, yıkıp yapacak olan

Proletarya Partisi, onun kolektif önderliği, kadroları, militanları ve savaşçılarıdır.

HALK SAVAŞININ ÖNEMLİ BİR DENEYİMİ OLARAK NEPAL DEVRİMİ

“Uzun süreli Halk Savaşı'nın stratejik hattı olan şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisi, proletarya ile köylülüğün temel demokratik ittifakının devrimci tarzdaki ifadesidir. Bu strateji, köylü kitlelerinin çoğunlukta, temel üreticiler arasında köylülüğün ağırlıkta olduğu ve toprak devrimi mücadelesinin demokratik devrimin temel bileşenini oluşturduğu pek çok ülkede geçerlidir.”

“Başkan Mao'nun öğretilerine uygun olarak, uzun süreli Halk Savaşı'nın stratejik hattını başarılı bir şekilde uygulayan birçok komünist parti bulunmaktadır. Bu partiler halkın bitmez tükenmez desteğinden ve savaşa katılımından yararlanmaktadırlar. Onlar, siyasi iktidarın demokratik organlarını kurmuş bulunmaktadır. Aynı zamanda onlar, şiddetli biçimde devam eden devrimci mücadelede kitlelerin örgütlü gücünü büyütüp geliştirmişlerdir.”

“Halk Savaşının askeri ve teknolojik açıdan çok üstün düşmanlara karşı kazandığı zaferleri göz önünde tutan bu partiler, emperyalistlerin yüksek teknolojik silahları mevzi savaşında Körfez'de sergilemelerine stratejik kin ve nefret duymuşlardır. Onlar, Amerikan emperyalizminin Vietnam ve Çin Hindi'ne karşı verdiği savaşlarda yük-

sek teknolojik silahlar kullanmasına rağmen halkın mücadelesi karşısında nasıl yenildiğini sürekli hatırlarlar. Bu partiler, tayin edici gücün silahlar değil, halk olduğu konusunda çok sağlam bir duruş sergilemektedirler.”

Bu tespitler Mao Zedung'un 105. doğum gününde Aralık 1998'de, Proletarya Partisi de dahil Halk Savaşı yürüten ve Halk Savaşını destekleyen parti ve örgütlerin katıldığı “**Uluslararası Mao ve Halk Savaşı**” Konferansının Genel Deklarasyonunda yapılmıştı.

Deklarasyonda da belirtildiği gibi bugün de özellikle dünyanın fırtına merkezleri olarak adlandırılan **Güney Asya**'da, **Latin Amerika**'da ve **Ortadoğu**'da Marksist-Leninist-Maoist partiler önderliğinde Halk Savaşları yürütülmektedir. Yürütülen bu halk savaşlarını incelemek ülkemiz Maoistleri açısından özellikle yaşadığı tıkanıklıkları aşması ve tartışmalarına ışık tutması açısından muazzam önem taşımaktadır. Halk Savaşının bahsedilen ülkelerde nasıl başlatıldığını, nasıl ele alındığını, nasıl geliştirildiğini görmek için hepsini birden incelemek şu an için söz konusu olmadığı için, bugün Halk Savaşının Stratejik Saldırı aşamasında olduğu ifade edilen; ülkenin **% 80'inin** kurtarıldığı ve halk iktidar organlarının kurulduğu Nepal'de **Nepal Komünist Partisi (Maoist)**'in bu sürecine bakmak önemli bir örnek olacaktır. Bu ülkedeki Halk Savaşını incelemek aynı zamanda 10 yıl gibi sınıf savaşı tarihi açısın-

dan kısa bir süre içinde önemli başarılar kazanan NKP(Moist)'in bu başarılarının ardında yatan nedenleri görmek açısından olumlu olacak. Bilindiği gibi Güney Asya'nın bu küçük ülkesinde **NKP (Maoist) tarafından 13 Şubat 1996**'da başlatılan Halk Savaşı'nın ne kararı bir günde alınabilmiş ne de bu düzeye bir anda gelebilmiştir. Aksine bir yandan arkasında Hint yayılcılığı olan, emperyalizmin beslemesi Nepal ordusuna karşı savaşırken diğer yandan içte de yoğun ve şiddetli bir mücadele yaşamıştır. Kısaca Nepal Halk Savaşı'nın süreci, silahlı mücadele kararının alınması, silahlı mücadelenin strateji ve taktiklerinin tahlili üzerinde durarak Nepalli yoldaşların sorunlara ve sorunları çözme anlayışları hakkında fikir edinmek en doğru olanı.

SİLAHLI MÜCADELENİN GEREKLİLİĞİNİN VE ZORUNLULUĞUNUN TESPİTİ

NKP (Birlik Merkezi) tarafından (Partinin adı Şubat 1995'te Merkez Komite'nin 3. Genişletilmiş toplantısından sonra NKP (Maoist) olarak değiştirildi) 1991 yılında yani Halk Savaşının tarihi başlangıcından 5 yıl önce yazılan Politik Rapor'da silahlı mücadele meselesi şu şekilde çözümlenmiştir:

“Silahlı mücadele olmasızın Yeni Demokratik Devrimde başarı kazanmak imkansızdır. Bunu prensipte kabul ederken dahi, bunun biçimi, örgütlenmesi, hazırlığı ve gelişimi sorunu üzerine ih-

mal ve açıklıktan yoksunluktan kaynaklı Nepal komünist hareketi kendisini kendiliğindenciliğin ve reformizmin atlı karıncasından kurtarmazdı. Bizim Partimiz de bugün dahi silahlı mücadelenin biçimini ve genel çizgisini açıklığa kavuşturma görevi ve somut bir programla pratiğe girme arasında bir uyum sağlamazsa reformizmin hakkından gelemeyecektir.”

Yukarıdaki alıntıdan Nepalli komünistlerin sorunun yalnızca adının konmasının ve çözüm yolunun gösterilmesinin olmadığı altını çiziyorlar. Yani silahlı mücadele gereklidir demekle bunu pratiğe dökmek arasında, reformizm ile Marksizm-Leninizm-Maoizm arasında olduğu kadar büyük bir fark olduğunu gösteriyorlar. Ve nitekim silahlı mücadelenin gerekliliğini tespit ettikten ve pratiğe girişmenin reformizmi alt etmenin tek yolu olarak gösterdikten sonra bu silahlı mücadelenin biçimini ortaya koyuyorlardı. 1991'de yazılan aynı raporda; “Bugüne kadar enternasyonal proletarya iki temel farklı koşullarda başarı kazanan ve bilimsel olarak doğrulanan iki temel silahlı mücadele biçimi deneyimine sahiptir. Bunlar; (1) Kapitalist ve emperyalist ülkelerde önce şehirleri ve merkezi iktidarı ele geçiren genel ayaklanma stratejisi ve (2) Ezilen yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde şehirleri kırlardan kuşatan uzun süreli Halk Savaşı stratejisi. Bugünkü dünya koşullarında ülkemizin genel ekonomik, politik ve sosyal koşullarına uygun stratejiye karar ver-

mek ve örgütlenmeyi, mücadeleyi ve propaganda çalışmalarını bu şekilde ileri taşımak zorundayız. Bu sorun üzerinde yorumsuz veya sesiz kalmak **kendiliğindencilik** ve **hareketsizliğin kurbanı** olmaya düşmek ve sadece reformizmin bataklığına doğru hareket etmektir.”

Bu perspektifle Nepal toplumunu inceleyen Nepalli Maoistler uzun süreli Halk Savaşının ülkeye uygun strateji olduğuna karar kılmışlardır. Ki bugün bu incelemelerinin, aldıkları kararın ve uyguladıkları strateji ve taktiklerin doğruluğu Nepal devriminde açıkça görülmektedir. Strateji bu şekilde değerlendirildikten ve tanımlandıktan sonra stratejinin kör ve şabloncu bir şekilde uygulanması üzerinde durulmuş ve devrimci **savaşın yasalarının** “**ancak devrimci savaşa katılarak ortaya çıkarılacağı**” vurgulanmıştır. Yani Nepalli Maoistler için durum gayet açık ve nettir: Reformizm batağına düşmemek için silahlı mücadelenin gerekliliğini ve zorunluluğunu tespit etmek dahi yeterli değildir, derhal bu silahlı mücadelenin biçimi, örgütlenmesi; genel çizgiyi belirleyerek yine durmaksızın somut bir programla devrimci savaşa katılmak esas halkayı oluşturur.

Nepal’de silahlı mücadele sorunu çözüldükten sonra Maoistler **birinci** olarak “**düşmanın stratejisini anlamaksızın doğru bir stratejiye ulaşamayız**” tespitiyle düşmanın stratejisini ve taktiklerini tahlil ettiler. **İkinci** olarak ise Nepal toplumunun

temel özellikleri tahlil edilerek bu iki tespit üzerinden Nepal silahlı mücadelesinin strateji ve taktiklerini ayırt ettiler.

“Şu açıktır ki, bahsedilen yol ancak kendi ülkemizin özelliklerini dikkate aldığımızda izlenebilir. Bu yolun temel ilkeleri kararlı bir şekilde kavrandığında **Halk Savaşı kitlelerin savaşıdır**; bu sadece kitlelere özel olarak da köylülere dayanmak durumundadır ki; bu kitleler tarihin yaratıcılarıdır. Savaşın yasalarının sadece savaşa katılarak öğrenilebileceği gerçeğini not etmek önemlidir... Bizim koşullarımızda silahlı mücadele başlatılabilir, beslenebilir ve geliştirilebilir.”

Silahlı mücadelenin başlatılması ile ilgili bazı sorular:

Nepal’de ülkenin ve düşmanın durumu, strateji ve taktikleri vb. incelenerek silahlı mücadele ve silahlı mücadelenin biçimi Halk Savaşı olarak belirlendikten sonra Halk Savaşı’nın başlatılması ile ilgili bir dizi soru ortaya çıkmıştır:

“Bizimki gibi uzun bir zamandır, net bir politik çizgi, uygun maddi koşullar, uygun ve yükselen bir kitle temeli yerine reformist ve parlamenter faaliyetleri kullanan bir parti, silahlı mücadele partisine nasıl dönüştürülür? Çalışma, eğitim, reformist mücadele ve küçük çapta direniş mücadelesiyle tedrici dönüşüm mümkün müdür? Yoksa bunun için sıçrama, geçmişten kopuş, kararlı bir adım; büyük bir atılım mı gereklidir? Partimiz temel sınıf

ve örgütsel yapıda hiçbir zarara yol açmaksızın, silahlı mücadele içine engelsiz bir şekilde girebilecek mi? Gerilla savaşı başladıktan sonra sonuçları ve gelişim süreci ne olacaktır? Bununla ilgili olarak Marksist diyalektik, Uluslararası Komünist Hareketin ve kendimizin deneyimleri ne göstermektedir? Bu soruları açıklığa kavuşturmaksızın gerilla savaşına başlayamayız.”

Yukarıdaki soruların temel noktasına dikkat ettiğimizde temel meselenin silahlı mücadeleye (yada daha özel olarak gerilla savaşına) göre partinin yapılandırılmasının yolu olduğu görülmektedir. Yani artık mesele Partinin –kadrolarıyla, savaşçlarıyla ve militanlarıyla– silahlı mücadeleye göre yeniden şekillendirilmesi meselesidir. Nepalli komünistler bu soruları Marksizm-Leninizm-Maoizm’in bilgi teorisine göre yanıtlamışlardır:

“Nepal devriminin karakterini, Nepal toplumunda sınıf mücadelesinin gelişiminin maddi koşullarının analizi temelinde bunu gerçekleştirmenin yolunu ve uluslararası durumu netleştirdikten sonra biz hala tedrici evrim yada reform yollarını uygulamaya devam edersek bu vulgar evrimcilik ya da küçük burjuva reformizmi olacaktır, devrimci Marksizm değil. Bu süreci dönüştürmek tedrici yolla mümkün değildir; bunun için nitel bir sıçrama gerekir.”

“Bu sıçrama, bizimki gibi küçük burjuva temsilcilerinin üstünlüğüne sahip ve reformist çalışma alışkanlığına

sahip bir partinin yapısında büyük bir değişim getirecektir. Bu kolay ve engelsiz olmayacaktır. Üyelerinin giriş çıkış sürecinden kaynaklı partinin tüm sınıf yapısı üzerinde büyük değişim olacaktır. Bu süreç büyük kayıplar ve kazanımlar içerecek; bu süreçte Partinin birçok hata, zaaf ve yetmezliklerinin bedeli kanlı ödenecektir.”

1995 Mart'ında bu sorular sorulduktan ve yanıtlandıktan sadece yaklaşık bir yıl sonra Nepal'de Halk Savaşı'nın tarihi başlangıcı gerçekleşiyordu. 1991'den 1995'e ve nihayetinde 1996'ya kadar geçen süreç Nepal'de silahlı mücadelenin gerekliliği, bunun biçimi (strateji ve taktikleri) ve Komünist Partinin bu amaca uygun hale getirilmesi süreçlerini kapsıyordu. Yani kendilerinin ifadesiyle **“İdeolojik bir silaha, politik çizgiye ve onu kazanma amacına sahip bir komünist partiye sahip olduktan sonra, artık sorun Halk Savaşını başlatma sorunudur. Bu sorun üzerinde netlik yoksa, reformizmden kurtulmak mümkün değildir.”**

Bu tespit ister istemez İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının 33 yıl önce yaptıklarını hatırlatmaktadır. İdeolojik olarak netleşme, politik çizginin tespiti, komünist partisinin kuruluşu ve 50 yıllık reformizme vurulan darbe olarak Halk Savaşının başlatılması. İbrahim'lerin çıkışının gerçekleştiği 1960'ların sonlarındaki sürecin kendi özgünlükleri (ki bu sadece teknik bir sorundur, bir zamanlama sorunudur) ve ülkenin ko-

şullarının getirdiği farkları bir yana bırakırsak bu iki sürecin yolunun benzerliklerinin devrime giden yolun Halk Savaşında keştiği ve esas meselenin **bu yola adım atılması ve sürdürülmesi** olduğunu görürüz.

Bu noktada Halk Savaşı'nın Peru ve Hindistan'da olduğu gibi Nepal halk savaşında da yaşanan “hazırlık süreci” tartışmasına bir not düşebiliriz. Zira Nepal'de Maoistler bu sorunu tamamen özellikle **parti içinde silahlı mücadeleye nasıl geçileceği tartışmaları temelinde** ele almışlardır. Yani uzun bir süre parlamenter mücadele veren bir parti içinde halk savaşını başlatma tartışmaları esas olarak bu sürece damgasını vurmuştur. Zira parti içinde birçok kadro, üye ve militan “barışçıl” mücadeleden, sağ ve sol küçük burjuva eğilimlerden ve reformist hareketin uzun süreli geleneğinden (olumsuz anlamda) etkilenmişti. Bu etkilenmeler çeşitli şekillerde ortaya çıkıyordu. Örneğin parti içinde

halk savaşını ilan et -

meden önce bazı eylemler yapılmasını savunan bir kesim vardı. Maoistler bunu inkarcı bir yaklaşım olarak mahkum ettiler, bunu devrimin değil reformizmin yolu olarak değerlendirdiler. Yine bir kesim halk savaşının bazı bölgelerde başlatılmasını ancak adının konulmaması gerektiğini, savaşın başlatıldığını söylememek gerektiğini düşünüyorlardı. Daha sonra duruma ilişkin gelişmelere bakarak halk savaşını açıklamayı savunuyorlardı bunlar. Diğer yandan halk savaşını başlatmayı ancak bazı bölgelerde parlamenter mücadeleyi sürdürmenin gerekliliğini savunanlar da vardı. Tüm bu küçük burjuva eğilimlere karşı kararlı ve ısrarlı bir mücadeleye yürüten Maoistlerin görüşü ise **“kendimizi gizlemeden ve çok açık bir biçimde halk savaşını başlattığımızı ilan etmek ve bunun halkın vahşi emperyalizmden kurtulmasının ve bağımsızlığının tek alternatifini söylemek.”**

(Prachanda) Maoistlerin bu düşünceleri bazı kesimler tara-

findan “aşırı sol” ve “maceracı” değerlendirmelerine yol açtı. Ancak 1995 yılı boyunca yani halk savaşının tarihi başlangıcından önceki bir yıl boyunca bu tartışmalar bir sonuca varırdıldı ve halk savaşı başlatıldı. Nepal’de hazırlık süreci denilen süreç işte tam da bu süreçtir, yani **ideolojik olarak netleşme** ve **halk savaşının nasıl başlatılacağı** üzerine özellikle **parti içinde** yürütülen tartışma süreci.

Yine Nepalli yoldaşların ifadeleriyle “Halk Savaşının bu büyük başlangıç sürecinde Partinin devrimci düşüncesi, politikaları ve planları fiziksel bir güç olarak pratiğe dönüşmüştür ve bu canlı pratik deneyim temelinde ileriki gelişme, bu düşüncelerin, politika ve planların artırılması için kapı açılmıştır...” Tıpkı 1972’de İbrahimlerin ülkemiz topraklarında açtığı yol gibi...

Nepal Komünist Partisi (Maoist) bu başlangıcı gerçekleştirdikten sonra belki de en zor soru ile karşılaşmıştır. “**Bundan sonra ne olacak?**” “Halk Savaşının Başlangıcı tarihseldi; fakat şimdi bunu devam ettirebilecek, savunabilecek ve geliştirebilecek miyiz sorunu Partinin kafasını kurcalamaktadır.” Bu konuda NKP (Maoist) ilk olarak şu noktalara ciddi önem vermiştir: “1- Tüm özelliklerinin yanında şunu sürekli aklımızda tutmalıyız ki, Nepal Halk Savaşının karakteri uzun sürelidir. Bugünkü güçler dengesi koşulunda, düşman bizi kesin bir savaşa sürüklemek istemektedir, ancak biz kendi adımiza, bunu

engellemek ve savaşı uzatmak istemekteyiz. Düşman saldırısı stratejisini kullanmakta, bizse savunma stratejisini. Düşman bizi kışkırtmak ve kendisi için elverişli olan bir şekilde çatışmaya sürmek istemektedir, fakat biz düşmanı taciz etmek, onu yormak ve zayıf noktalarına uygun zamanda ve kendi planımıza uygun olarak saldırı yapmak istemekteyiz. 2- Düşman bizi halkın acil sorunları için mücadeleden ayrı tutmak ve kitlelerle bağlarımızı kesmek istemekte. Ancak biz ne pahasına olursa olsun, kitlelerle canlı bağımızı kesmek istemiyoruz. Parti içinde yanlış politikalar ve programlar yapmanın Nepal küçük burjuva sınıfının doğasındaki tereddütlü karakterinde olduğu tehlikesi konusunda açık bir anlayışa sahip olmalıyız. Bu sınıf küçük bir zaferden sonra aşırı heyecanlanma ve maceracılığa atlama; küçük bir yenilgiden sonra ise cesaretinin umudunun kırılması ve teslimiyetçiliğe doğru hareket etme eğilimine sahiptir. Bizler Partiyi hem maceracılık hem de teslimiyetçilik yönelimine sürmek eğilimine karşı dinlenmeksizin ideolojik ve politik mücadele yürütmeliyiz. Düşmanın saldırı içinde olduğu günümüz koşullarında teslimiyetçi eğilim Parti içinde daha tehlikelidir.”

İşte Nepalli Maoistler, Halk Savaşının başlatıldığı tüm ülkelerde karşılaşılan ve kendi deneyimlerinden ortaya çıkan sorunları tespitleri ve bunlara karşı aldıkları tavırları bu şekilde özetliyorlar.

KISA SÜREDE BAŞARILAR KAZANMAK

Nepal’de giriş kısmında da belirttiğimiz gibi 10 yıl gibi kısa bir süre içinde gerçekleşmiştir tüm bu gelişmeler. Ancak Nepal’de Komünist Partisi’nin 1949 yılında kurulduğu düşünülürse özellikle 1991 yılındaki silahlı mücadele konusundaki netleşmeye kadar çok çetin ideolojik mücadelelerle ve buna bağlı olarak da ayrılmalarla, ihanetlerle vs. geçen uzun bir süreçtir söz konusu olan. Ancak yine de silahlı mücadelenin başlangıç tarihi olan 13 Şubat 1996’yı **başlangıç noktası** alırsak bunun hızlı ve umut verici bir gelişme olduğunu kabul etmek gerekir. Benzetmelerin subjektif yönünü görmezden gelerek bizim ülkemizle Nepal’i karşılaştırarak farklı yorumlarda bulunmak Marksist diyalektik bir yaklaşım olmayacaktır. Kaldı ki Nepal’de kısa zamanda başarı kazanmanın sırrı bizim ülkemizdekinden pek de farklı değildir. Bu başarının “sırrını” Halk Savaşının 5. yılında NKP (M) Başkanı Prachanda Yoldaş şu sözlerle açıklıyor: “Nepal’deki halk savaşının, beş yıl gibi kısa bir sürede elde ettiği başarının bugünkü düzeyinin belli objektif ve subjektif faktörleri var. MLM ve objektif gerçeklik bize, bugünkü emperyalizm ve proleter devrimler çağında, ezilen ve az gelişmiş üçüncü dünya ülkelerinin tümünde halk savaşını başlatmanın olumlu objektif zemininin olduğunu öğretti. Bu tür ülkelerde uzun süreli halk sa-

vaşı stratejisini uygulamanın en temel sorunu bize göre **subjektif** hazırlıktır. Subjektif hazırlıkların temel sorunu ise, MLM temeline dayalı, yeni tipte militan komünist partinin oluşturulmasıdır. Halk Savaşının bugünkü hızlı gelişmesinin, önderlik sorununun, proleter hareket içinde yabancı eğilimlere, özellikle sağ revizyonizme karşı verilen yoğun mücadeleyle çözülmesinin ardından gerçekleştiği kesin.” (abç)

Nepal’de halk savaşının bu düzeyinde önemli bir payı olan Prachanda’nın sözlerini iyi okumak gerekiyor. Aksi takdirde karşılaştığımız her başarısızlık çizgiyi sorgulamaya götürecektir bizi. Objektif koşullar kuşkusuz çok önemlidir, ancak yaşadığımız çağ ve üzerinde mücadele yürüttüğümüz coğrafya için halk savaşının ve hatta devrimin objektif koşullarının olmadığını düşünmek en basit anlamıyla Reformizm ve revizyonizmin batağına düşmek olacağından bunu tartışmıyoruz dahi. Ancak ikinci faktör olarak subjektif durumun tablosu önemlidir. Prachanda yoldaş da uzun süreli halk savaşı stratejisini uygulamanın en temel sorunu olarak bu faktörü değerlendiriyor zaten. Bunun içindeki temel sorunu ise birinci olarak MLM temeline dayalı, yeni tipte militan komünist partisinin altını çiziyor. (Burada kullanılan yeni terimi kendileri açısından uzun yıllar reformist parlamenter mücadele yürüten bir partinin savaş koşullarına, halk savaşına uygun hale getirilmesi anlamında kullanılıyor.) Bu-

nun yanında esas noktayı ise MLM temeli ve militan bir parti oluşturuyor. İkinci olarak önderlik sorunu, yani halk savaşı stratejisini başarıyla uygulayacak kadroların ve bunlardan oluşan önderlik mekanizmasının örgütlenmesi geliyor. Ve anti-MLM akım ve eğilimlere karşı şiddetli bir mücadele. Yol gayet açık, yani mesele objektif koşulların var olup olmadığını “incelemek” değil, yada halk savaşı stratejisini yeniden “tartışmak” değil. Yol bu stratejiyi uygulayacak Parti, önderlik ve içerde ideolojik mücadele yoludur. Ve kuşkusuz bu yolun halk kitleleriyle buluşturulması sorundur. Prachanda yoldaş aynı konuda sözlerini şu şekilde bitiriyor: “Bizim düşüncemize göre halk savaşının hızlı gelişmesinin asıl püf noktası, proleter devrim biliminin, Nepal halk kitlelerinin ihtiyaçları ve mücadele ruhuyla bütünleşmesidir. Bir başka deyişle, bu gelişmenin esas ve belirleyici faktörü, partinin doğru ideolojik ve siyasi çizgisidir.” Bu doğru çizginin yansıması olarak önemli bir konu da **stratejik sağlamlık ve taktiksel esneklik arasındaki hamle ile askeri hamle arasındaki balans ayarının doğru tutturulmasıdır**. Stratejik olarak MLM’de ve halk savaşında **sağlam** olmak ancak taktiksel olarak **esnekliği** yaşama geçirmek devrim mücadelesinde başarılar kazanmış, devrim yapmış tüm Maoist partilerin ortak özelliğini oluşturmaktadır. Yani tartışılması ve sorgulanması gereken nokta (bugün açısından)

MLM ve Halk Savaşı **değil**, Halk Savaşının uygulanması ve bunun içinde de taktiksel esneklikler yerine stratejinin esnetilmeye çalışılmasıdır. Stratejinin halk kitleleriyle buluşturulması ise tam tersine taktiklerdeki esneklikte yatmaktadır. Ancak bir kez daha altını çizmek önemli ki, tüm meselelerin özü **“ideolojik netlik”**te yatmaktadır. Nepal deneyimine baktığımızda oldukça yalın ve net görülen bir özelliktir şu: objektif ve subjektif koşulları incellersin (somut durumun somut tahlilini yaparsın), sonuçları ortaya koyarsın ve tartışma ve ideolojik mücadele ile bir karara varırsın ve UYGULARSIN. Tüm mesele burada yatmakta, yani bir kere politik yada askeri bir karara vardın mı, mesele onu uygulamaya kalmıştır. Bu da MLM sağlamlıkla direkt ilintili bir durumdur.

Sonuç olarak Nepal Halk Savaşının yukarıda kısaca açmaya çalıştığımız sürecine dair son olarak **“Bundan sonra ne olacak?”** sorusuna son söz olarak yine kendilerinden aynı temelde çeşitli belgelerinden yapacağımız alıntılarla yanıtlayalım:

“Gerilla savaşı, başladıktan sonra, savaşın yasasına uygun olarak yükseliş ve düşüş, zafer ve yenilgi süreci ile ilerleyecektir. Fakat şu gerçeğe dikkat etmek önemlidir ki, bir kez isyan bayrağı yükseltildi mi, onu sonuna kadar aşağı düşürmemekte kararlı olunmalıdır. Böyle bir kararlılık olmaksızın bunu yapmak, Marksist-Leninist-Maoist teoriye ve halka karşı işlenmiş bir suç olacaktır.”

Halk Savaşı ve Gençlik

Demokratik Halk Devrimi'nin ve bu devrimin gerekliliği olan devrim stratejisinin bir gereği olarak ortaya konmuş siyasal bir gençlik hareketi oldukça önemlidir. Bu hareketin somut ifadesi ise Yeni Demokratik Gençlik Hareketi'dir. Bu hareket, örgütsüz geniş gençlik yığınlarını iktidar perspektifiyle donatmayı ve seferber etmeyi amaçlamaktadır. Bu hareketi yaratmak, uzun süreli Halk Savaşına uygun bir şekilde ele almak demektir. Kitlesel, militan bir gençlik hareketi Yeni Demokratik Gençlik Hareketi olarak ifade edilir. Bu aynı zamanda Halk Savaşı stratejimizin gençlik alanında ete kemiğe büründüğü ve halk savaşının gençlik kitlelerine gösterdiği yörüngenin de adıdır.

Halk savaşı; yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde Komünist Partisi öncülüğünde geniş halk yığınlarının emperyalizme ve ülke egemenlerine karşı silahların yıkıcı ve yapıcı gücü eşliğinde siyasal iktidar mücadelesi savaşımıdır. Halk Savaşı güçler dengesi, örgütlenme zemini ve genişliğinden ve ülkenin emperyalizmle olan ilişkisinden kaynaklı uzun süreli bir savaşım olarak ifade edilir. **Bu savaşımın başından sonuna kadar esas olan mücadele biçimi silahlıdır ve illegaldir, barışçıl mücadele ve legal çalışma ise talidir.** Komünist Partisi önderliğinde Halk Savaşı stratejisi şehirlerin kırdan kuşatılması ilkesi doğrultusunda örgütlenir. Bu noktada kır şehir diyalektiğinde, kırların emperyalizmin ve yerli uşaklarının zayıf karnı olması, Halk Savaşı'nın başından sonuna kadar iktidarın parça parça alınmasına ve Halk Savaşının özünün toprak devrimine ve dolayısıyla köylülüğe dayan-

ması nedeniyle esas olarak belirlenir. Silahlı mücadelenin vazgeçilmez örgütlenmesi Halk Ordusudur. Halk Ordusunun omurgası ise gerilla örgütlenmesidir. Düşman güçlerinin nicel kuvvetliliği ve taktik üstünlüğü ve devrimci güçlerin zayıflığı halk ordusunun silahlı savaşımında gerilla mücadelesini esas kılar.

Halk Savaşının esas ögesi dışında tali olan unsurlar da bu savaşın başarı yada başarısızlığını etkileyen ve belirleyen niteliklerdedir. Kırların esas olması şehirlerin tali olması esas mücadele arenasının kırlık bölgeler olması şehirlerin ise tamamlayan olması anlamına gelir. Halk Savaşı stratejisi gerilla mücadelesini merkezine alarak legal ve barışçı mücadeleden yararlanma **taktiği** ile örgütlenir ve geliştirilir. Ancak burada tali unsurların esasın önüne geçmemesini sağlamak belirleyicidir. Bu noktada pratikte yapılacak hatalar, eksiklikler Halk Savaşı stratejisinin gelişim

seyrini olumsuz etkileyecektir.

Gerilla mücadelesi Halk Savaşının ilk aşaması olan stratejik savunma aşamasında temel askeri-politik örgütlenmedir. Stratejik denge ve saldırı aşamasında ise vazgeçilmez bir tamamlayandır. Ancak gerilla mücadelesi salt askeri bir yönelim olarak ortaya konmamalıdır. Gerilla mücadelesi Halk Savaşı ruhuna ve örgütlenmesine paralel olarak halk yığınlarının siyasal mücadelesinin en üst düzeydeki biçimidir. **Gerilla mücadelesi; halkın üç silahından birisi olan halk ordusunun özgün ve çekirdek**

le örgütü olduğunu unutmadan; bu anlayış ve perspektifle parti tarafından örgütlendiğini görmek önemli bir noktadır. Mao yoldaşın halk ordusuna biçtiği misyon budur ve oldukça berraktır. Bu temelde **“halk ordusunun görevinin %80’i kitle örgütlenmesi yaparken %20’si askeri yönünü oluşturur”** belirlemesi bakış açımızı daha da netleştirmelidir. Halk ordusu ve özelde gerilla küçük muharebeler ve çarpışmalar, vur kaçlarla kendi gücünü korumaya yönelirken, aynı zamanda askeri pratiği ve yönelimi de kitlelere hitap eden, onları temel-

rın sorunlarına inemediği sürece kitleler sistemin gerillaya yönelik ideolojik saldırılarından etkilenecektir. Gerilla doğru bir siyasal çalışma ve örgütlenme çalışması yürütemediği sürece kitlelerin üzerinde bir etki gücü yaratamayacaktır. Meselemiz de tam da kitle gerçekliğinin neresinde durduğumuz ve buna yönelik müdahalemiz olarak algılanmalıdır. Açık ki yürütülen faaliyet sonucu oluşan kitle tabanını doğru tarzda örgütleyememek, doğru temelde siyasal iktidar mücadelesine kanalize edememek bir süre sonra, düşmanın da saldırılarıyla birlik-

Gerilla kitlelerin yaşam alanına ve onların sorunlarına inemediği sürece kitleler sistemin gerillaya yönelik ideolojik saldırılarından etkilenecektir. Gerilla doğru bir siyasal çalışma ve örgütlenme çalışması yürütemediği sürece kitlelerin üzerinde bir etki gücü yaratamayacaktır.

örgütlenme biçimidir. Görevi ise yine halkın üç silahından bir diğeri olan partinin politik yöneliminde geniş halk kesimlerini seferber etmesidir. Gerilla mücadelesi merkezli çalışmanın bir bütün olarak parti çalışmalarının örgütlenmesi ve yürütülmesini sağlaması zorunludur. Halk ordusu ve onun omurgası olan gerillayı kitleleri silahlı mücadeleye seferber etmek için örgütlenmiş bir kit-

de toprak devrimi olmak üzere faaliyet yürütülen alanda hangi çelişki ön plana çıkmışsa, bu çelişkiye yönelen; kitleleri çeşitli sorunları etrafında örgütlemeye amaç eden bir pratik hat tutturmalıdır.

Var olan gerçekliğimizde kitlelerin geri bilinç düzeyi ve gerillaya olan olumsuz bakış açısı ise sadece görütüden ibarettir. Gerilla kitlelerin yaşam alanına ve onla-

te, bu kitle tabanının kaybolmasına/karşı durmasa bile destek vermemesine neden olmaktadır. Gerillanın bir bütün olarak kitle örgütlenmesine uygun bir anlayışla hareket edip etmediği belirleyicidir. Önemli olan gerillanın çalışmalarında bu örgütlenme çalışmasının ne düzeyde yaptığıdır. Kitlenin sorunları etrafında kitleyi seferber edip etmediğidir. Ve silahlarını bu bakış açısıyla doğru

hedeflere yöneltip yöneltmediğidir. Yapılması gereken silahlıların eleştirel gücü eşliğinde kitleleri örgütlenme çalışması olmalıdır.

Önemli bir nokta da gerillanın faaliyet bölgesini kapsayan ancak bizzat giremediği şehirlerdeki örgütlenme çalışmasıdır. Buralarda parti örgütlülüklerinin inşa etmenin ve kitle çalışması yürütmenin önemi kavranmalıdır. Parti faaliyetinin ya da gerilla çalışmasının bölgedeki şehirlerde etki gücünü oluşturmak en az kırsal kesimler kadar önemlidir. Kızıl siyasi iktidar perspektifinin kaçınılmaz bir görevidir. Burada yaşayan kitlenin de yaşam koşulları ve çelişkileri köylük bölgelerden bağımsız değildir. Ancak görece farklılıklar içermektedir. Ve çalışma tarzı olarak yerel parti faaliyetinin çalışmaları oldukça önemlidir. Gerillanın yönelimi ve çalışmaları, buralardaki kitle çalışmasıyla beslenecek ve partinin bölgeye dair siyasi yönelimini genişletecektir. Aynı şekilde gerillanın manevra alanını ve politik etkinliğini artıracak, iktidar mücadelesine daha etkin seferber olmasını sağlayacaktır. Buralarda aynı şekilde parti politikaları sadece silahlı mücadeleye endekslenen ya da sadece gerillanın çalışmalarını ve ihtiyaçlarına endekslenen bir tarzda ele alınmamalı, barışçıl yöntemlerin uygulanma zemini göz ardı edilmemelidir. Kitle örgütlerinin varlığı ve oluşma zemini köylük bölgelere göre daha fazladır. Bu avantajlı

durumdan faydalanmak, kitleleri buralarda örgütlemeye çalışmak ve merkezi yönelime uygun olarak seferber etmek gerekmektedir. Gerillanın çalışma alanları olması itibarıyla doğru bir yönelim ve çalışma, buralarda parti politikalarının etkinliğini kaçınılmaz kılacaktır. Örgütlenme ve siyasal bilinç kazandırmanın silahlı mücadeleden bağımsız ele alınmayacağı, hatta silahlı mücadele olmaksızın buralardaki çalışmaların/örgütlenmelerin kendi içerisinde kısırlaşacağı ve gerileyeceği unutulmamalıdır.

Tali alanlarda yürütülecek mücadele ne kadar doğru bir politik temelde ele alınırsa alınsın, ne kadar sağlam örgütlenmeler yaratırsa yaratsın, iktidar yürüyüşünde aksamalara, sendelemelere ve Halk Savaşının emrettiği şekillenişe sokulamayacaktır. Bu anlamda halk savaşına göre şekillenme, sadece alanın kendi özgünlükleriyle yapacağı bir çalışma olmaktan çıkmaktadır.

“...öte yandan bizim eleştirilerimizden satır satır aldıkları cümleleri, bize karşı savunmaya kalkan bu yavuz hürsüzler, bizi de ‘silahlar patladı mı bütün halk kendiliğinden teşkilatlanacak’ demiş olmakla suçluyorlar. Böyle bir şey hiçbir zaman, hiçbir yerde savunulmamıştır. Sadece, silahlı mücadelenin kitlelerin bilinçlenmesinde, barışçı propaganda ve

eğitim çalışmasından çok daha etkili olacağı savunulmuştur” (İbrahim Kaypak-kaya Seçme Yazılar syf: 402 Umud Yayımcılık Nisan 2004 basımı) belirlemesi gerilla bölgelerinde daha fazla önemsenmesi gereken çalışma tarzı olarak ele alınmalıdır.

Savaşın esas halkası diğer tali halkaları belirleyen, yönlendiren ve şekillendiren bir niteliğe sahiptir. Bu anlamda gerilla mücadelesi, şehirlerdeki örgütlenmelerin niteliğini, savaşa göre şekillenmesini belirleyen ve etkileyen bir misyona sahiptir. Sağlıklı ele alınmayan ve yürütülmeyen bir gerilla savaşımında, şehirlerde patlatılacak silahların; yürütülen savaşıma layık bir etki gücü göstermesi açıktır ki beklenemez, beklenmemelidir. Tali alanlarda yürütülecek mücadele ne kadar doğru bir politik temelde ele alınırsa alınsın, ne kadar sağlam örgütlenmeler yaratırsa yaratsın, iktidar yürüyüşünde aksamalara, sendelemelere ve Halk Savaşının emrettiği şekillenişe sokulamayacaktır. Bu anlamda halk savaşına göre şekillenme, sadece alanın kendi özgünlükleriyle yapacağı bir çalışma olmaktan çıkmaktadır. Esas halkaya sıkıca bağlanan bir hale bürünmektedir.

Halk Savaşının önemli bir gereği olarak tali alanlarda geniş kesimleri örgütlemek oldukça önemlidir. Partinin bu görevi yerine getirmek için örgütlenmelerini yaratması, çalışmalarını örmesi kaçınılmaz bir görevdir. Bu temelde Komsomolun bugün

için çalışma alanlarının şehirlik bölgeler yani tali alanlar olduğunu düşündüğümüzde şehirlerde yığılmış halk gençliğini Halk Savaşına kanalize etmek de Komsomolun üzerine düşmektedir. Bu anlamda Komsomol, Halk Savaşına göre şekillenmek için siyasal bir gençlik hareketi yaratma perspektifiyle hareket etmek zorundadır. Kitleleri siyasal düzeylerine, örgütlü düzeylerine, mücadele pratiklerindeki deneyim ve birikimlerine göre, düşmanın konumlanması ve gücüne göre çeşitli şekillerde ve biçimlerde basitten karmaşığa doğru silahlı mücadeleye seferber etme göreviyle hareket etmelidir. Özellikle de gençlik kitleleri açısından bu daha çok önemlidir. Çünkü genç kitleler karakteristik özelliklerinden kaynaklı daha çabuk pratiğe geçerler ve daha militan bir duruş içerisindeyler. Refleksleri daha fazla gelişmiştir. Daha net ifadeyle eylem gençliğin kimliğidir. Bu hareketli yapısı ve duruşu ne-

deniyle gençliğin savaşında her zaman en ön saflarda çarpıştığını, savaş olgusunda insan kaynağının omurgasını oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Bugün için halk gençliğinin savaşa göre şekillendirilmesi hak alma bilincindeki gelişimle olacaktır. Gençliğin mücadele pratiğine damgasını vuran, esas olarak bugün siyasal taleplerden çok daha geri düzeydeki ekonomik, demokratik ve akademik taleplerdir. Bu anlamda gençlik örgütlenip harekete geçirilirken, bu gerçeklik doğrultusunda ele alınmalıdır. Buna uygun bir şekillendirme içerisine sokulmalıdır. Ve yine bu sorunlar etrafında silahlar ele alınmalı ve kullanılmalıdır. Yani geri talep ve istekleri doğrultusunda kitlelere açılırken siyasal mücadeleye katacak, onlara doğru yol ve yöntemi propaganda edecek bir çalışmaya girilmelidir.

Önemli bir nokta da kitlelerin devrimci çıkışlarını sağlama perspektifine sahip

olup olmamaktır. Özellikle devrimci çıkışları, militan duruşu kime atfettiğimizdir. Hangi koşulda olursa olsun militan duruş ve devrimci çıkış noktasında kitle ve öncü arasındaki diyalektik ilişkiyi kavrayışımız Halk Savaşını ele alışımızı bize gösterecektir. Komsomolcular her türlü kitle hareketinde kendisini öncü bir misyonla donatmalıdır. Ve bunun gerektirdiği görevlerini yerine getirmelidir. Kitlenin sınırlı ve dar tepkilerini en geniş seviyeye çıkaracak bir plan dahilinde ve militanlıkla ele alınmalıdır. Kitleleri doğru hedeflere ve amaçlara yönlendirecek taktik ustalığa sahip olmalıdır. Ne solcu çıkışlara müsaade etmelidir nede kitle hareketinin sağcı bir hatta durmasına. Kitlenin gerçekliğini doğru ele alabilmeli ve buradan kitlenin kaldıracabileceği bir düzeyde hareket ve yönelim belirlemelidir. Ancak bunun ötesinde militan duruş ve hareket dar ve sınırlı bir militan çevreye atfedilmemelidir. **Herhangi bir sorun çerçe-**

vesinde sorunu bizzat yaşayan ve gören en geniş kitle bu görevle donatılmalıdır.

Halk savaşı mücadelesi yıkan ve aynı zamanda da yeniyi inşa eden bir siyasal iktidar savaşımıdır. İktidar mücadelesinin her aşamasında savaşımımız bunu yerine getirmelidir. Yani yürütülen savaşın bir ayağı sömürücü iktidarın siyasal, ideolojik saldırılarını ve çeşitli güç odaklarını parçalamayı hedeflerken aynı zamanda yeni iktidar alanlarını da kendisine yaratmalı ve kurmalıdır. Hak alma mücadelesi içerisinde devrim istek ve taleplerinin en üst düzeye çıkarıldığı ve bunun mücadelesinin verildiği araçlar yaratmak ve buna paralel halk gençliği içerisinde ideolojik, politik, kültürel anlamda demokratik halk iktidarına uygun bir şekillenme ve pratiği hayata geçirmek yeniyi kurmanın önemli bir aracı olmalıdır. Bu anlamda Komünist Partisi ve komsomol önderliğindeki devrimin dolaylı araçları, geniş kitlelerin demokratik halk devrimi perspektifiyle donanmasını, basitten karmaşığa doğru iktidar alanlarının oluşturulmasını sağlamak olmalıdır.

Kitle çalışmasında ya da kitleyi şekillendirmede önemli bir nokta da, kitleleri **gerilla savaşına göre** bir şekillenişe sokmaktır. Halk Savaşının ana halkası ve şah damarı gerilla mücadelesi ise; kitleyi iktidar savaşımında bu göreve seferber etmek olmazsa olmazlardan birisidir. Gerilla savaşına göre şekillendirmek ise sadece kuru bir ajitasyon ve propagan-

dayla gerçekleşmeyecektir. Kitlenin yüzünü buraya dönmesi, devrimin şah damarının burası olduğunu kavraması ile gerçekleşebilir. Her örgütlülüğün bu savaşımı tamamlayacak ve yanıt olacak bir şekillenişe girmesi ile gerçekleşecektir. Bu ise en özlü ifadelerle Partimizin 7. Konferansında belirlediği *“Savaşımız gerilla savaşı ile sınırlı değildir. Kırdan olsun şehirde olsun bütün Parti komiteleri legal ya da illegal biçimlerde, ordu ya da gençlik örgütlenmelerinde hangi biçimde ve nerede olursa olsun Halk Savaşının bir parçasıdır; vazgeçilmez, gelişmek zorunda olan, olmazsa olmaz parçasıdır. Gerilla savaşına uygun örgütlenmek salt ya da esas olarak gerillaya odaklanmak değildir. Gerilla savaşına uygun örgütlenmek Parti tarafından belirlenmiş tüm alanlarda devrimimize hizmet eden Parti politikalarına uygun örgütlenmektir. Bütün mesele Parti politikalarının devrimimizin genel planına uygun olmasıdır. Parti politikalarını alanlarında uygulamayan, bunu başaramayan hiçbir örgütlenme gerilla savaşına uygun örgütlenmiyordur. Bulunduğu alanda kaybeden gerilla savaşına katkı sunmıyor demektir. Her örgütlülük önce kendi alanında, bütününüyle savaşın belirleyici parçalarından biri olduğunu kavrayarak, olmazsa olmaz olduğunu bilerek, partinin politikalarını bir güç haline getirmek amacıyla örgütlenmelidir. Esas duruş bu olmalıdır.” (7. Konferans Kararı 17)* perspektifi doğrultusunda

da ele almakla gerçekleşecektir.

Bunun yanında iktidar mücadelesinde gerillanın yaşayacağı tıkanmalar olabilir, olacaktır da. Burada önemle kavranması gereken yönlerden birisi de bu tıkanıklık karşısında Komsomolun duruşu ve ele alışıdır. Gerilla mücadelesinin sorunlarına yönelik kafa yoruşumuz ve bu sorunlar karşısındaki çözüm üretme gücümüz önemlidir. Yaşanan tıkanıklıklara hakim olmak, bu anlamda gerillanın ihtiyaçlarına göre özel yönelimler, kampanyalar belirlemek oldukça önemlidir. Örgütümüzün Halk Savaşını kavrayış düzeyi, bu noktadaki bilinci bu ihtiyacın karşılanmasını belirleyecektir. Bu anlamda halk savaşı, gerilla mücadelesi, tali mücadele biçimleri gibi noktalarda geniş bir kavrayışa ve teorik zemine sahip olmamız zorunluluktur. Gerillaya çalışma alanları yaratmak ya da var olan çalışma alanlarını genişletmek ve yerel çalışmayla beslenmesini sağlamak görevlerimizden birisidir. Gerillanın yaşayabileceği sıkıntıların en önemlisi, köylük bölgelerdeki parti ya da Komsomol çalışmalarının yetersizliği, eksikliği olabilir. Gerillanın kendisini geliştirmesi ve düşman karşısındaki varlığını güçlü bir duruşa çevirmesi “suda balık” yani kitleler içindeki gücü/örgütlülüğü olmasıyla gerçekleşecektir. Bizim yüzümüzü savaşın merkezine çevirme anlayışımızın bir gereği de gerillanın yaşam koşulları olan bu gerekliliği üzerimize düşen kadarıyla ba-

Gerillaya göre şekillenme kaba bir şekilde kavranmamalıdır. Gerillaya göre şekillenmek, savaşa göre şekillenmektir. Özellikle gerilla bölgelerinden geçici dönemlerde gelmeyen eylem sesleri kitemizde bir sıkıntıya, umutsuzluğa neden olabilmekte dolayısıyla şekillenme noktasında merkezini kaybedebilmektedir.

şarmak olacaktır. Çalışmalarımızda, örgütlenme perspektifimizde, hedef kitemizde bu ihtiyacı giderecek bir yönelime girmek olmalıdır. Bu anlamda özel olarak şu an bulunduğumuz koşullarda, özellikle gerillanın bulunduğu alanlarla ya da bulunma perspektifinin olduğu alanlarla bağlantısı olan ve oralarda konumlandırılacak ilişkiler, olanaklar yaratmak ve örgütlü bir hale getirmek

önemlidir.

Gerillaya göre şekillenme kaba bir şekilde kavranmamalıdır. Gerillaya göre şekillenmek, savaşa göre şekillenmektir. Özellikle gerilla bölgelerinden geçici dönemlerde gelmeyen eylem sesleri kitemizde bir sıkıntıya, umutsuzluğa neden olabilmekte dolayısıyla şekillenme noktasında merkezini kaybedebilmektedir. Bugün önemli oranda farklı bir mücadele alanı hedeflenirken, bu gerilla alanı dışında tali olan alanlar olarak ön plana çıkmaktadır. Bu alanlar görece daha hareketli ve etkinliğini daha fazla hissettirmesinden kaynaklı tercih sebebi olmaktadır. Yani burada yoldaşlarımızın tercihi sadece “küçük burjuva rahatlığından” ya da “kent yaşamına düşkünlüğünden” vb. küçük burjuva yaşam tarzı ile açıklanamayacak kadar dendir. Bu durumun oluşma-

sında açıktır ki örgütsel şekillendirilme ve müdahale belirleyicidir. Kitlelerin gerilla bölgesinde yaşanacak hareketsizlik karşısında sağlıklı bir şekillenme ve umutsuzluğa kapılması, var olan ideolojik ve politik düzeyleri hesaba katıldığında, bir yanı sıra doğal bir durum oluştururken; geçici yaşanan sorunlar karşısında örgütümüzün şekillenme noktasında savaş çizgimizden bu denli çabuk kopması da aynı şekilde anormal bir durum oluşturmaktadır. Bu durum kendi öz çalışması karşısındaki duruşunu, üretkenliğini gösteren bir durumun ifadesinden başka bir şey değildir. Var olan çalışmalarını savaşın ihtiyaçlarına ve gereklerine göre yürütmeyen, kitleyi basitten karmaşığa doğru bu yönlü bir şekillenme sokma mücadelesi vermeyen anlayışın, elbette bu noktadaki şekillenme de yetmezlikler, eksik-

likler taşıyacaktır.

Burada değinilmesi gereken başka bir nokta da gerilla savaşına göre şekillenmeyi sadece kırsala adam aktarma ya da oranın lojistik ihtiyaçlarını karşılamaya endekslenen bir şekillenişle ele alma durumudur. Özellikle geçmişte bu yönlü ele alışın varlığı bizi oldukça kısırlaştırmış, Halk Savaşı mantığını ya da gençliğin merkezi göreve göre nasıl şekillenmesi gerektiği yönlü kavrayışı güdükleştirmiş, sığlaştırmıştır. Gerillaya insan kaynağı sunmak her alanın olduğu gibi aynı zamanda gençliğin de görevidir. Ancak bu görev merkezi yönelimi yerine getiren esas yön değildir. **Her örgütlülüğün olduğu gibi gençliğin de merkezi görevi kendi çalışma alanlarında militan bir kitlesel hareket yaratmaktır.** Savaşa göre şekillenmek ancak bu görev yerine getirildiği oranda başarılacaktır.

Demokratik Halk Devrimi'nin ve bu devrimin gerekliliği olan devrim stratejisinin bir gereği olarak ortaya konmuş siyasal bir gençlik hareketi oldukça önemlidir. Bu hareketin somut ifadesi ise **Yeni Demokratik Gençlik Hareketi**'dir. Bu hareket, örgütsüz geniş gençlik yığınlarını iktidar perspektifiyle donatmayı ve seferber etmeyi amaçlamaktadır. Bu hareketi yaratmak, uzun süreli Halk Savaşına uygun bir şekilde ele almak demektir. Kitlesel, militan bir gençlik hareketi Yeni Demokratik Gençlik Hareketi olarak ifade edilir. Bu aynı zamanda Halk Savaşı stratejimizin

gençlik alanında ete kemiğe büründüğü ve halk savaşının gençlik kitlelerine gösterdiği yürüngenin de adıdır. Ancak bu hareketin kitleselliği gercedir. Her dönemin objektif ve subjektif durumuna paralel olarak ortaya çıkan bir kitlesellik söz konusudur. Ancak bu hareketin yaratılması, Halk Savaşının her aşamasında merkezi görev olarak ele alınmasına bağlıdır. Kitlelerin sorunlarına ve taleplerine göre, halk savaşı anlayışımıza uygun bir çıkış ve hedefi olmak zorundadır.

Her örgütlülüğün olduğu gibi gençliğin de merkezi görevi kendi çalışma alanlarında militan bir kitlesel hareket yaratmaktır. Savaşa göre şekillenmek ancak bu görev yerine getirildiği oranda başarılacaktır.

Demokratik Halk Devrimi'nin ve bu devrimin gerekliliği olan devrim stratejisinin bir gereği olarak ortaya konmuş siyasal bir gençlik hareketi oldukça önemlidir.

Ve bu temelde basitten karmaşığa doğru gelişen, niteliğini artıran bir süreç izleyecektir. Ancak Yeni Demokratik Gençlik Hareketi dönemin özgünlüklerine göre bir hareket tarzı ve eylemsel çıkışları ile varlığını ifade ederken, her dönem açınsından kitleleri basitten karmaşığa doğru siyasal iktidar savaşımına katmanın adıdır.

Yeni Demokratik Gençlik Hareketi kitlelerin dönemin ve alanların özgün sorunları etrafında daha ileri bir noktaya taşıma amaç ve hedefiyle ele alınmalıdır.

Bu temelde vurgulanması gereken önemli bir nokta da kendi alanımızdaki mücadeleyi bizim dışımızdaki diğer siyasetlerle aynılaştırma eğilimidir. Ele alışımız onlardan farklı olmuyor ve çalışma tarzımız, kitle çizgimiz, örgütlenme anlayışımız savaş çizgimizden bağımsızlaşıyorsa, orada mutlaka ideolojik bir sorun aramak gerekiyor. **Bizim farkımız açıktır ki kitleleri seferber etmeye çalıştığımız mücadele hattıdır.** Belki birçok devrimci yapılanmayla ortak bir siyasal çerçevede hareket ediyoruz ancak siyasetin yaşam bulduğu ve üst noktada edindirmeye çalıştığımız siyasal bilinç bizi tümünden ayrı ve farklı kılmaktadır. Kitlelerin sorununu çözüme kavuşturma perspektifimiz ve buradan yaratmaya çalıştığımız hareketin niteliği ideolojik ve politik çizgimizi berraklaştırmakta, halk kitlelerinin biricik kurutuluşu olma özelliğini taşımaktadır. **Bir harekete karakterini veren ona önderlik edenin sınıfsal özelliğidir. Önderlik edenin taşıdığı siyasal bilinç, ideolojik şekillendiriciliktir.** İşte bizi de diğer siyasal örgütlerden temelde ayıran nokta proleter ideolojinin yönlendiriciliğinde yürüttüğümüz Halk Savaşı stratejisi ve buna uygun bir biçimde/bunu besleyecek tarzda ele aldığımız Yeni Demokratik Gençlik Hareketidir.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST LENİNİST TÜZÜĞÜ (Kuruluş: 24 Nisan 1972)

Açıklama: Elimize posta kanalıyla geçen ve açıklama kısmında TKP/ML tüzüğüünün son hali olarak ifade edilen aşağıdaki yazıyı haber değeri taşıdığı için okurlarımızla paylaşıyoruz.

I. BÖLÜM

Nitelik ve Amaçları

a) TKP/ML; çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının, Marksizm-Leninizm-Maoizm teorisini rehber edinmiş öncü partisidir.

b) TKP/ML; Mustafa SUPHİ önderliğindeki TKP'nin mirasçısıdır. Revizyonistleşen T"K"P ile hiçbir ilgisi yoktur. 24 Nisan 1972'de İbrahim KAYPAKKAYA ön-

derliğinde kurulmuştur. Kuruluşu Türkiye komünist hareketinde yeni bir çığır açmıştır.

c) TKP/ML; proletaryanın büyük önder ve öğretmenleri Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun öğretilerini revizyonist, reformist ve her türden oportünist saldırıya karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele anlayışıyla korur, savunur ve uygular.

d) TKP/ML; dünya proletaryasının ve halklarının devrimci mücadelelerinin tecrübelerinden ders çıkarma ilkesiyle hareket eder. Paris Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Çin Demokratik Halk Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devri-

mi'nin tecrübeleriyle donanmış olarak, onların aydınlık yolunda yürür.

e) TKP/ML; emperyalizm ve proleter devrimler çağında, Enternasyonalizmin "proletaryanın kendi ülkesinde devrim yapma" temel ilkesinden hareketle Türkiye devrimini, dünya proleter devriminin bir parçası kabul eder. Üyelerini ve tüm halkı her türden milliyetçiliğe karşı proletaryanın kızıl bayrağı altında toplamak için mücadele eder.

Uluslararası Komünist Hareketin Marksist-Leninist-Maoist ilkeler temelinde birliği için mücadele yürütür. Bu birliğin ideolojik mücadele ile sağlanabileceğinin bilincindedir.

Uluslararası alanda emperyalizmi zayıflatıp geriletken ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini destekler.

Uluslararası proleter dayanışmayı benimsemekle beraber, kendi gücüne dayanma ilkesini esas alır.

f) TKP/ML; sosyo-ekonomik yapısı yarı-sömürge, yarı-

feodal olan ülkemizde demokratik halk devrimini gerçekleştirdikten sonra durmaksızın proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmi inşa ederek komünist topluma ulaşmayı amaçlar.

g) TKP/ML; emperyalizme göbekten bağlı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının Kemalist faşist diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ülkemizde, demokratik halk devrimi yolunda silahlı mücadelenin esas alındığı kırlardan şehirlere doğru gelişecek halk savaşı stratejisine göre hareket eder.

h) TKP/ML; ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini kayıtsız, koşulsuz savunur. Her türlü ulusal imtiyaza karşı çıkar, tüm ulusların tam hak eşitliğini kabul eder. Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere uyguladığı ulusal baskının ve zulmün en amansız ve en kararlı düşmanıdır. Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin milli baskılara, zulme ve ayrıcalıklara karşı yönelen genel demokratik mücadelesini kararlılıkla destekler

i) TKP/ML; sosyalist toplumda, sınıfların, sınıf mücadelelerinin ve buna bağlı olarak uzlaşmaz çelişkilerin varlığını kabul eder. Bu evrede iktidarın burjuvazinin eline geçebileceği, sosyalist bir ülkede kapitalizmin yeniden inşa edilebileceği bilinciyle proletarya diktatörlüğünü ve proleter kültür devrimlerini uygular.

j) TKP/ML; gönüllü birliğe dayanır. İlegal örgütlenmeyi esas, diğer örgütlenme biçimlerini ikincil kabul eder. Demokratik-merkeziyetçilik ilkelerine göre işleyen proleter disipline sahiptir. Özeleştiriyi ilerlemenin koşulu olarak uygular. İki çizgi mücadelesini,

Komünist Partisi'nin gelişim dinamiği olarak kavrar. İrade ve eylem birliğini bozan, parçalayan hiziplerin varlığına izin vermez.

II. BÖLÜM

Parti Üyeliği

a) Üyelik Şartları

Sınıf kökeni işçi ve köylü olanlara öncelik tanımakla birlikte aşağıdaki şartları yerine getiren her kişi TKP/ML'ye üye olabilir.

1- Parti programını ve tüzüğünü kabul etmek.

2- Bir parti komitesinde çalışmak.

3- Parti aidatını düzenli ödemek.

4- 18 yaşında olmak.

b) Üyelik İşlemleri

Partiye üyelik bireysel temelde olur. Üye olmak isteyen kişi, ilişkide bulunduğu parti komitesine istemini, yazılı olarak bildirir.

Üyelik başvurusu; en az üç parti üyesinin bulunduğu parti komitesinin vereceği kabul etme kararının bir üst komitede onaylanmasıyla kesinleşir.

Parti üyeliği için alınan kararlar bekletilmeden üst komiteler aracılığıyla Merkez Komitesi (MK)'ne iletilir. MK ve Bölge Komiteleri (BK), üyelik kararlarını iptal edebilir.

Üyelik istemi yetkili komitelerce kabul edilen kişi, başvuru yaptığı tarihten itibaren Aday Üye olarak kabul edilir. Kişiye, üyelik başvurusu yapması için ilişkideki parti komitesinin öneride bulunduğu ve kişinin de kabul ettiği durumlarda, aday üyelik bu tarihten itibaren başlar.

Sıkı bir denetimin uygulandığı altı aylık aday üyelik süresinin bitiminde, kararı kişinin bağlı olduğu parti komitesi ve

recektir. Kabul ve ret kararı alınabileceği gibi, bir üst komitenin de onayıyla aday üyelik süresi altı ay uzatılabilir. Ret kararının verildiği durumda, parti güvenliği açısından bir sakınca içermiyor ise gerekçesi yazılı olarak kişiye bildirilir.

Kongre veya konferans kararı alındıktan sonra üyeliğe kabul etme ve üyelikten çıkarma işlemleri durdurulur. Bu süreçteki aday üyelikler ve yeni başvurular kongre ve konferansta veya sonrasında değerlendirilir.

c) Üyenin Görevleri

1- Kendisini geliştirmek amacıyla ideolojik-siyasi seviyesini devamlı olarak yükseltmek; bunun için okuma, inceleme, araştırma faaliyetlerine ayrıca önem vermek. Marksizm-Leninizm-Maoizmi bir eylem kılavuzu olarak kavramak ve uygulamak. Teori ile pratiği birleştirmek

2- Partinin bütün yayınlarını dikkatli, eleştirel bir gözle incelemek; partinin merkezi yönelimi doğrultusunda, önderliğin politika ve taktiklerine vakıf olmak.

3- Partinin birliğini ve komünist niteliğini bozmaya yönelik her türlü hizipçi çalışmaya; Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı tüm düşünce ve akımlara karşı mücadelede uyanık, kararlı ve amansız olmak. Azınlıkta kaldığı koşullarda dahi yılmamak, akıma karşı mücadele cesaretine sahip olmak.

4- Parti disiplinine kayıtsız şartsız uymak, parti kararlarının uygulanmasında kavracı, yaratıcı ve aktif rol oynamak.

5- Halkın öğretmeni olmak için önce öğrencisi olmak. Halkın kendiliğinden gelişen

mücadelelerine katılarak örgütlemeye çalışmak ve bilinçli bir yön vermek için en önde yer almak. Zorlukları halkla birlikte çözmeye çalışmak, onlara parti siyasetini ve sınıf mücadelesinin yasalarını kavratmak için yılmadan çaba sarfetmek.

6- Halkın kurtuluşu davasını, proletaryanın sınıfsız topluma varma mücadelesini ve bu ideallerin öncülüğünü yapan Komünist Partisi'ni her şeyin üstünde tutmak. Yaşamında, sosyal ilişki ve davranışlarında tutarlı, alçakgönüllü, özverili ve örnek bir kişiliğe sahip olmak. Komünist ilke ve ahlak kurallarına uygun olarak yaşamak.

7- Burjuva-feodal değer yargılarına karşı mücadele etmek ve halkı bu yönde bilinçlendirmek. Cins ayrımcılığına tüm toplumsal alanlarda aktif bir biçimde karşı çıkmak ve bu yöndeki genel demokratik hareketleri destekleyerek devrim mücadelesine kanalize etmek.

8- Partiye, yoldaşlarına, halka ve kendisine karşı içtenlikli ve dürüst davranmak. Hataları tekrarlamamak, eksikleri gidermek ve zaafı yenmek konusunda, eleştiri ve özeleştiriye açık, kararlı ve cesur olmak. Eleştiri silahını parti içi zeminde ve yapıcı nitelikte kullanmak.

9- Gelirinin yüzde onunu parti aidatı olarak ödemek, partinin maddi imkanlarını titizlikle korumak ve geliştirmek için çalışmak.

10- Bütün çalışmaları hakkında bağlı olduğu komiteye düzenli rapor vermek.

11- Sınıf mücadelesini tutsaklık koşullarında da sürdürerek, işkencehaneleri, hapishane ve mahkemeleri komünizmin direniş mevsizi ve propa-

ganda alanları haline getirmek.

12- Örgütsel çalışmalarında gizlilik/illegalite kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalmak, parti sırları ve değerlerini özenle korumak.

13- Proletarya enternasyonalizminin görevlerini yerine getirmek, ezilen ulus ve milliyetlere yönelik zulme, şovenizme ve her türden milliyetçiliğe karşı mücadele etmek.

d) Üyenin Hakları

1- Üyesi olduğu parti komitelerinde ve katıldığı parti toplantılarında; partinin siyaseti ve faaliyeti hakkında görüş açıklamak, öneri ve eleştirilerde bulunmak; parti siyasetinin tayinine aktif olarak katılmak.

2- Seçmek ve seçilmek.

3- Suçlandığı ve yargılandığı durumlarda kendini savunmak.

4- Üyesi olduğu parti komitesinde çözemediği sorunlar hakkında MK'ne kadar tüm üst kademelere yazılı olarak danışmak.

5- Yazılı veya sözlü biçimde gerekçelerini bildirmek koşuluyla parti üyeliğinden ayrılmak.

e) Aday Üyenin Hakları ve Görevleri

Parti üye adayları; seçme, seçilme, üye alma, yargılama ve parti iradesinin tayini için oy kullanma hakkı dışında, parti üyelerine tanınan bütün haklara sahiptir. Parti üyelerinin görevleri aynı zamanda üye adayları için de geçerlidir.

f) Yargılama ve Disiplin Cezaları

1- Birliği bozan, kararlara ve disipline uymayan, parti içi demokrasiyi zedeleyen, görevlerini amacı dışında kullanan,

davranışlarıyla partiyi halkın gözünden düşüren üye ve aday üyeler soruşturmaya tabi tutulur, yargılanır ve cezalandırılır.

2- Yargılanacak kişi, kendisi dışında en az iki parti üyesi varsa çalıştığı en üst komitede, yoksa bir üst komitede yargılanır. Yargılanan kişi veya komiteler hakkında idari tedbir (görevden alma veya yetkilerini dondurma vb.) kararı alınabilir.

Ayrıca parti komiteleri veya üyeler, yargılama talebiyle Merkezi Denetleme Kurulu (MDK)'ya da başvurabilir. Ret edilen istemler gerekçeleri ile birlikte yazılı olarak talep sahibine bildirilir.

Soruşturmalar için komisyonlar kurabilir, ancak yargılama MDK tarafından gerçekleştirilir. MDK'nın oluşturulmadığı dönemlerde bu görevi MK yerine getirir. Bütün kararlar salt çoğunlukla verilir.

3- Bilgi ve belgelerin toparlandığı, ifadelerin alındığı soruşturma safhasından sonra; yargılamaya, kişiye iddiaların yöneltilmesi ve savunmasının istenmesi ile başlanır. Savunma sözlü olarak da yapılabilir. Kişi, suçlamalar iletildikten sonra en geç iki ay içinde savunmasını vermek zorundadır. İki aylık sürenin aşılması halinde, savunma hakkı kullanılmıyş kabul edilir. Kişinin suçlu bulunması halinde; işlenen suçun partiye verdiği kısa ve uzun vadeli zararların derecesi, yargılanan kişinin iddia ve eleştiriler karşısındaki içtenliği, parti faaliyetindeki geçmişi, suçun işlendiği koşullar ile diğer faktörlerin hafifletici ve ağırlaştırıcı sonuçları göz önüne alınarak aşağıdaki cezalandırılardan biri verilir:

I- İhtar, **II-** Ağır İhtar, **III-** Görevden Alma, **IV-** Aday

Üyeliğe Düşürme, V- İhraç.

Partiden ihraç, en ağır cezadır.

4- Bütün disiplin cezaları bir üst komite tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir. Bu kararlar derhal MK'ne bildirilir. Ceza alan komite veya üye, MDK'ya kadar itiraz edebilir. İtirazın sonuçlandırılmasına kadar ceza kararının uygulanıp uygulanmayacağına MDK karar verir. MDK'nın yargılamayla ilgili verdiği kararlar derhal yürürlüğe girer. MDK, kongre ve konferanslara karşı sorumludur.

III. BÖLÜM

Örgütlenme İlkeleri

TKP/ML'nin örgütlenme ilkesi demokratik merkezizettir. Bu ilkeye göre;

a) Tüm merkezi kararlar bütün parti için bağlayıcıdır. Üyeler, parti kararlarını, yanlış bulsa dahi eksiksiz biçimde uygulamakla yükümlüdür.

b) Üyeler, görev yaptıkları komitelerde ve katıldıkları toplantılarda, parti faaliyetine ilişkin tüm konularda görüşlerini dile getirir. Üyeler görüş, öneri ve eleştirilerini bir üst komiteye iletebilir. Parti içinde eleştirileri bastırmak, idari tedbirlerle eleştirinin yolunu kapatmak demokratik merkezizettir. Üyelerin katılımı iletebilir. Parti içinde eleştirileri bastırmak, idari tedbirlerle eleştirinin yolunu kapatmak demokratik merkezizettir. Üyelerin katılımı iletebilir.

c) Partide tek disiplin geçerlidir. Bunun gereği olarak; bireyler partiye, alt kademeler üst kademelere, azınlık çoğunluğa, tüm parti MK'ne, MK Kongreye tabidir.

d) Partinin asgari programı olan demokratik halk devrimi gerçekleşinceye kadar, illegal örgütlenmenin esas olması nedeniyle, yalnızca MK ve MDK aşağıdan yukarıya demokratik seçimler yoluyla iş başına gelir. Diğer organlar atama us-

lüyle oluşturulur. MK ve MDK'nın seçimine, tüm üyeler aday teklif edebilir, gösterilen adaylara itirazda bulunarak tartışma açabilir.

e) Tüm komiteler, üstlerine faaliyetleri hakkında düzenli rapor vermek zorundadır. İtiraz ve görüşleri de içeren raporlar komitenin tüm üyelerinin onayından geçmelidir.

f) Partinin bütün yönetici komiteleri, alt kademelerine hesap vermek durumundadır. Parti komiteleri arasında demokratik danışma mekanizması işletilir.

g) Tüm parti komiteleri, üyelerinin eleştirisi yapabilecekleri tartışma ortamı yaratmakla yükümlüdür.

IV. BÖLÜM

Temel Organları

Partinin temel organları parti hücreleridir.

Parti hücreleri; görevlerini başarmaları ve devrim mücadelesini örgütlemeleri için üyelerin kolektif çalışma organlarıdır. Düzenli eğitim yapılarak MLM ideolojisiyle silahlanmak ve komünist teoriyi hayatın her alanına uygulayabilecek düzeyde kendini yetiştirmekle sorumludur.

En az üç üye veya aday üyeden oluşur. Üye ve aday üyelerin önderliğindeki smpatizan komiteleri de hücre sistemine uygun örgütlenir.

Her parti hücresinde bir sekreter ve sekreter yardımcısı bulunur. Hücre sekreteri yürütülen bütün çalışmalardan birinci derecede sorumludur ve üst komiteyle bağlantıyı sağlar. Yardımcısı hücre sekreterinin engellenmesi ya da olmadığı koşullarda onun görevlerini üstlenir. Hücre sekreteri yardımcısını bu göreve hazırlamakla yükümlüdür.

Partinin yığınlar içinde kök salması ve kitlelere önderlik etmesini parti hücreleri sağlar.

Parti hücreleri; köylerde, fabrikalarda, okullarda, faşist devlet kurumlarında; başta işçi ve köylü örgütleri olmak üzere tüm kitle örgütlerinin bünyesinde; kısacası, kitlelerin bulunduğu her yerde oluşturulur.

V. BÖLÜM

Yönetici Organlar

Partinin yönetici organları; Parti Kongresi, Parti Konferansı, Merkez Komitesi ve Bölge Komiteleridir.

Parti Kongresi ve Parti Konferansı

Parti Kongresi partinin en yüksek organıdır. Kongre, parti programı ve tüzüğünde değişiklik yapma, partinin dönemsel politikaları ve taktiklerini belirleme, partinin ideolojik, siyasal, askeri ve örgütsel sorunlarına çözüm getirme, MK faaliyet raporunu değerlendirme, MK üye ve yedek üyelerini seçme yetkilerine sahiptir.

Konferans; programı değiştirmekle dışındaki konularda kongrenin yetkilerine sahiptir. Parti kongresi (kongrenin yapılmadığı durumlarda parti konferansı) her üç yılda bir toplanır.

Kongre, MK'nın önderliğinde, delege sayısı salt çoğunluktan az olmamak koşuluyla toplanır. MK, kongreyi olağanüstü durumlarda, parti iradesinin onayını alarak en fazla bir yıl erteleyebilir.

MK'nın ya da parti üyelerinin üçte birinin iradesiyle, altı ayı geçmeyecek bir hazırlıkla Olağanüstü Parti Kongresi veya Konferansı üç yıllık olağan süre dolmadan da toplanabilir.

Kongre delege usulüyle gerçekleştirilir. Bir delegenin kaç üyeyi temsil edeceği MK

tarafından belirlenir. Delegeler MK'nın belirlediği bölgelerde ve denetiminde alt bölge kongre veya konferansları yapılarak seçilir. Bütün parti üyeleri alt kongrelere katılmakla yükümlüdür.

Delege seçilemeyen MK üyeleri kongreye doğal delege olarak katılır. Sadece seçilmiş delegeler oy hakkına sahiptir. Program ve tüzük değişikliği için kararlar delege tam sayısının üçte ikisi, diğer kararlar delege tam sayısının salt çoğunluğuyla alınır.

Hapishanelerdeki üyelerin kongreye hazırlık döneminde delege seçme hakkı bulunmamasıyla beraber, gündem maddeleri üzerinde görüş belirtme hakkı vardır.

Tutsak parti üyeleri MK'ne fahri üye olarak seçilebilir.

Engellenen MK üyesinin, bu konumu tutsaklık süresince askıya alınır.

b) Merkez Komitesi

MK partinin, iki kongre arasındaki en yüksek organıdır. Üye sayısı kongre tarafından belirlenir. MK üyeliği için delege olma veya kongreye katılma şartları aranmaz. MK, kongre kararları ışığında partinin ideolojik-siyasi-örgütsel çalışmalarına önderlik eder ve partiyi yönetir. Partinin örgütlenmesinden ve bütün faaliyetlerden birinci derecede sorumludur.

MK, parti faaliyetini yürütmek üzere bünyesinde Siyasi Büro (SB) ve Örgütlenme Bürosu (ÖB) temel olmak üzere gerekli örgütlenmeleri oluşturur. SB, toplantılar arasındaki dönemde MK adına yetkilidir. Partiyi ideolojik-siyasi olarak yönetir. SB, MK kararlarını değiştiremez. Merkezi Yayın Organı ve diğer yayın faaliyeti-

tine doğrudan önderlik eder. ÖB ise, MK adına örgütsel önderlikten sorumludur.

MK, partinin yan örgütlerini yönetmek üzere komisyon kurmadığında, bu görevleri, adına görevlendireceği yoldaşlara verebilir.

MK yılda en az bir kez toplanır. Ayrıca SB'nin çağırısı veya üyelerinin üçte birinin isteğiyle olağanüstü toplantı yapılabilir. Karar yeter sayısı, organ üyelerinin salt çoğunluğuna göre belirlenir. Oy hakkı bulunmayan yedek üyelerin katılımını, diğer MK üyelerinin görüşlerini de alarak SB belirler.

MK tüm yedek üyelerin sırayla katılımına rağmen irade yitimini aşamazsa, asil üye sayısının üçte birini alt organlardan bünyesine katabilir. Bundan sonra irade sorununun yeniden oluşması halinde, çözüm yöntemi için parti iradesine başvurulur.

c) Bölge Komiteleri

Partinin merkezi örgütlenmesi bölge sistemi temelinde olur. Çalışma alanları; ekonomik, politik ve coğrafi şartlar gözönüne alınarak belli bölgelere ayrılır. Belirlenen bölgelerde MK'ne bağlı olarak Bölge Komitesi (BK) kurulur. MK atama yoluyla oluşturduğu BK'ne üye seçerken, alt parti komitelerinin görüş ve önerilerini dikkate almak durumundadır. Aynı zamanda MK üyesi olan Bölge Komitesi sekreteri, BK ile MK arasındaki bağı sağlar. Sekreter, bölgedeki çalışmadan birinci dereceden sorumludur. BK, merkezi siyaset doğrultusunda bölgeye önderlik eder.

MK'nın bilgisi ve onayı dahilinde, BK Alt Bölge Komiteleri ve İl Komiteleri gibi

parti komiteleri kurar.

Bölge Komiteleri gerekli gördükleri zaman MK'nın de onayını alarak, partinin politikalarını alan sorunları özgünlükte kavratmak ve demokratik danışma mekanizmasını işletmenin bir aracı olarak, bölge konferansları düzenler.

VI. BÖLÜM

Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu

TİKKO, TKP/ML önderliğinde, halkın silahlı gücüdür. Parti, TİKKO'yu MK'ne bağlı Askeri Komisyon (AK) aracılığıyla yönetir. Siyasetin silahlara kumanda etmesi ilkesi gereği TİKKO içinde parti örgütleri oluşturulur.

VII. BÖLÜM

Türkiye Marksist-Leninst Gençlik Birliği

TMLGB, TKP/ML önderliğindeki komünist gençlik örgütüdür. Parti, TMLGB'ye MK'ne bağlı Gençlik Komisyonu (GK) aracılığıyla önderlik eder.

VIII. BÖLÜM

Mali Kaynaklar

TKP/ML, gelir kaynakları yaratma konusunda halka dayanma ilkesini benimser. Oran ve miktarları MK tarafından belirlenen üye aidatları, parti vergileri ve bağışlar ile düşmandan zorla elde edilen gelirler partinin mali kaynaklarını oluşturur. Bütün harcamaları MK düzenler ve örgütleri aracılığıyla denetler. Parti komitelerinin tümü, gelir-giderleri hakkında düzenli rapor sunmak zorundadırlar.

Parti işçisi olarak çalışan üyeler üretime katıldıkları sürece tüm gelirlerini partiye verirler. Parti işçilerinin ihtiyaçları parti tarafından karşılanır.

Peru'da 77 yıldır dalgalanan bayrak; PERU KOMÜNİST PARTİSİ VE HALK SAVAŞI

Halk Savaşı başladıktan sonra Peru gerici-liği Halk Savaşına karşı, tıpkı diğer ülkelerde Halk Savaşı, gerilla savaşı veren parti ve örgütlere karşı kontr-gerilla savaş stratejisi olan Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi (DYSS)'ni uyguladı. Zira bu, **proletaryanın savaş stratejisine karşı burjuvazinin savaş stratejisiydi**. Katliam, jenosid yapmaya başladılar. Hapishanelerde, şehirlerde, köylerde, üniversitelerde suçsuz günahsız insanları katlettiler. Bu karşı devrimci stratejinin uygulanması sorunu bırakalım devrimi engellemesini, bilakis onu ilerletmiştir. Çünkü ona karşı alternatif politikalar üreterek bu karşı devrimci savaş stratejisi uygulamalarına karşı çıkmıştır.

1927 yılında Peru Sosyalist Partisi olarak kuruldu. 1928 yılında Komintern üyesi olunca Peru Komünist Partisi olarak adı değiştirildi.

Kurucusu **Jose Carlos Mariatequi**'dir. Bu bölümde kurucusunun kimliği üzerinde duracak ve Peru Komünist Partisi (PKP)'nin hangi tarihsel süreçlerden geçtiğini ortaya koymaya çalışacağız. Yazıda esas olarak hem **Jose Carlos Mariatequi** hakkında hem de genel olarak PKP hakkında bilgiler aktaracağız.

Uluslararası Komünist Hareket (UKH)'in bir parçası olan PKP, "**dünya devrimine hizmet etmek**" için 25 yıldır Halk Savaşı'nı sürdürüyor. 77 yıllık tarihinde pek çok sorunla yüz yüze gelindi. Parti içinde revizyonizme, oportünizme karşı tutarlı ve dirayetli mücadele esas olarak Başkan Gonzalo'nun PKP'ye girmesi ve iki çizgi mücadelesini temel alarak sebatlı ve ısrarlı bir şekilde sürdürmesiyle başladı. PKP'nin, kurucusu Jose Car-

los Mariatequi yoldaşın PKP'nin ve yeniden inşasında ortaya koyduğu Marksist-Leninist düşüncelerden uzaklaşması, PKP'nin yeni tipte "yiğit savaşçı" bir parti kimliğine kavuşturulması için uzun yıllar nasıl mücadele verildiğini yazımızın akışı içerisinde ortaya koyacağız.

PKP'NİN DOĞUŞU

7 Ekim 1928'de kurulan PKP, o dönemlerde sağlam inşa edilmiş, genel siyasi hattı ortaya konmuş bir komünist parti idi.

PKP'nin kurucu önderi Jose Carlos Mariatequi, PKP'yi sağlam Marksist-Leninist temelde kurduktan sonra ve partinin genel siyasi hattını berrak bir şekilde ortaya koyup partiyi inşa ettiğinde, Komünist Parti kimliğine kavuşmuştu.

Kurulduktan iki yıl sonra Mariatequi hayatını kaybediyor ve parti önderliğine çöreklenen revizyonistler; Mariatequi'nin çizgisini devam et-

tirmek, ilerletmek ve devrim kumanda etmek yerine revizyonist-oportünist temelde hareket ederek Mariatequi'nin çizgisini terk ederek bu çizgiyi, **modası geçmiş düşünceler yığını** olarak adlandırıyorlardı.

Aslında “modası geçmiş düşünceler” dedikleri, bizzat Peru proletaryası ve halkına yol gösteren düşüncelerdir, devrimci düşüncelerdir. Devrim sorunu olmayanlar elbette Mariatequi düşüncesine “modası geçmiş düşünceler” diyeceklerdi. Elbette Mariatequi yoldaşın şu sözlerine bir **The People United Will Never Be Defeated!** y a - k ı n l ı k

duymayacaklardı: “İktidar şiddet yoluyla ele geçirilir ve diktatörlükle savunulur”, “evrim yeni şeylerin doğduğu kanlı bir süreçtir.” Bu sözler revizyonist önderliğe yabancıydı. Bu nedenle Mariatequi'nin yolu takip edilmemiş, çizgisi terk edilmiş, savunulmamıştır. Bu çizgiden uzaklaşmış revizyonist PKP önderliği PKP içinde “yeni” düşüncelerin çıkmasına da zemin hazırlamış oluyordu. Partiyi iktidar mücadelesinden, Peru proletaryası ve halkının devrim yapması için yol göstericiliğinden revizyonist-oportünist “önderlik” partiyi baş aşağı oportünizme mahkum ederek engellemiş oluyorlardı.

Partinin gerçek kimliğine kavuşması ise uzun yıllar sürecek olan bir iç mücadele sonrası olacaktı.

Başkan Gonzalo yoldaş PKP'nin ilk kurucusu olan Mariatequi hakkında şunları

be - lirtmektedir:

“Sentez olarak Mariatequi bir Marksist-Leninist idi. Bundan başka, Partinin kurucusu Mariatequi'de, Başkan Mao'nun evrensel hale getirdiği tezlere benzer tezler görürüz...” (Başkan Gonzalo Konuşuyor, Sf 5)

“Parti süreci ve bundan çıkarılan dersler konusunda, Parti tarihini, günümüz Peru toplumunun üç dönemine tekabül eden üç bölümde ele alarak konuşabiliriz: İlk dönem, birinci bölüm, Partinin kurulmasıdır. Bu dönemde, köklü bir Marksist-Leninist olan Jose Carlos Mariatequi'ye sahip olma talihimiz vardı. Ama kaçınılmaz olarak ardından, Mariatequi'ye karşı çıkıldı, reddedildi, çizgisi terk edildi, ve beklenen bir görev olarak geride bırakıldı...” (age. Sf. 13)

iyi anlıyoruz, ancak şurası açık olmalıdır ki, o bütün hayatını bu büyük eserin gerçekleşmesine adanmıştır. Partinin kuruluşu onun bütün yaşamını almıştır, kastettiğimiz budur. Ama partiyi sağlamlaştırmak ve geliştirmek için zamanı olmamıştır. Bir düşünün, partinin kuruluşunun üzerinden henüz iki sene bile geçmeden hayatını kaybetti. Tarihi görevi yerine getirebilmesi için partinin sağlamlaşma, gelişme zamanına ihtiyacı vardır.” (age. Sf. 13)

Burada PKP'nin ilk kurucusu olan Jose Carlos Mariatequi yoldaş hakkında bilgileri bizzat yine PKP'nin yeniden inşa sürecinden sonra PKP Başkanı olan Başkan Gonzalo yoldaştan aktarma-

mız, bizzat onun doğru bir şekilde anlaşılması ve kavranması içindir.

Bu noktada Jose Carlos Mariatequi yoldaş PKP'yi kurarken sağlam Marksist-Leninist temelde inşa ediyordu. Ama Başkan Gonzalo yoldaşın da belirttiği gibi partinin sağlanması, Peru proletaryasının ve halkının devrimine önderlik etmesi, kurucusunun hayatını kaybetmesi ile kesintiye uğramıştır.

Partinin gerçek anlamda vücut bulması, gerçek “yiğit savaşı” bir kimliğe sahip olması ise çok uzun yıllar sonra gerçekleşecekti. Esas olarak komünistlerin ilk kurucusu Jose Carlos Mariatequi'nin düşüncelerine ve ortaya koyduğu genel siyasi hatta sahip çıkıp, onu savunarak partiyi yeniden inşa etmesiyle parti gerçek anlamda komünist niteliğine kavuşacaktı. Bu temelde PKP içinde Mariatequi'nin düşüncelerinin terk edilmesine, reddedilip savunulmamasına karşı çıkıp partiyi yeniden inşa süreci başlatılacaktı. Bu inşa süreci 1978-79 yıllarına dek sürecekti. Ve parti Halk Savaşı'nı başlatmaya hazır olduğunda süreç tamamlanmış olacaktı.

Bugün dünyada Halk Savaşını uzun yıllar sonra başlatan, geliştiren, uygulayan, Başkan Mao'nun ortaya koyduğu ama, Peru özgüllüklerini de hesaba katarak hareket eden ve dünyada proletaryanın savaş stratejisini uygulayıp geliştiren partilerden biri olma onuruna sahiptir PKP. Bu sürece gelmesi, 25 yıldır savaşı sürdürmesi gerçek

anlamda partinin iç birliğinin sağlanması ile gerçekleşmiştir.

Bu noktada hiç abartısız şunu belirtmeliyiz ki: bu kısa sürede olup biten, gelişen bir mücadele sonucu olmuyordu. PKP içinde gerçek anlamda uzun yıllar iki çizgi mücadelesi veriliyor ve bu temelde parti kendi çizgisini ve önderliğini oluşturuyordu. **Özellikle Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunan partilerde iki çizgi mücadelesi temeldir ve bu anlamda iki çizgi mücadelesi sebatlı, ısrarlı ve istikrarlı, dirayetli bir şekilde verilmek zorundadır.** Bundan kaçamayız.

Sonuçta partiye hangi çizginin yön vereceği, hangi ideolojik sınıf bakış açısının egemen olacağı, yön vereceği önemlidir. Bu tamamen iki çizgi mücadelesinin doğru temelde verilmesi sonucu ortaya çıkacak bir durumdur.

PKP nezdinde ilk koşul olarak Mariatequi'nin düşüncelerinin teyit edilmesi, savunulması ve yeni tipte komünist bir grubun ortaya çıkması ile parti yeniden inşa edilecekti.

PKP'yi kurduktan iki yıl sonra Mariatequi yoldaş 1930 yılında hayatını kaybetmişti ve ondan sonra, gerçek anlamda parti başaşağı oportünizme batıyor ve revizyonist önderliğin eline geçiyordu ve kelimenin gerçek anlamında parti bu süreçten çıkarılmak için özellikle 1960'lardan sonra yıllarca iki çizgi mücadelesi verecektir. Partinin yeniden inşası süreci o zaman ortaya konacaktı.

Bu noktada bir özgüllüğü bulunan PKP için şunu da belirtelim ki, PKP ve dolayısıyla Başkan Gonzalo yoldaşın Leninist Fraksiyon diye tabir ettiği ve kendisinin de içinde bulunduğu grubun ortaya çıkması ile bu süreci tamamlamak için yoğun mücadele verilecekti.

Ülkemiz devrimci ve komünist hareketi açısından da pek fazla bilinmeyen bir özelliği buraya aktaracak olursak; PKP ilk önce ABD Komünist Partisi saflarında ortaya çıkan ve **Browdarizm** olarak mahkum edilen revizyonizmin peşine düşmüş, sonra da modern revizyonizmin takipçisi olmuştur. Parti baş aşağı oportünizme, revizyonizme batmış bir haldeyken ısrarlı ve sebatlı bir şekilde iki çizgi mücadelesinin verilmesi sonucunda partinin yeniden inşası tamamlanacaktı. Yeniden inşa anlayışı sanıldığı gibi sadece partinin komünist niteliğe kavuşması, eski çizginin ortaya konup Mariatequi'nin kavranması şeklinde de alınmamalıdır. Aksine bu sorunun iki niteliği bulunmaktadır. İkili karakteri gereği hem eski çizgi ortaya konulup savunuluyor, hem de yeni bir anlayış, Halk Savaşına önderlik eden bir partinin yeniden inşası süreci tamamlanıyordu. Ve PKP yeniden inşa anlayışı ekseninde vücut buluyordu. Ta ki Halk Savaşını başlatana kadar da bu süreç devam edecekti.

Burada yeri gelmişken bir noktayı daha belirtelim. Parti inşası ile yeniden inşa süreci anlayışı ayrı ayrı şeylerdir. Birbirine karıştırılmamalıdır.

Parti inşası tarihin her bir döneminde ortaya çıkacak bir olgudur. Yani partiler kendi tarihi süreçlerinde önüne koymuş görevlerde o anın gereklerine göre süreç tespit eder ve bunu PARTİ İNŞASI olarak kabul eder. Ve hiç akıldan çıkarmamız gereken olgu da PARTİ İNŞASI'nın sürekli oluşudur.

Vermiş olduğumuz mücadele başariya ulaşmış mı, ulaşmamış mı? Ulaşmışsa

Parti inşası tarihin her bir döneminde ortaya çıkacak bir olgudur. Yani partiler kendi tarihi süreçlerinde önüne koymuş görevlerde o anın gereklerine göre süreç tespit eder ve bunu PARTİ İNŞASI olarak kabul eder. Ve hiç akıldan çıkarmamız gereken olgu da PARTİ İNŞASI'nın sürekli oluşudur.

neyi, nasıl, hangi bakış açısıyla yaptık? Ulaşmadıysa niye yapamadık? Ama bu, bir süreç has bir olgudur. Süreç içinde önümüze koyduğumuz görev tamamlanırsa, o saatten sonra bir değerlendirmeye bağlı olarak önümüze yeni koymuş olduğumuz görev başlar ve parti inşasının sürekli oluşu bundan kaynaklıdır.

Yeniden inşa ise gerçek anlamda özünden uzaklaşmış, bir Komünist Parti niteliğinden çıkmış, çizgisinden sapılmış, varolan parti çizgisi uygulanmayıp da revizyonist çizgide ısrar eden, devrim mücadelesi vermeden, Marksizmin üç bileşeni hakkında kafası net olmayan, partiyi iktidar mücadelesinden uzaklaştıran, sağ teslimiyetçi, parlamenter mücadele hattında partiyi konumlandırmaya çalışan, ama o partinin çizgisi, savunduğu görüşlerin MLM olmasına rağmen bunları uygulamayan, yasal mücadele zemininde duran, bu noktada ısrar eden reviz-

yonist-oportünist önderlikler tarafından yönetilen vb. vb. bir partide, doğal olarak önümüze yada o durumda olan partilerin önüne yeniden inşa anlayışı tanımlı uygundur.

Bunu doğru temelde ele almak gerekiyor. Zira yeniden inşa anlayışını her Komünist Partisinin önüne koyup "çıkış yolu bunu sağlamaktır" gibi bir anlayışla hareket edemeyiz.

Esas olarak yukarıda örneklendirdiğimiz temelde bir gelişim varsa, o Komünist Partisinin süreci YENİDEN İNŞA olarak adlandırılır. Zira Başkan Gonzalo yoldaş PKP için bu tanımlı çok doğru bir temelde çözümlenmiş ve "Partinin yeniden inşasını sağlamak" olarak sorunu ortaya koymuştur. Şunu unutmamalı ki, yeniden inşa anlayışı eski tipte kalmış mücadelelenin gereklerini yerine getirmeyen, parti iktidarı revizyonist, oportünist önderlikler tarafından gasp edilen partide, Partinin Bolşevik-Maoist parti işleyişi ve çizgisi, anlayışı, MLM bakış açısı, revizyonist önderlikler tarafından tamamen tecrit edilmeye çalışılan veya tecrit edilmiş düşünceler yığılı haline getirilen bir partide yeniden inşa partinin anlayışının olması bir zorunluluktur.

Sonuçta şu bir gerçektir ki, yeni tipte Bolşevik/Maoist Partinin yeniden inşa edilmesi esas olarak PKP gibi uzun yıllar revizyonizmin, modern revizyonizmin etkisi altında kalmış olan partiler için olması doğaldır.

Onun dışında MLM çizgisi, anlayışı olan, stratejik önderliği genel siyasi hattı

iddiası ve askeri hattı olan partiler için yeni olan inşa anlayışını savunmak şabloncu bir yaklaşım olur ve süreç özgüllükleri, yaşanmış olan gerçekler göz ardı edilerek soruna yaklaşılmış olunur. Yani süreçlerde ortaya çıkmış olan durumu tam olarak tahlil edip sürece uygun olan politikayı belirleyip analiz-sentez ilişkisini doğru kavramalıyız ve hayata geçirmeliyiz.

Parti inşası ise yeniden inşa anlayışından, özünden farklıdır. Bu ikisini birleştirip bir yapmaya çalışmak gerçek anlamda beyhude bir çaba olur. İki ayrı ayrı şeylerdir ve kesinlikle birbirine karıştırılmamalıdır.

Peru'da PKP uzun yıllar revizyonizmin etkisi altında kalmış, çizgiden uzaklaşmış, Mariatequi'nin çizgisi terk edilmiş ve parlamenter kriterizma-ahmaklık-çizgisi hakim olmuştur. Peru'da komünistler yeni tarzı, yeni tipte anlayışı ortaya koyarak hareket etmiştir. Eğer bu ayırım noktası silikleştirilirse PKP'nin yaşadığı süreç her partiye uyarlanabilir gibi sakat bir yaklaşımla hareket edilmiş olunur.

Zira şunu rahatlıkla ifade edebiliriz ki partinin yeniden inşası demek Peru'da şudur: Yeniden inşa anlayışı ekseninde, kurucu önder Mariatequi'nin çizgisi onaylanırken, sadece onunla sınırlı kalmaz, aynı zamanda devrimin çizgisini de oluşturmak ile yola çıkılır ve bu da yeni çizginin Marksist-Leninist-Maoist tarzda yeni önderliğin ortaya çıkması ile pekala mümkün-

dür. Yeniden inşa anlayışı PKP'de böyle yaşanmıştır. Başkan Gonzalo yoldaşlar sadece Mariatequi'nin çizgisine sahip çıkmakla, sürecin yeniden inşa olarak tanımladığını iddia etmezler. Dahası dağınık olan partinin toparlanması, iç mücadele, iki çizgi mücadelesi, revizyonizme karşı mücadele, eylem ve irade birliğinin sağlanması, Halk Savaşını başlatmaya partiyi hazır etme vb. ekseninde partinin yeniden inşası temelinde hareket edilmesi gerektiğini çok net bir şekilde ortaya koymuştur.

Soruna bu temelde yaklaşım bakmadığımızda, herhangi bir parti sürecinde oportünist çizgi ve önderliklere karşı da partinin yeniden inşası anlayışı savunulmuş olur. Bu, oportünist önderliklere karşı mücadeleyi, yeniden inşa anlayışı sorunu olarak ele almak özünde sekte "sol" yaklaşımın bir ürünü olarak ortaya çıkar. Çünkü süreç **parti inşasının** tamamlanması iken, üst boyutta bir sürecinin "sol" sekte bir şekilde ele alınması ile ortaya konulan anlayış, partide istediği bir yaklaşımı oturtamaz.

PKP kendi özgül sürecini parti, devrim, önderlik sorunu olarak ele almış ve "önümüzdeki görev partinin yeniden inşasıdır" demiştir. PKP belgeleri ve bizzat Başkan Gonzalo yoldaşla yapılan röportaj, "Başkan Gonzalo Konuşuyor" adlı belge incele-nirse bu çok açık bir şekilde görülecektir.

Bu sorunun ikili niteliğini açmaya devam edersek, Mariatequi'nin çizgisinin onay-

lanması, yeni bir çizginin onaylanması, yeni bir ideolojinin Marksizm-Leninizm-Maoizm çizgisi ve rehber düşüncenin onaylanması ile çizgi ortaya konmuş oluyordu.

Başkan Gonzalo yoldaş Mariatequi'nin düşünceleri ile rehber düşüncenin sentez halinde ortaya çıkmasını başarmıştır.

Yeniden inşa anlayışı bir bütün olarak partide tepeden turnağa bir rektifikasyon (düzeltme) kampanyası şeklinde; siyasal, ideolojik, örgütsel, askeri olarak yeniden inşa edilmesi anlayışının yaşama geçirilmesidir. Bu anlayış oturunca temelinde Halk Savaşı olması itibarıyla parti içi iki çizgi mücadelesi, Halk Savaşı, partinin askerileştirilmesi ve ona bağlı olarak Halk Gerilla Ordusunun askerileştirilmesi süreci, yeniden inşa süreci bittikten sonra, bunlar devam eder gelişir.

Ama şunu bir kez daha belirtelim ki, yeniden inşa anlayışı Halk Savaşı başlamadan 1978-79 yılında tamamlanmış oluyordu ve PKP yeni kimliğine geçip, gerisini pratikte, Halk Savaşı süreci içinde halledilecek meseleler olarak görüyordu. Ama bu konuda bir anlayış da elbette ortada vardır. Yani "Halk Savaşına başladıktan sonra hallederiz" gibi bir yaklaşımla, geleceğe ertelenmiş bir görevler sistematigi bırakmamışlardır.

PARTİ İNŞASI İLE **YENİDEN İNŞA** **ANLAYIŞI**

1912 sonrası Lenin yoldaş Bolşevik tipte partilerin

Proletarya Partisi şeklinde ortaya çıkması anlayışını ortaya koyarken, o dönemlerde Menşevik yapılardan koparak Bolşevik Parti anlayışını ortaya koyuyordu. Devrimcilerin görevinin proletaryanın ideolojisi doğrultusunda yeni tipte Bolşevik Parti kurmak, inşa etmek olduğu ve Komünist Partilerin görevinin de, sınıf savaşımını geliştirmek, ülkelerinde devrim yapmak olduğu Leninist anlayışını ortaya net bir şekilde koyuyordu.

PKP de 1928'in 7 Ekim'inde kurulduğunda Marksist-Leninist anlayışa göre kurulmuş, inşa edilmişti. Daha sonraki süreçte PKP içinde 1930'da Mariatequi'nin hayatını kaybetmesi, çizginin terk edilmesi, savunulmaması süreci yaşıyordu.

PKP'de Leninist Fraksiyon olarak ortaya çıkan Başkan Gonzalo yoldaşların grubu ise parti içinde iki çizgi mücadelesi vererek partiyi yeniden inşa edeceklerdi.

Burada PKP'nin yaşadığı süreci ele alıp da, herhangi bir Komünist Partiye uygulamanın, MLM bakış açısı olmadığını bir kez daha tekrarlayalım. Zira, ondan da öte süreç değerlendirmesi, neyin ne olduğu tam olarak kavranmadan siyasal ve ideolojik yaklaşımdan uzak bir yaklaşımla soruna bakmak olur ki; bu da özünde siyasi geriliktir, subjektif bir bakış açısıdır.

Yeniden inşa başlı başına sadece bir dönemi kapsayacak bir olgudur. O süreç,

PKP nezdinde daha iyi anlaşılır. 78-79 süreci Halk Savaşını başlatmaya hazır olduğunda o süreç artık tamamlanmış olur ve kati bir suretle bir kez daha kullanılmaz. Tekrar kullanılmasının gerekleri, olguları ortaya çıkmadan her süreçte yeniden inşa demek iki olguyu birbirine karıştırmak olur.

Eğer Mariatequi ve Başkan Gonzalo yoldaşların çizgisi terk edilir, parti tasfiye edilir veya revizyonizmin girdabında boğulursa, Halk Savaşı verilmezse, Peru gerici rejimi ile uzlaşırsa, parti fesh edilirse, teslimiyet

Yeniden inşa anlayışı ekseninde, kurucu önder Mariatequi'nin çizgisi onaylanırken, sadece onunla sınırlı kalmaz, aynı zamanda devrimin çizgisini de oluşturmak ile yola çıkılır ve bu da yeni çizginin Marksist-Leninist-Maoist tarzda yeni önderliğin ortaya çıkması ile pekala mümkündür.

politikası izlenirse; orada komünistlerin görevi partiyi yeniden inşa etmek şeklinde tezahür bulabilir. Bunun dışında bu koşullar oluşmadan hiçbir partinin böyle bir yönelimi olmadan yeniden inşayı savunmak, ki burada stratejik önderlik oportünist olsun veya tasfiyeci yönelimleri varolsun, bu durum parti inşası iken kalkıp yeniden inşa der-

sek subjektif abartılı değerlendirmelerde bulunmuş oluruz.

Bu anlamda sorunu doğru bir şekilde tespit edip onun üzerinden yükselmeliyiz. Olguyu doğru olarak tanımlayamadığımızda doğru sonuçlara da ulaşamayız.

“Parti hakkında, önce bir parti için ihtiyacı görelim; daha sonra onun inşasını onun şimdiki rolü ile ele alacağız. Devlet iktidarını ele almak için bir partinin zorunluluğu, Marksizm'in kesin esaslarından biri olagelmıştır. Yeni tipte bir Marksist-Leninist-Maoist parti olmaksızın, proletarya ve halk için devrim olmaz. Bu, hiçbir komünistin es geçemeyeceği ve biz Perulu komünistlerin mücadelesini verdiği büyük bir gerçekliktir. Peru Komünist Partisi, 7 Ekim 1928'de Jose Carlos Mariatequi tarafından sağlam bir Marksist-Leninist temelde kuruldu, O bu temeli Peru toplumu hakkındaki toprak sorunu, emperyalist tahakküm, Peru proletaryasının rolü, programatik noktalar gibi temel araştırmalardan çıkarmış ve genel bir politik çizgi ile nihayet özgül çizgileri koymuştu. Fakat kurucu 1930'da öldü, iki yıldan daha az bir zaman sonra, birinci kongre dahi tamamlanmamışken, bu yüzden önceden zaten gelişerek sıçrama eğilimi taşıyan partinin kendisini toparlayacak zamanı yokken, Mariatequi ve onun çizgisi açıkça sorunu koymuşken, Rovines çizgiyi değiştirdi. Böylece oportünizm, sınıf ve devrim için vahim bir sonuçla parti içindeki iki çizgi mücadelesi içinde parti

önderliğini gasp etti ve kendi otoritesini dayattı. Prado'nun temsil ettiği 1939 seçimlerinde, komprador burjuvaziye hizmet eden parlamenter kriterizme gittiği açığa çıktı. Sonra 2. Dünya Savaşı esnasında faşizme karşı mücadele adı altında yapılan sahte bir 'kuruluş kongresi' ile Yanki emperyalizminin tahakkümü için kapitülasyon, yerli komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının yönetimi anlamına gelen Browder revizyonizminin rehberliği altındaki 'ulusal birlik' adlı genel politik hatta uyum sağladılar. Ardından bu durum bir demokratik durumun sebep olduğu af ile, partiyi, 1945 seçimlerine APRA partisi ile beraber oluşturduğu 'Ulusal Demokratik Cephe'ye soktu; bu yeni seçim macerası parti balonunun Odria'nın 1948 darbesiyle patlamasıyla sona erdi.

60'lı yılların başlarında, Başkan Gonzalo'nun kurduğu fraksiyon Ayacucho Bölge Komitesi içinde gelişmeye başladı. Fraksiyondan kasıt, Lenin'in bize öğretmiş olduğu şekliyledir: 'Bir parti içerisindeki bir kesit (section-çn) hemfikir insanların öncelikle partiyi belirli bir yönde etkilemek amacı için parti içerisinde kendi ilkelelerinin en saf biçimde kabulünü güvenceye almak amacıyla oluşturdukları bir gruptur. Bunun için gerçek görüş birliği zorunludur.' Fraksiyon dünya çapında sınıf mücadelesinin gelişiminin, özellikle Marksizm ve revizyonizm arasında Mao Zedung Düşüncesi'nin de katıldığı büyük mücadelenin ürünüydü

ki, MZD bilindiği gibi 1960'ların ortalarında Başkan Mao'nun Marksizm-Leninizm'i geliştirmesiyle ortaya çıkmıştı. Bu, fraksiyon gelişimi açısından **ilkesel ve tayin edici** bir faktördü. Aynı zamanda, Peru toplumunun gelişmesiyle, bürokrat kapitalizmin ilerlemesi, kitlelerin keskinleşen sınıf mücadelesi, politik faaliyetin koyulaşması ve silahlı mücadele propagandasının gelişmesi ve fraksiyonun çıktığı bölgenin kendisindeki gelişmelerle (ki bölge gittikçe sertleşen yarı-feodalizmin çöküntüsü altındaydı ve köylüler özellikle militan bir tarzda uyanmaya başlayarak tüm ülkeye benzer yolu aksettiriyordu) sağlanan esaslı bir temel vardı. Bu dönemde, parti içerisinde Marksizm ve revizyonizm arasındaki mücadele derinleşti. Ayacucho Bölge Komitesi'nin başını çektiği fraksiyon, Del Prado ve hempalarıyla savaştı ve partiyi, Del Prado ve şürekasının defedildiği **4. Ulusal Konferansa** götürdü. Bundan sonra Fraksiyon, ülke çapında gelişti. Başkan Mao'nun geliştirdiği Marksizm-Leninizm ile Çin Komünist Partisi'nin büyük dersleri ve deneyimleri bu ilk gelişmede hayati ve tayin edici rol oynadı. O günden bu yana, hem Marksizm-Leninizm-Maoizm için ilk kararlılığımızı hem de onu kendi şartlarımıza uygulamamızı daha da geliştirdik.

Kasım 1965'teki 5. Ulusal Konferans'tan sonra parti içindeki iki çizgi mücadelesi içinde, fraksiyon, devrimin üç büyük silahını inşa için savaşımaya başladı. Parti, si-

lahlı kuvvetler ve birleşik cephe. Silahlı mücadele için devrimci silahlı kuvvetlerin inşasını esas görev olarak saptayan konferansın politik hattı ışığında bu üç görevin yerine getirilmesi talep edildi. Fakat bin dereden su getiren revizyonizm, ilkesel görevinin icrasını engelledi ve karşı koydu; bu şartlar altındaki fraksiyon "**kahraman savaşçı**" temeli üzerinde 'Partiyi Yeniden İnşa' için çağrı yaptı, bir ideolojik birlik ve partiyi merkezileştirme örgütlenmesinin lüzumunu yeniden onayladı. Bu işlem her biri kendisine uygun politik stratejisi olan üç periyotta yürütüldü: 1)Yeniden İnşa Sorunu'nda tayin edici olan 'kırlardan şehirleri kuşatma' politik stratejisinin rehberliğidir. Bu noktada problem, bu yolla partiyi silahlı mücadele içerisinde inşa etmektir ki, bu; köylü ve toprak sorunu muazzam önem taşımaktadır ve partinin ağırlık merkezinin kırlarda yerleşmesi için yaşamsaldır anlamına gelir. Ayrıca, ideolojik ve politik hatta tayin edici sorun 'Mao Zedung Düşüncesini kendimize esas almak' (o günlerde öyle söyleniyordu) ve 'Mariatequi'ye tekrar sahip çıkmak ve geliştirmek' üzerinde merkezileşmektedir ki, onun önemli bakış açılarıyla gelişim olsun. İki önemli nedenden ötürü, Mariatequi'yi tekrar sahiplenmek yetersizdir: Başkan Mao tarafından Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi ve Peru'daki bürokrat kapitalizmin gelişimi. Bu aşama Kruşçev revizyonizmine ve parti yaşamında onun çeşitli

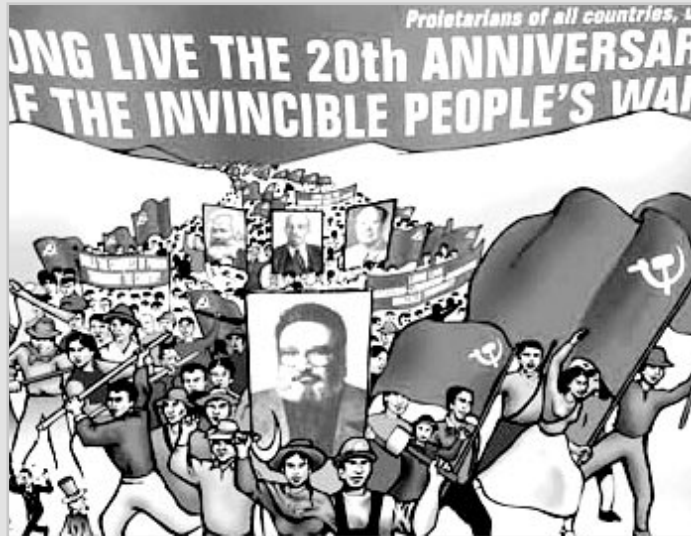
görünümüne karşı mücadeleye esnasında yaşandı ve Ocak 1969'daki 6. Konferansın 'Partinin Yeniden İnşası'nda 'Marksizm-Leninizm-Mao Düşüncesi (o zamanlar öyle söyleniyordu-şimdi Maoizm diyoruz) Mariatequi düşüncesi ve genel politik hat etrafında parti birliğini temel alma' onaylamasıyla sona erdi.

Bunu izleyen periyot 2) Yeniden İnşa'yı Yürütme idi, bu 'Partiyi Yeniden İnşa Et' politik stratejisi rehberliğindeydi ve parti temelinde birliğe uygundu. 1968 Ekim'inde bürokrat kapitalizmin gelişmesini derinleştirme görevini alan, yükselen halk hareketlerini sindirme ve faşist bir politik bakış açısı rehberliğinde Peru toplumunun korporativizesine çalışan Vallesco darbesi görüldü. Bu periyot iki bölümde de ele alınabilir. Birincisi, partiyi açık hale getirip kitle çalışmasına yoğunlaştırmak ve legalizmin içine itmeyi arzulayan revizyonizmin bir biçimiyle, sağ tasfiyecilikle mü-

cadele dönemi. Tamamen bu politik düzlemdeki söz konusu hat, toprağa el koymanın yerine toprağın kamulaştırılmasını ileri sürüyor, bahsedilen hükümetin faşist karakterini tamamen reddediyordu. Bu tasfiyeciler partiyi ele geçiremeyince, ahlaksızca imha etmeye teşebbüs ettiler ve fraksiyon parti savunmasını harekete geçirdi. 1970'lerde bir ayrılık oldu ve fraksiyon parti önderliğini yükledi, bundan sonra Yeniden İnşa işlemini yürüttü. İkinci kısım revizyonizminin diğer bir şekli olan 'sol' tasfiyeciliğe karşı mücadeledir ki onlar, partiyi dört duvar arasına sıkıştırıp imha etmeye çalıştılar, köylülükle çalışmanın önemini reddettiler ve kitle çalışmalarının tümünden imkansızlığını savundular, çünkü onlara göre faşizm altında kitle çalışmaları ve örgütlenmeleri mümkün değildi. Faşizmi basitçe bir şiddet sorununa indirgediler ve daha da kötüsü kaçınılmaz şiddetle karşılaşıldığında hiçbir şey yapmadılar, fakat daha iyi

zamanı beklediler. Onlar 'kapitalizmin nispi istikrarı' ve bunun sosyal sistemin sonucu olduğunu savunuyorlardı. 'Hat yeterlidir' diyerek Mariatequi'nin daha da geliştirilmesini reddediyor, Maoizm adlandırmasında sorun görüyor ve 'Saf Bolşevikler' olmakla övünüyorlardı. Bu 'sol' tasfiyecilik 1975'teki Merkez Komitesi oturumunda ezildi. Bu dönemde Başkan Mao Zedung'un tezleri temelinde, Peru toplumu hakkındaki politik anlayışımız, özellikle de bürokrat kapitalizm anlayışımız daha derinleşti. Bu sorun demokratik devrim anlayışı ve önderliği için temeldir. Gerçekten de bu kavram, birleşme taktikleri eşliğinde büyük burjuvazinin bir grubunun kuyrukçuluğunu milli burjuvazi ile birleşerek ve beraber mücadele ederek Vallesco'nun 'reform' ve diğer faşist ve korporativist planlarını destekleyen oportünist eğilimi kapı dışarı etti ve bu kavram bugün de fevkalade yararlı olmaya devam ediyor.

"Devlet iktidarını ele almak için bir partinin zorunluluğu, Marksizm'in kesin esaslarından biri olagelmıştır. Yeni tipte bir Marksist-Leninist-Maoist parti olmaksızın, proletarya ve halk için devrim olmaz. Bu, hiçbir komünistin geçemeyeceği ve biz Perulu komünistlerin mücadelesini verdiği büyük bir gerçektir."

Partinin ideolojik-politik inşasında, özellikle Mariatequi düşüncesi ve genel politik hat -ki bu hat ilkin onun çalışmalarından alınmış beş temel noktanın senteziydi- anlayışına bakış geliştirdi, ilaveten onu daha da geliştirmeye lüzum var. Gizli ve açık çalışma arasındaki ilişki tasvir edildi ve daha sonra partinin kitle çalışması için destek alanları Leninist kriterine göre geliştirildi; böylece, parti ile yığınlar arasındaki bağları geliştirmek için parti tarafından kitle örgütlenmeleri yaratıldı.

Son dönem ‘Sonuçlar ve Esasa Yüklen’ politik stratejisinin rehberliğindeki 3) **‘Yeniden İnşanın Neticelendirilme’**si dönemidir. Başka bir deyişle, yeniden inşa sonuçlandırılacaktır. Ve silahlı mücadeleyi yükseltmek için esasa yüklenilecektir. Bu işlemin gelişmesiyle parti kendi Yeniden İnşa’sını sonuçlandırmaya ve nelerin başarıldığının muhasebesini bitirmeye çalışıyor, genel politik hattı tanımlıyor ve onaylıyor, partiyi ağırlık merkezi kırlar olmak üzere ülke çapında inşa etmeyi sürdürüyor, silahlı mücadelenin özgünlüklerini tanımlıyor ve köylüler arasında çalışmayı geliştirmek suretiyle silahlı mücadeleyi başlatmak için esasa yükleniyordu. Gerisi, bu amaçlara ulaşmak için savaşa sarılmaya, hararetle sürdürmeye ve sağcılığa karşı amansızca mücadele etmeye kalıyordu, bu sağcılık, ilkin sonuçlandırmaya karşı çıkan ve sonra genel politik hattı ‘aşırı solcu’ diye yaftalaya-

rak saldıran ve sonuçta silahlı mücadelenin başlatılmasına kudurmuşçasına saldıran sağ oportünist hat içerisinde gelişmişti. Bununla birlikte sebatla ve bilgece defalarca hüsrana uğratılmış revizyonizmin bir diğer şekli olan sağ oportünizm artığı, son örnekte devrimci şiddete, silahlı mücadeleye, halk savaşına, partinin proletaryanın iktidarı alması için savaşma rolünü yerine getirmesine ve proletaryanın tarihi misyonunu ilerletmesine karşı koydu. 1977 Nisan’ında yenilgi artığı sağ oportünistler; ‘silahlı mücadeleyi başlatma amaçlı inşa’ sloganı altında ülke çapında partiyi inşa için onay ile sonuçlandırmaya karşı çıktılar; Eylül 1978’de ‘Yeniden İnşa Muhasebesi’ ile ‘Mariatequi’nin genel politik hattı ve gelişimi’nin onaylanması ve ‘Silahlı Mücadele Taslağı’nın tasarımıyla tekrar ses getirci bir hüsrana uğradılar. Sonunda Mayıs 1979’daki 9. Genişletilmiş Merkez Komitesi Oturumu’nda **‘Kesin ve Kararlı Silahlı Mücadeleyi Başlat’** sloganı altında alınan kararla, sağ oportünist hat baştan başa ve tamamen yenilgiye uğradı. Parti tarihinin uzun bir dönemi kapanıyor ve diğeri açılıyordu; Yeniden İnşa tamamlanmıştı ve silahlı mücadeleyi yeni bir aşama başlayacaktı. Şuna net olarak ve kararlıca dikkat çekmek gerekir ki, bu Sonuçlandırma döneminde, Başkan Mao öldüğünde, parti uluslararası proletaryaya, devrime, Marks, Lenin ve Mao’nun bayrağını daima yükseklerde tutacağına dair ant içti ve du-

yurdu: **‘Bugün Marksist olmak demek Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini savunmak demektir.’** (Şimdi Marksist-Leninist-Maoist diyoruz) Böylece Hua-Deng darbesi yapıldığında, parti (kapitalizmin restorasyonu için yapılan) Çin proletaryasının diktatörlüğüne, Büyük Proleter Kültür Devrimine ve dünya devrimine karşı yapılmış bu karşı-devrimci darbeyi mahkum etti.

Özetle, Peru Komünist Partisi inşa edildi ve yeni tip-te Marksist-Leninist-Maoist bir parti olduğu ve bir kez daha proletaryanın iktidarı ele geçirmeye önderlik edecek ehliyetinde öncüsü örgütlendi: ‘Kesin ve Kararlı’ yol halk savaşını bugüne dek geliştiren ilk kilometre taşı olarak gözönünde bulundurmalıdır. Sonra parti ikinci kilometre taşına ulaştı ki bu **Hazırlık**’tır; bu dönem parti programının, Peru devriminin genel politik hattının ve bugün bize rehberlik eden parti normlarının onaylandığı, devrimci şiddete, halk savaşına ve partiye, ordu ve Birleşik Cephe’ye bakış sorunlarında stratejik politik çözümlenmeler yapıldığı bir dönemdi. Akabinde karar alınmıştı: ‘İlk Bölük’ü Eylemler İçinde Pişir! Silahlı Mücadeleyi başlatma ve geliştirmede şiddeti savunarak somutlaşmıştır; yeni bir dönem açmaya önderlik edelim ve onu yazmak için kanımızı verelim, yeni bir dönem partimizin ve halkımızın tarihinin içindedir ve İlk Bölük’ü eylemler içinde pişirelim! 3 Aralık 1979, Peru”

Konu özgülünde, fraksiyon ve Yeniden İnşa noktasında Başkan Gonzalo yoldaş El Diaro tarafından gerçekleştirilen röportajda şunları belirtmekteydi:

“Bu parti safları dışında pek az bilinen önemli bir konudur. Şununla başlayalım: Fraksiyon sorununa Lenin değinmiş, fraksiyonu, ilkelelerin en saf biçimi etrafında eylemde sağlam bir şekilde birleşmiş aynı düşünen insanlar grubu olarak kavramış ve fraksiyonun, mücadeleyi ilerletmek ve partiyi geliştirmek için, siyasi tavırlarını açık bir şekilde ifade etmesi gerektiğini belirtmişti. Partimizde fraksiyonu inşa ederken sahip çıktığımız, işte bu Leninist anlayış olmuştur. Fraksiyonun oluşturulmasına 1960’ların ilk yıllarında başlanmıştır ve elbette ülkemize de yansıyan dünya çapındaki Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadele ile bağlı vardır. Fraksiyon, Peru’da devrimin nasıl geliştirileceği sorununu ele almaya başladı ve bu meselelerin daha o zamanlar ülkemize yeni yeni ulaşmaya başlamış olan Başkan Mao Zedung’un eserlerinde ele alınmış olduğunu gördü. Biz hangi meseleler üzerinde odaklaştık? Peru devriminin ideolojik ve politik olarak sağlam bir partiye ihtiyacı olduğunu, köylülüğün toplumumuzda esas gücü, proletaryanın ise sınıfı oluşturduğunu, ve izlememiz gereken yolun kırdan şehire olduğunu belirttik. Faaliyeti bu şekilde geliştirdik. Fraksiyon, Del Prado revizyonizmine karşı mücadeleye katkıda bulundu, ve Del Prado

kliğini parti saflarından sürüp atmak için birleşenlerin bir parçasıydık.

(...)

Bu mücadele sonucu, partinin yeniden inşasını, fraksiyon tek başına üstlenmek zorunda kaldı. Lenin, gerçek devrimci bir fraksiyonun partiyi yeniden inşa etmesi gerekeceği bir anın geleceğini söyler. Fraksiyon işte bu görevi üstlendi. Burada şu soru gelebilir: Fraksiyon niçin partinin yeniden inşasını üstlendi? O zamanlar ve şimdi de moda olduğu gibi, neden başka bir parti kurmadı? Birinci neden, çünkü parti 1928’de berrak Marksist-Leninist bir temelde kurulmuştu, dolayısıyla büyük bir tecrübeye, hem olumlu hem de olumsuz derslerden oluşan bir tecrübeye sahipti. Ama dahası, Lenin bize, sapan, yoldan çıkan veya baş aşağı oportünizme batan bir partide olduğu zaman, görevin onu tekrardan doğru yola sokmayı amaçlamak olduğunu söyler. Bunu yapmamak siyasi bir suçtur. Bu nedenle fraksiyonun önemi, bu rolü başarmış olması, ideolojik-siyasi temelden başlayarak partinin yeniden inşasına hizmet etmiş olmasıdır. Kendimize, o zamanlar Mao Zedung Düşüncesi denilen Maoizm’i ve genel siyasi hattın tesis edilmesini temel aldık. Fraksiyon, partiyi yeniden inşa etmiş olmanın büyük şerefine sahiptir, ve bu tamamlanmış olunca da araç vücut bulmuş oldu: ‘yiğit savaştı’, Marksist-Leninist-Maoist, yeni tipte bir Komünist Partisi, örgütlü siyasi öncü mevcut hale geldi-sık sık hatalı

olarak ifade edildiği gibi, ‘siyasi-askeri örgüt’ değil de, halk savaşı yoluyla silah elde iktidarı ele geçirmek için gerekli bir parti varlık kazandı” (Başkan Gonzalo Konuşuyor. Sayfa 16-17)

Burada şunu belirtelim ki parti içinde, yani PKP içinde fraksiyon olarak tanımlanan durum doğaldı. Bu “oluşum” parti içinde parti gibi hareket etmiyor, parti birliğini parçalamıyordu. Tamamen parti ilkelere bağlı kalınarak süreç içinde partinin gerçek anlamda bir Komünist Parti olması için mücadele veriliyordu. Böylesi dönemlerde çizgiden uzaklaşan, sapan partilerde çeşitli grupların çıkması normaldir. Bundan dolayı parti çizgisini oluşturmak için o dönemde fraksiyondan bahsediliyor. Yoksa tüm Marksist-Leninist-Maoistler bilir ki parti birliği hi-ziplerle bağdaşmaz. Bu özgüllük anlaşılmadan bir Komünist Parti’de bir fraksiyonu öngörmek normaldir demek siyasi miyopluktan başka bir şey değildir.

Bu özgüllükler iyi hesaplanmalıdır. Zira PKP açısından sorun budur. Yeni tipte “yiğit savaştı” Halk Savaşı yoluyla silah elde iktidarın ele geçirilmesidir bu durum. Bu özgüllük hesaplanmadan her sürece, her partinin durumuna yeniden inşa anlayışın ya da fraksiyon olması gerekir gibi bir yaklaşımla yaklaşırsak aynı zamanda özgüllükleri iyi hesaplamadığımızı, somut şartların somut tahlilini yapamadığımız için partiden hiçbir şey anlamadığımızı da teyit etmiş oluruz. Dolayısıyla PKP kendi için-

de bir özgülük taşımaktadır.

Burada partinin sağlamlaştırılması temelinde soruna gelirse parti içi iki çizgi mücadelesinin temel, esas olduğunu belirtmek yerinde olur.

Zira bir parti içinde iki çizgi arasında ideolojik mücadele yoksa o parti kendini MLM temelinde inşa edemez ve sürekliliğini sağlayamaz. Sorun aynı zamanda, parti çizgisinin ve dolayısıyla stratejik önderliğin sürekliliğini sağlamaktır, ve bu bizzat iki çizgi mücadelesi temel alınarak başanlıdır. Bunu sağlayamayan ve yapamayan bir partinin devrim yolunda emin adımlarla yürümesi mümkün değildir.

Sonuçta bu aynı zamanda parti içinde bir iktidar mücadelesidir. Bunu böyle somutlamazsak ve bunun bir parti içi iktidar mücadelesi, sınıf mücadelesinin kaçınılmaz bir yasası olduğunu kavrayamazsak ve bunun özünün iki çizgi mücadelesi ve dolayısıyla ideolojik mücadele olduğunu da kavramamış oluruz. Özü iki çizgi mücadelesidir. Bunu kati bir suretle kavramamız gerekir. Çünkü aynı zamanda bu sorun partiye hangi çizginin yön vereceği sorunu ile direkt ilgilidir.

Sorun esas anlamda parti merkezi çizgisi etrafında stratejik önderlik doğrultusunda Parti Merkez Komitesinin, parti içinde iki çizgi mücadelesinin temel olduğu anlayışıyla hareket etmesi, önderlik etmesidir. Bu temelinde parti birliği etrafında ideoloji, program ve merkezinde genel siyasi hat, askeri hat olmak üzere parti birliğinin

inşasını sağlamaktır.

Eğer doğru bir temelde, parti önderliği altında iki çizgi mücadelesi verilmezse, Başkan Gonzalo yoldaşın da belirttiği gibi parti infilak eder.

Parti içinde iki çizgi mücadelesi her alanda verilir. **Sonuçta parti sınıflı toplumun bir ürünüdür. Parti bir çelişkidir.** Dolayısıyla içinde bulunduğumuz toplumun alışkanlıklarını da partiye taşıyoruz ve bundan dolayı parti içinde iki çizgi mücadelesinin sonucu olarak değişim ve dönüşüme uğrarız.

“Dolayısıyla, proleter ideolojinin inşa edilmesi için burjuva ideolojinin yıkılması gerekir. Yıkım olmadan yapım olmaz. Geleneğin, eski fikirlerin ve ideolojik sapmaların ölü yükü ağırdır. Bu şeyler barışçıl bir şekilde ölüp gitmezler. Dolayısıyla insanın kendi kendisini dönüştürmesi muazzam çaba gerektirir. İnsanlar, özellikle de gerçeği proletarya ve halkın hizmetinde değiştirmeyi hedeflediklerinde dalgın ve düşünceli değil, pratiktirler. İşte bu yüzden o eski tükenmiş ideolojinin üstesinden gelerek, dünyayı anlayıp, sınıfın ve ezilen halkların çıkarı doğrultusunda değiştirmelerini mümkün kılan tek ideoloji olan proletaryanın ideolojisine sarılmaktadırlar.” (Seçimlere Hayır. Halk Savaşına Evet! Belgesinin İncelenmesi Temelinde Rektifikasyon Kampanyası Üzerine)

Markсист-Leninist-Maoist ideolojinin yol göstericiliğinde; felsefe, ekonomi-politik, bilimsel sosyalizm konuları

temel alınarak –ki bunlar proletaryanın biliminin üç bileşeni ve bu konularda bakış açısının ortayı konulmasını içerir- ve bununla birlikte örgütlenme, kadro politikası, savaş politikası temelinde, parti içi mücadele kaçınılmaz olarak yaşanır. Bu noktalarda eylem ve irade birliği yakalanmışsa, parti ve örgütler sürece doğru bir şekilde müdahale edemezler. Bu noktada sorunu dogmatik tarzda, Marksizmin üç bileşeninin kabaca ele alınması yada yüzeysel kavraması ile sürece doğru bir şekilde önderlik yapamaz, müdahale biçimlerini geliştiremeyiz. Sorun doğru bir önderlik etrafında parti ve önderliğin inşasını sağlamak ve Halk Savaşı yoluyla silah elde iktidarın ele geçirilmesini sağlamaktır.

“Bu kongre, partinin izlediği bütün süreçleri değerlendirmemizi, olumlu ve olumsuz dersleri çıkarmamızı sağlamıştır. Bu kongre, parti birliğinin temelini ve onun üç ögesini -1) İdeoloji, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi 2) Program ve 3) Merkezinde askeri hat olmak üzere Genel Siyasi Hat- onaylamamızı sağlamıştır. Kongrenin bir diğer başarısı da, iktidarın gelecekte, tekrar ediyorum gelecekte, ele geçirilmesi için sağlam temeller atmış olmasıdır.

Kongreyi yapabilmemizi, halk savaşının ortasında olmamızı mümkün kılmıştır. Bunu söylüyoruz, çünkü 1967’de beşinci kongrenin yapılmasını önermiştik. Yıllarca çabaladık ama yine de

Bir parti içinde iki çizgi arasında ideolojik mücadele yoksa o parti kendini MLM temelde inşa edemez ve sürekliliğini sağlayamaz. Sorun aynı zamanda, parti çizgisinin ve dolayısıyla stratejik önderliğin sürekliliğini sağlamaktır, ve bu bizzat iki çizgi mücadelesi temel alınarak başartılır.

gerçekleştiremedik. Neden? Bu, silahlı mücadeleye başlamaya, silahlara sarılmaya hazırlandıkları zaman birçok partide vukuu bulanları dile getiriyor. Bu durumdaki partiler, bölünmelere, parçalanmalara yol açan büyük iç mücadeleler yaşarlar ve bu şekilde silah elde iktidarın ele geçirilmesinin gelişmesi sekteye uğrar. Bu, bizim 1978’de, kongreyi ilerde halk savaşının seyri içinde yapmak üzere ertelememizi gündeme getirdi. Şöyle muhakeme yürüttük, bir kez savaşın içinde olduğumuzda, halk savaşına kim karşı çıkabilirdi ki? Bir kongre, ve silah elde, güçlü bir halk savaşını yürüten bir parti; bu durumda halk savaşının gelişmesine kim karşı çıkabilir? Bu noktaya varıldıktan sonra, bize herhangi bir kayda değer zarar veremezlerdi.”

(...)

“Kongre bize büyük bir görüş birliği kazandırmış bulunuyor. Evet görüş birliği. Biz Lenin’in talep ettiğine

tamamen sağdığımız: Bizim her geçen gün, karşılaştığımız gibi karmaşık ve zor durumların üstesinden gelebilmesi için –ki gelişmekte ve gelişecek olan tayin edici anlarda bunlarla daha da fazla yüz yüze geleceğiz- partinin görüş birliğine sahip olması gerekir. Açık ve belirli bir çizgiye, ortak bir kavrayışa sahip olmak için, demirden bir birliğe sahip olmak ve güçlü darbeler indirmek için mücadele etmeliyiz. Bu kongre bize görüş birliğini kazandırmıştır, fakat buna, altını çizmek istiyorum, iki çizgi mücadelesi sayesinde varılmıştır. Biz bu şekilde hareket ediyoruz. Neden bu böyledir? Bir kez daha tekrar ediyorum, parti bir çelişkidir ve bir çelişki mücadele halindeki iki yönden müteşekkildir. Bu böyledir ve bundan hiç kimse kaçınmaz.

Dolayısıyla partimiz bugün her zamankinden daha çok birlik içindedir, kararlılık ve azimle yerine getirmesi gereken yüce görevlerden

ötürü daha da birlik içindedir.(...) ancak altını bir kez daha çizmeye değer bir şey daha var. Kongre partinin ve savaşın evladıdır. Halk savaşı olmadan, 1928’de kurulduğundan bu yana 60 senedir bekleyen bu tarihi görev başarılamazdı. Ancak önemli olan şudur ki, kongre halk savaşının gelişmesini güçlendirmektedir. **Halk savaşının kongrenin gerçekleşmesi için yaptığı katkının yüz mislini, kongre halk savaşına geri veriyor.** Halk savaşı şimdi daha güçlüdür ve geçmişten daha da fazla güç kazanacaktır.

Bütün bu nedenlerden ötürü, kongre, biz Peru Komünist Partisi üyeleri için ölümsüz bir zafer abidesidir ve partimizin tarihine damgasını vuracağından eminiz. Kongrenin, Peru proletaryasına ve Peru halkının hizmetinde, uluslararası proletarya, ezilen uluslar ve dünya halkları hizmetinde büyük şeylere yol açacağını umut ediyoruz.” (Başkan Gonzalo Ko-

nuşuyor, sf. 20-21-22)

7 Ekim 1928'de kurulan Peru Komünist Partisi 24 yıldır aralıksız olarak duraksamalar, yol üzerinde oluşan büküntüler olsa bile dünya devrimine hizmet etmek için halk savaşını sürdürüyor.

PKP'nin yürüttüğü Halk Savaşında Marksizm-Leninizm-Maoizm'i rehber edinmiştir. Gonzalo Maoizm konusunda şunları dile getirmiştir: "Marksizm-tekrarlamamı maruz görün- büyük sıçramalarla gelişen diyalektik bir birliktir, ve aşamaları yaratan bu büyük sıçramalardır. Dolayısıyla, bizim için, bugün dünyada var olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir, esas olarak Maoizm'dir. Bugün Marksist olmak için, komünist olmak için, zorunlu olarak Marksist-Leninist-Maoist, esas olarak Maoist olmak gerektiği görüşündeyiz; aksi takdirde gerçek komünistler olmadık.

Pek az hesaba katılan ve bugün yakından incelenmesine keskin ihtiyaç olan bir meseleyi vurgulamak istiyorum. Kastettiğim şey, Lenin'in emperyalizm hakkındaki muhteşem tezini Başkan Mao Zedung'un geliştirmiş olmasıdır. Bu, bugün ve açılıp serpilmekte olan tarihsel aşama ortamında son derece önemlidir. Yine Mao'nun katkıları hakkında sade bir sıralama şeklinde şunları belirtebiliriz: Mao, emperyalizmin karışıklık çıkarıp başarısızlığa uğrayacağını, tekrar karışıklık çıkarıp yine başarısızlığa uğrayacağını ve nihai sonlarına kadar bunu sürdüreceğini söylerken emperya-

lizmin kanununu tespit etmiş oluyordu. Aynı zamanda, emperyalizmin gelişme sürecinde, 'önümüzdeki 50 ila 100 yıl' diye sözünü ettiği, onun tabiriyle, yeryüzünde eşi görülmemiş bir döneme işaret etmiştir, ki, anladığımız kadarıyla, bu yıllar zarfında emperyalizmi ve gericiği yeryüzünden silip süpüreceğiz. Ayrıca bizim için, hele bugün kesinlikle bir kenara atamayacağımız bir döneme dikkat çekmiştir. 'ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal emperyalizmi arasında bir mücadele döneminin başladığını' söylemiştir. Bundan da öte, onun '**emperyalizm ve tüm gericiler kağıttan kaplandır**' şeklindeki muhteşem tezi hepimiz tarafından biliniyor. Bu tez son derece büyük bir öneme sahiptir, ve Başkan Mao'nun, bu aynı tezi, karşılarında korkuya kapılmamız için hiçbir sebep olmayan ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı uygulamış olduğunu iyice akılda tutmalıyız. Ama aynı zamanda, Başkan Mao'nun Lenin'in dünyada başlayan savaşlar çağı hakkında söylediklerini yakından takip ederek savaşın gelişmesini nasıl kavradığını akılda tutmamız gerekir. Başkan Mao bize, bir ülkenin, bir ulusun, bir halkın, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, silahlara sarılma cüretini gösterdikleri takdirde yeryüzündeki en güçlü sömürücüleri ve tahakkümçüleri yenebileceğini öğretmiştir. Dahası, savaş sürecinin nasıl kavranması gerektiğini ve nükleer şantaja niçin boyun eğmememiz gerekti-

ğini öğretmiştir. Bunların, Lenin'in emperyalizm hakkındaki muhteşem tezini Başkan Mao Zedung'un nasıl geliştirdiğini anlamak için akılda tutmamız gereken bazı noktalar olduğu görüşümdedir. Neden bunda ısrar ediyorum? Çünkü, görüşümüzce, nasıl ki Lenin Marks'ın muhteşem eseri üzerinde yükseliyorsa, Başkan Mao Zedung'un gerçekleştirdiği gelişme de Marks ve Lenin'in muhteşem eseri yani Marksizm-Leninizm'i kavramadan Maoizm'i anlamamız asla mümkün olmazdı."

(...)

"Bugün, yarın ve içinde yaşadığımız bu fırtınalı on yıllarda, proletaryanın ideolojisinin taşıdığı muazzam ve belirleyici ehemmiyeti görüyoruz. Birincisi, bilenen şeyleri tekrarlıyor olsak da, bu ideoloji, tarihteki nihai sınıfın teorisi ve pratiğidir. Proletaryanın ideolojisi, enternasyonal proletaryanın mücadelesinin ürünüdür. Aynı zamanda, proletaryadan önceki mücadelelerin, özellikle köylülüğün mücadelesinin, köylülüğün yürüttüğü büyük yiğit mücadelelerin, yani sınıf mücadelesinin bütün tarihsel sürecinin incelenmesi ve kavranmasını içerir, bilimin ulaştığı en yüksek inceleme ve kavrama seviyesini temsil eder. Özet olarak, proletaryanın ideolojisi, Marks'ın bu muhteşem eseri, yeryüzünün görmüş olduğu ve göreceği en yüksek kavrayıştır. Başta safımız ve halklar olmak üzere, insanları dünyayı dönüştürmek için teorik ve pratik bir araç ile ilk

kez kuşandıran dünya görüşü, bilimsel ideolojidir. Ve Marks'ın öngördüğü her şeyin, bugün gerçekleşmiş olduğunu görebiliyoruz. Marksizm gelişmektedir. Marksizm-Leninizm ve bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm olmuştur. Ve bu ideolojinin nasıl dünyayı dönüştürmeye, devrimi gerçekleştirmeye ve kaçınılmaz hedefimiz komünizme doğru bize önderlik etmeye muktedir tek ideoloji olduğunu görebiliyoruz. Önemi son derece büyüktür.” (Başkan Gonzalo Konuşuyor Sf-3,4,5,6)

Elbette sorun sadece Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavramakla bitmiyor. Aynı zamanda ona uygun parti, önderlik, savaş çizgisi

ninizm-Maoizm'i de inceleyerek ortaya yeni bir şey çıkartmıştır. Yalnız burada önemli olan husus şudur; Birincisi, PKP açısından genel siyasi hattın 1928 yılında ortaya konması ve devamında bu çizginin inkar edilmesi, terk edilmesi süreci yaşanıyor. Bunu birinci bölümde ayrıntılı olarak aktarmıştık. **Bu noktada önderlik kilit noktadır. Bir komünist veya devrimci hareket kendi önderliğini inşa edemezse, o hareket devrimi başarıya ulaştıramaz.**

Burada elbette sorun tek önderlerin ortaya çıkması değildir. Kolektif bir önderliğin inşası söz konusudur. Bu kolektif önderlik ise Parti Merkez Komitesi (PMK)'dir.

örneğin Ekim Devrimi'ne baktığımızda Lenin'i, Stalin'i, Sverdlov'u ve birkaçını daha, yani küçük bir grup görürüz; Çin Devriminde de aynı, orada da küçük bir liderler grubu görülür: Başkan Mao Zedung ve Kang Şeng, Çiang Çing, Çang Çun Çiao yoldaşlar ve diğerleri. Bütün devrimler böyledir, aynı şekilde bizim devrimimizde de. Biz bir istisna olamayız. Her kuralın bir istisnası olduğu burada geçerli değildir, çünkü burada söz konusu olan bazı kanunların işlemesidir. Her sürecin önderleri vardır, ancak şartlara göre bunlardan biri diğerlerinden daha öne çıkar veya diğerlerinin başını çeker...

Partimizde de, devrim ve

“Açık ve belirli bir çizgiye, ortak bir kavrayışa sahip olmak için, demirden bir birliğe sahip olmak ve güçlü darbeler indirmek için mücadele etmeliyiz. Bu kongre bize görüş birliğini kazandırmıştır, fakat buna, altını çizmek istiyorum, iki çizgi mücadelesi sayesinde varılmıştır.”

de gerekiyor.

Şunu belirtelim ki, Başkan Gonzalo Yoldaş Mariatequi'nin Peru devrimine ilişkin ortaya koymuş olduğu düşünceleri inceleyerek, bilince çıkartmış ve onu sentezlemişlerdir. Sadece Mariatequi'nin düşüncesini değil, aynı zamanda ona sevk eden proletaryanın bakış açısı, dünya görüşü Marksizm-Le-

PKP özgülünde önderlik sorununa dair Başkan Gonzalo yoldaş şunu belirtmektedir:

“Bu konuda, kitleler, sınıflar, parti ve önderler arasındaki ilişki meselesinde, Lenin'in tezlerini hatırlamalıyız. Biz, devrimin, partinin, sınıfımızın bir önderler grubu yarattığı görüşündeyiz; bu her devrimde böyle olmuştur.

Halk Savaşı, proletarya, zorunluluk ve tarihsel tesadüflerin birleşimi sonucu bir grup önder yaratmıştır. Engels'in görüşüne göre, önderlerin ve bir en üst önderin yaratılması zorunluluktur; ama bunların somut olarak kimler olacağı tesadüf eseri olarak, başka bir deyişle belirli bir zaman ve mekanda somutla-

şan bir dizi özgül şartlar tarafından belirlenir. Bu şekilde, bizim durumumuzda da bir önderlik ortaya çıktı. Bu ilk kez partide 1979'daki Genişletilmiş Ulusal Konferans'ta kabul edildi. Ama bu mesele, göz ardı edilmesi mümkün olmayan ve vurgulanması gereken temel bir meseleyi içeriyor. Gelişme derecesi ne olursa olsun, belirli bir düşünce sistemini kendine temel almayan bir önderlik mevcut olmaz. Bu konuda, kararlarda da ifade edildiği gibi, belli bir kişinin, devrimin ve partinin lideri olarak söz sahibi olma durumuna gelmesi meselesi, bir tarihsel zorunluluk ve tesadüf meselesi ile, kuşkusuz Gonzalo Düşüncesi ile ilişkilidir. **Hiçbirimiz, devrimin ve partinin her birimizden ne talep edeceğini bilemeyiz, ama özgül bir vazife ortaya çıktığında yapmamız gereken tek şey sorumluluğu üstlenmektir.**

Biz, Lenin'in tezlerine uygun olarak hareket ettik, ki bu haklı ve doğrudur. Kişiye tapma meselesi revizyonist bir formülasyondur. Lenin, önderlerin reddedilmesi sorununa karşı bizleri uarmıştı, aynı zamanda sınıfın, partinin ve devrimin kendi önderlerine, bundan da öte en üst seviyedeki önderlerine ve önderliğine sahip çıkmasının gereğini vurgulamıştı. Burada vurgulanmaya değer bir fark söz konusudur. Önder, belirli bir mevkiyi işgal eder, oysa en üst önder ve önderlik, bizim anladığımızı göre, partinin ve uzun bir çaba sonucunda elde edilen ve kanıtlanan devrimci otoritenin ta-

nınmasıdır. Zafere ve sınıf ideallerimizin gerçekleşmesine doğru önderlik ve rehberlik etmeye teoride ve pratikte muktedir olduklarını gösterenlerdir.

Kruşçev kişiye tapma meselesini Stalin yoldaşa saldırmak için ortaya attı. Ama hepimizin de bildiği gibi, bu proletarya diktatörlüğüne saldırmak için bir bahaneydi. Bugün Gorbaçov, tıpkı Çinli revizyonistler Liu Şao-çi ve Deng Siao-ping'in yaptığı gibi, yeniden kişiye tapma meselesini bayrak yapıyor. Dolayısıyla bu, özünde proletarya diktatörlüğünü, genel devrimci sürecin önderliğini ve önderlerini hedefleyen, onu başsız bırakmaya amaçlayan, revizyonist bir tezdur. Bizim durumumuzda somut olarak hedeflediği, Halk Savaşını önderliksiz bırakmaktır. Bugün henüz bir proletarya diktatörlüğümüz yok, ama işçilerin, köylülerin ve ilericilerin diktatörlüğü olan yeni demokrasinin normlarına göre gelişen Yeni İktidara sahibiz. Dolayısıyla bizim durumumuzda bu süreci önderliksiz bırakmayı hedefliyorlar; gericiler ve onların uşakları bunu neden yaptıklarını çok iyi biliyorlar, çünkü devrimci önderlik ve önderler yaratmak kolay değildir. Ve bir Halk Savaşının, ülkemizdeki gibi gelişmekte olan bir Halk Savaşının, liderlere ve bir önderliğe, devrimi temsil eden, onun başını çeken bir bireye, ona tavizsiz kumanda etmeye muktedir bir gruba ihtiyacı vardır. Özetle, kişiye tapma fesat bir revizyonist formülasyondur, bizim devrimci önderler hakkındaki,

Leninizm'e sadık anlayışımızla hiçbir alakası yoktur." (age. Sf. 19-20)

Burada önderlikten kasdedilen olgu kuşkusuz tek bir kişinin merkezi önderliği değildir. Başkan Gonzalo yoldaş Peru'da devrimin önderi olarak adlandırılıyor. Her ne kadar bu düşünce ilk önce rehber düşünce olarak adlandırılrsa da daha sonra yapılan kongrede Başkan Gonzalo Düşüncesi olarak ele alınıyor. Çünkü MLM'nin evrensel kanununu, istisnası olmayan bir kanunu Peru özgülüne uyarlaması ile bu haklı zeminde yükselen merkezi birleşik önderlik savunulmazsa, stratejik önderlik olarak değerlendirildiğimiz Merkez Komitesi üzerinde tek bir bireye indirgenen bir önderlik olsa, bu önderliğin söylediği her şey vahiy olarak değerlendirilse, o düşüncelerin üstüne yeni düşünceler eklemese, taş taş üstüne konmasa ölene kadar ona bağlı kalınsa; sonra da "tek bir virgülüne bile dokundurtmayız" sapkın anlayışı gelişse vb. diye uzatabiliriz bunu elbette. Ama Peru özgülünde ve Nepal örneğinde sorun bu değildir. Burada stratejik önderlik olarak değerlendirdiğimiz PMK önderler grubu içinde tek bir kişinin bu önderler içinde daha da öne çıkması, parti ve devrime önderlik etmesi söz konusu. Ayrıca bu durum PKP içinde ele alınırken partide başkanlık sistemi vardır.

Şurası açık ve nettir ki, Başkan Gonzalo Düşüncesi denilen olgu gerçektir. Bu Peru özgülünde Nepal özgülünde nesnel bir olgudur. Yu-

karıda yapmış olduğumuz alıntıda kişiye tapma fesat revizyonist düşünce ile bunun hiçbir alakası yoktur.

Biz komünistler elbette tek bir kişinin öne çıkmasını sağlamayız. Ama bazı tarihsel kesitlerde bu kaçınılmaz olacaktır. Her ülkenin proletaryası, ezilen halkları ve onların örgütü proletarya partileri bu önderler teslim olduğunda, geri döndüğünde, revizyonizme saplandığında vs. vs. onları başından atmasını bilecektir. Bu nedenle kitleler bu şekilde eğitilmelidir.

Doğal ve haklı olarak Başkan Gonzalo Yoldaş Sovyet ve Çin devrimlerinden örnekler vermiştir. Biz biraz daha bu çepere genişletelim. Bulgaristan, Küba, Arnavutluk, Vietnam devrimlerine bakalım. Her devrimde bir önder grubu veya önder görürüz. Bulgaristan devriminde Dimitrov yoldaşı, komünist önderi görürüz. Vietnam'da Ho Şi Minh ve V.N.

Giap gibi devrimci önderleri görürüz. Küba'da Fidel Castro ve Che Guevara'yı görürüz. Bu her devrimin karakterinde vardır.

Bugün TDH 71 silahlı radikal devrimci çıkışından sonra bir önderlik oluşturamamış, oluşturulan önderlikler aşağı yukarı aynı akıbetle uğramıştır. Elbette burada sorunun ikili karakteri var. Birinci sorun, komünistler açısından sürekliliği sağlamış, istikrarlı bir önderler grubu oluşturamamak olmuşken, ki bunun bir çok nedeni mevcut. İkincisi de ülkemizde ulusal ve küçük burjuva karakterli hareketlerin oluşturduğu bir liderler olgusu var. En çarpıcı örnek PKK nezdinde Abdullah Öcalan liderliğidir. Bu tamamen tarihsel bir süreçtir ve olumlu ve olumsuz yanlar barındırır bu durum.

Hareketi var eden ve yok eden böyle bir önderlik anlayışına biz komünistler karşıyız. Ama şu da bir gerçektir

ki, ulusal bilincin gelişmesi, Kürt Ulusal Sorunun dünya çapında duyulması gerçekliğinde PKK ve dolayısıyla A. Öcalan'ın tartışmasız bir rolü vardır. Burada ulusal ve küçük burjuva karakterli hareketlerin liderlik olgusunda proleter ideoloji ile ciddi farklar mevcuttur. Hiç kimse baki, kalıcı değil. Bu anlamda sürekliliği sağlanmış önderlik yaratma hedefi bir anlamda çizginin, düşüncenin devamı ve sürekliliğini sağlamaktır.

Önderlik olgusu PKP'de ise yine kolektif bir tarzda işliyor. Başkanlık sistemi olmasına rağmen sadece başkana tabi olmak gibi bir yaklaşım yoktur. Toplumlar tarihine bakıldığında şu kolayca görülür: Her hareketin ve dolayısıyla her toplumun bir lideri vardır. Hareket ve toplumlar o kişiyle anılır, özdeşleşir. PKP Mariatequi ve Başkan Gonzalo yoldaşla, NKP(M) Prachanda yoldaşla, TKP/ML İ. Kaypakkaya

ile. Bu işin doğasında mevcut.

Burada yine karşımıza çıkan bir diğer olgu da şudur: Maoizm formülasyonu savunulmadan önce Mao Zedung Düşüncesi deniliyordu. Bunun böyle adlandırılması elbette komünist hareketin bir eksikliği idi.

Başkan Mao'nun katkıları yeterli derecede incelenmemiş olmasından dolayı bu eksik tavır içine girilmiştir. Ama PKP'nin bu noktada Uluslararası Komünist Harekete katkılarından biri de hiç şüphesiz Maoizm formülasyonu olmuştur. Mao'nun katkılarını düşünce olmaktan çıktığını, onu Maoizm ile adlandırarak Başkan Mao'nun ML'ye yapmış olduğu katkılardan dolayı üçüncü yüksek aşama, Maoizm aşamasına ulaşmıştır diye PKP ve dolayısıyla Başkan Gonzalo yoldaş belirtmiştir.

Burada Gonzalo Düşüncesi denilen olgu –tekrar üzerinde duralım– şudur: Marksizm-Leninizm-Maoizm'in evrensel kanunlarının somut olarak Gonzalo Düşüncesi ekseninde Peru özgülüne uyarlanmasıdır. Burada Gonzalo Düşüncesi dendiğinde anlamamız gereken olgu budur. MLM'nin yaratıcı bir şekilde Peru'ya uyarlanmasıdır. Bu düşüncenin uyarlanmasına Gonzalo Düşüncesi deniyor.

Hepimiz biliriz ki, MLM'ye bilimsel ve evrensel katkı olmadan yeni bir aşama olarak bir düşünce MLM'nin dördüncü bir aşaması olarak ifade edilemez. Gerek Gonzalo Düşüncesi, gerekse Prachanda Yolu ola-

rak ifade edilen biçimler sadece kendi ülke özgüllükleri ile anılır. Bu anlamda Başkan Gonzalo MLM'ye evrensel bir katkı yapmamıştır. Ama kendi ülkesi nezdinde o düşünce yaratıcı bir şekilde uyarlanmıştır. Tıpkı Prachanda Yolu gibi.

Burada hassasiyet konusunda şunları belirtelim ki, Asya toplulukları için önderliğin bir kişide somutlanması bir gerçekliktir. Bunun tarihsel kökenleri var. Ama en genel anlamda dünya komünist-devrimci hareketine baktığımızda tek bir kişide somutlaşan önderler olgusunu görebiliriz.

Örneğin; Kaypakaya Güzergahı denilen olgu nedir? Yine bir düşüncenin yol göstericiliğidir. Bunu böyle algılasak yanlış tartışmalara varmamış, doğru sonuçlara ulaşmış oluruz.

Devrimler tarihine baktığımızda bir çok olumlu örneğin yanısıra olumsuz örnekler de olduğunu görürüz. Ama biz olumlu örnekleri almalı, olumsuz örneklerin ne gibi olumsuzluklar içerdiğini ortaya koymalıyız.

Buraya Gonzalo Düşüncesi denilen olguyu bizzat Başkan Gonzalo yoldaştan aktarırsak daha iyi anlaşılacağını, kavranılacağını ummaktayız.

“Marksizm bize her zaman, meselenin evrensel gerçeğin uygulanmasında yattığını öğretir. Başkan Mao Zedung bu nokta üzerinde son derece ısrarlıydı. Marksizm-Leninizm-Maoizm somut gerçeğe uygulanmadığı takdirde, devrime önderlik edilemez, ne yıkılabilir ne de

yerine yeni bir düzen inşa edilebilir. Gonzalo Düşüncesini doğuran, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Peru devrimine uygulanmasıdır. Gonzalo Düşüncesi başta proletarya olmak üzere halkımızın sınıf mücadelesinde, köylülüğün durmak bilmeyen mücadelelerinde ve daha geniş dünya devrimi çerçevesinde, bütün bu alt üst oluş içinde evrensel gerçeğin ülkemizin somut şartlarına en sadık bir şekilde uygulanmasıyla şekillenmiştir. Daha önce Rehber Düşünce olarak adlandırıyorduk. Eğer bugün parti, kendi kongresi aracılığıyla Gonzalo Düşüncesi tabirini onaylamışsa, bunun nedeni Halk Savaşının gelişmesiyle bu Rehber Düşünce'de bir sıçrama geliştirmiş olmasıdır. **Özet olarak, Gonzalo Düşüncesi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in somut gerçeğimize uygulanmasından başka bir şey değildir.** Bu da Gonzalo Düşüncesi'nin, özgül olarak bizim partimiz için, ülkemizdeki Halk Savaşı ve devrim için esas olduğu anlamına gelir, ve bunu vurgulamak istiyorum. Ama bizim için, ideolojimize evrensel çerçeveden bakıldığında, bir kez daha vurguluyorum, esas olan Maoizm'dir.” (Başkan Gonzalo Konuşuyor, sf 6)

ÖNDERLİK BİR MAESTRO OLABİLMEKTİR

Devrimler tarihine baktığımızda şu sorunla karşı karşıya kalmaktayız; önder olunmakla, kitleler tarafından önder olarak kabul edilmek ayrı ayrı sey-

lerdir.

Birçok yazıda önderlik normlarına dair yazılar yazılmakta, Marksist-leninist-Maoist ilkeler belirlenmekte. Ama, komünist önderler nasıl ortaya çıkmıştır, o konuya ilişkin yeterli bir doygunlukla yanıt verilmiş değildir. Yanıt verilmediği için de Dünya Komünist Hareketi ve en genel anlamda TDH bir önderlik sorunu yaşıyor. Kim ki yaşamıyor der, bu kendi sürecine abartılı yaklaştığı gibi gerçeklere gözlerini kapamaya devam ediyordur.

Önderlik sorunu salt bugünün sorunu değil. 71 silahlı radikal devrimci çıkışı sonrası TDH olarak bu sorun yaşanıyor. Başka ülkelerde bu sorunlar komünistler öncülüğünde çözülmüş veya çözülmeye, çözüme doğru gitmektedir. Peru, Nepal, Filipinler, Hindistan bu sorunu büyük oranda çözmüştür. Ama Türkiyeli komünistler açısından bu sorun halen aşılabilmiş değildir.

Dogmatik bakış açıları var. Kuşkusuz bir bütün olarak böyle bir tespit yapmak doğru olmaz. Var olan dogmatizmin kökeni ise bunun siyasal, ideolojik gerilik ve Türkiye, Türkiye Kürdistanı devrimine önderlik etmedeki yetersizliklerdir. Bunun nedeni de hiç kuşkusuz Türkiye toplumunu yeterince tanımamaktır.

Önderlik bir Maestro gibi olabilmektir. Hangi enstrümanın nerede nasıl çalacağına doğru komutlar verebilmelidir. Bunun olması için de ülkeyi, toplumu iyi tahlil edebilmekle başlanır. Bir toplumun tanımlanması ya-

pılmadan onun devrimci mücadelesi verilmez. Rusya'da Lenin yoldaş, Çin'de Başkan Mao yoldaş, Vietnam'da Ho Şhi Minh, Küba'da Castro, Bulgaristan'da Dimitrov. Bunlar toplumun analiz ve sentezini yaparak devrimi başarıya ulaştırmıştır. Zira Peru, Nepal, Hindistan ve Filipinler de bu tarihsel süreçlerden geçerek ilerliyorlar. İşte Nepal stratejik saldırı aşamasında. Bu konuda toplum tahlili yapılmadan bir mücadele biçimi belirlemek ve ilerlemek söz konusu değildir.

Daha savaşa başlamadan önce bu tahlilin yapıldığını belirtelim ki aynı zamanda İ. Kaypakkaya yoldaş da bu

Önder, belirli bir mevkiyi işgal eder, oysa en üst önder ve önderlik, bizim anladığımız göre, partinin ve uzun bir çaba sonucu elde edilen ve kanıtlanan devrimci otoritenin tanınmasıdır. Zafere ve sınıf ideallerimizin gerçekleşmesine doğru önderlik ve rehberlik etmeye teoride ve pratikte muktedir olduklarını gösterenlerdir.

araştırmayı yapmıştır. Ama derinleştirme, pratikte maddi güce ulaşması katledilmesi ile kesintiye uğramıştır. Başkan Gonzalo yoldaş bu konuda şunları belirtmektedir.

“Ülkeyi inceledik, özellikle 2. Dünya Savaşından itibaren, ve gördük ki Peru toplumu gelişme sürecinde karmaşık bir duruma girmek-

tedir. Bizzat hükümetin kendi tahlili, 1980'lerin can alıcı sorunları içerdiğini gösteriyordu. Peru'da her on yılda bir, on yıllık dönemin ikinci yarısında bir krizin ortaya çıktığı görülebilir ve her kriz bir öncekinden daha kötüdür. Devrimin şartlarını oluşturan bürokrat kapitalizmi de tahlil ettik. 1980'lerde hükümetin seçimler sonucu el değiştirmesi gerekiyordu ve yeni hükümetin devletin yönetimini tesis edebilmesi için bir buçuk yıl gerekecekti. Bundan dolayı, bürokrat kapitalizmin devrimin şartlarını olgunlaştırdığı, 1980'lerin -kriziyle yeni seçilmiş hükümetiylevs- zorlu yılların yaklaştığı sonucuna vardık. Bütün bunlar Halk Savaşının başlatılması için çok elverişli bir konjonktür sunmaktaydı, ve yeni bir hükümet işbaşına geldiğinde silahlı mücadeleyi veya bizim durumumuzda Halk Savaşını başlatmanın mümkün olmadığı tezinin yanlışlığını ispatlıyordu- gerçekler bu bakış açısının yanlışlığını açığa çıkarmıştır. Değerlendirmemiz buydu, yeni hükümet iş başına geçtiğinde durum böyleydi, ordu 12 yıl sonra hükümeti terk etmişti ve ne bize karşı hemen bir mücadeleye girişebilirdi, ne de derhal devletin dizginlerini ele alabilirdi, çünkü politik olarak son derece yıpranmış ve prestijini yitirmiş durumdaydı. Bunlar somut olgular, gerçeklerdi.

Biz kurucu meclise katılmanın yanlış olduğunu, tek şeyin onu boykot etmek olduğunu daha önceden söylemiştik, zira kurucu meclise katılmak ancak Peru devleti-

nin yeniden yapılandırılmasına ve şimdiki gibi bir anayasa elde etmeye hizmet edecekti. Bütün bunları önceden görmek mümkündü, bu durumda önceden görülmesi mümkün olmayan hiçbir şey yoktu. Bu nedenle Halk Savaşını hükümet iş başına gelmeden başlatmak üzere temelleri atmayı bir süredir planlıyorduk, öyle de yaptık. Silahlı mücadeleye 17 Mayıs'ta, seçimlerden bir gün önce başladık." (age, sf. 35-36)

"Günümüz Peru toplumunun işleyişi hakkında bir tahlile sahibiz, 1895'te ortaya çıkan toplumu kastediyoruz. İçinde yaşadığımız toplumun o tarihte başlamış olduğu ve üç döneme ayrılabilirliği görüşünderiz. Birinci dönem bürokrat kapitalizmin yayılmasının temelini döşemiştir; bürokrat kapitalizmin gelişmesinin derinleştiği ikinci dönem, İkinci Dünya Savaşından sonra başlamıştır, zira birinci dönem bu zamana dek devam etmiştir. Bürokrat kapitalizmin bu derinleşmesi devrimin şartlarını olgunlaştırmıştır. Halk Savaşının 1980'de başlamasıyla birlikte, üçüncü döneme, bürokrat kapitalizmin genel krizi dönemine girmiş bulunuyoruz. Günümüz Peru toplumunun çöküşü başlamış bulunuyor, çünkü tarihsel olarak hurdaya çıkmıştır. Bugün şahit ol-

duğumuz onun sonudur, ve koyulması gereken tek doğru güzergah, onu toprağa gömmek için muharebe vermek, savaşmak ve mücadele yürütmektir."

"Bürokrat kapitalizmin tezini neden temel tez olarak görüyorsunuz?" sorusuna ise;

"Başkan Mao Zedung'un bu tezini kilit nokta olarak görüyoruz, çünkü bu tezi kavramadan ve ele alıp kullanmadan, bırakalım demokratik devrimi sosyalist devrimine doğru kesintisiz devam etmesi bir yana, demokratik devrimin kendisini geliştirmek mümkün değildir. Baş-

Mao'nun tahlillerini alt üst ediyorlar, ki bu devrimin niteliğini değiştirmekten öte bir yere götürmez. Peru toplumunu ve geri diye tabir ettikleri toplumlara ancak Başkan Mao Zedung'u başlangıç noktamız olarak aldığımız takdirde anlayabileceğimize inanıyoruz.

Peru'da bürokrat kapitalizmin, 1895'te, demin anlattığım üç dönem içerisinde ortaya çıkmaya başladığı görüşünderiz. Anlayışımız şu şekildedir: kapitalizm, yarı-feodal bir temel üstünde ve emperyalist tahakküm (baskı, zorbalık-bn) altında gelişmiştir. Bu geç doğmuş bir kapitalizmdir-feodalizme bağlı ve emperyalist tahakküm altında ortaya çıkan bir kapitalizmdir. Başkan Mao Zedung'un bürokrat kapitalizm adını verdiği şeyi üreten şartlar bunlardır. Bürokrat kapitalizm, ülke ekonomisini kontrol altında tutan büyük tekelleri sermayelere bağlı olarak gelişir. Bu sermaye, Başkan Mao'nun dediği gibi, büyük toprak ağaları, komprador burjuvazi ve büyük bankerlerin sermayesinden oluşur. Dolayısıyla bürokrat kapitalizm -yine tekrarlıyorum- feodaliz-

kan Mao'nun bu tezini bir kenara bırakmak gerçekten çok hatalı olur. Açıkçası, geri ülkelerde kapitalizmin gelişmesi veya bağımlı kapitalizmden söz ederek,

me bağlı, emperyalizme bağımlı ve tekelleri bir tarzda ortaya çıkar. Şunu da akılda tutmalıyız, tekelleridir. Gelişmesinin belirli bir aşamasında bu kapitalizm devlet ikti-

darı ile bütünleşir ve devletin iktisadi imkanlarından yararlanır, devleti iktisadi bir manivela olarak kullanır, ve bu süreç büyük burjuvazinin bir diğer kliğini, bürokrat burjuvaziye yaratır. Bu, zaten tekeli olan ve şimdi devlet mülkiyeti altına da giren bürokrat kapitalizmin daha da gelişmesine yol açar. Ama bütün bu süreç, devrimi olgunlaştıran şartları doğurur. Başkan Mao'nun bürokrat kapitalizm hakkındaki tezinde, siyasi açıdan bir diğer önemli kavram da budur.

Bürokrat kapitalizmi kavarsak, Peru'nun nasıl yarı-feodal şartlara, bürokrat kapitalizme ve başta Yanki emperyalizmi olmak üzere emperyalist tahakküme sahip olduğunu çok iyi anlarız. Demokratik devrimin anlaşılması ve yürütülmesi için kavranması gereken nokta budur.

Evet, bürokrat kapitalizmin başka ne gibi önemi vardır? Başkan Mao, demokratik devrimin bazı sosyalist ilerlemeleri gerçekleştirdiğini ve bunların zaten örneğin (Çin'de-çn) kırsal bölgelerdeki Üs Alanlarında ortaya çıkan karşılıklı yardım ekiplerinde ifadesini bulduğunu söyler. Demokratik devrimden sosyalist devrime geçebilmek için, ekonomik açıdan bakıldığında, bürokrat sermayenin bütününe el konulması şarttır, bu yeni devletin ekonomiyi kontrol etmesini, yönlendirmesini ve böylece sosyalist devrimin gelişmesine hizmet etmesini sağlar. Görüşümüzce de bu stratejik anlayış büyük öneme sahiptir, ve –tekrar ediyorum-

maalesef bu gözardı edilmektedir ve gözardı edildiği müddetçe, içinde mücadele ettiğimiz bugünkü şartlarda demokratik devrim ne olduğunu doğru olarak kavramak mümkün olmayacaktır.

Bürokrat kapitalizmi, doğrudan kontrolü altında tuttuğu ekonomik üretim araçları ile devlet tarafından geliştirilen kapitalizm olarak görmek yanlıştır. Bu yanlıştır ve Başkan Mao Zedung'un tezine uymaz. Şöyle düşünün bir: eğer bürokrat kapitalizm sadece devletin mülkiyeti altında olan kapitalizmden ibaret olsa ve devlet sermayesine el konulsa, bu durumda diğeri yani devlet mülkiyeti altında olmayan tekeli sermaye kimin elinde kalacaktır? Gericilerin, büyük burjuvazinin. Bürokrat kapitalizmi tekeli devlet kapitalizmi ile bir tutan bu tanımlama, revizyonist bir anlayıştır ve partimiz içinde sol tasfiyeciler tarafından savunulmuştur. Bu nedenle, bu sorunun çok önemli olduğu görüşünderiz.

Bundan başka, siyasi olarak, bu, büyük burjuvaziye ulusal veya orta burjuvaziden berrak bir şekilde ayırt etmemizi sağlar. Bu da, büyük burjuvazinin herhangi bir kliğinin, ya komprador ya da bürokrat burjuvazinin, kuyruğuna düşmemek için meseleleri anlamamıza yardımcı olur, zira revizyonizmin ve oportünizmin, Peru'da yaptığı ve bugün de yapmaya devam ettiği budur. Büyük burjuvazinin bir kliğini ulusal ve dolayısıyla ilerici burjuvazi olarak gösterecek onları destekleme şeklin-

deki yanlış politika on yıllardır savunulmaktadır. Bürokrat kapitalizmin kavranması, tekrar ediyorum, ulusal burjuvazi ile büyük burjuvazi arasındaki farkı anlamamızı ve Mariatequi'nin tesis ettiğini tam anlamıyla ele alarak, benimsememiz gereken doğru taktikleri kavramamızı sağladı. Bu nedenle, bürokrat kapitalizmin son derece önemli olduğu görüşünderiz.

El Diaro: Bugünkü konjonktür ve sunduğu ihtimaller hakkındaki siyasi ve iktisadi tahlillerimizi nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu durum PKP açısından elverişli midir? Gericilik, revizyonizm ve oportünizm açısından nasıl olur?

Başkan Gonzalo: Bürokrat kapitalizmin genel bir krize girmiş olduğu görüşünderiz. Ayrıca, görüşümüzce bu bürokrat kapitalizm doğuştan hastadır, çünkü yarı-feodalizmden türemiştir (ya da ona bağlıdır) ve emperyalizmden türemiştir. Açıktır ki, yarı-feodalizmin zamanı geçmiştir, emperyalizm de ölüm yatağındadır. Tedavisi mümkün olmayan iki hastalıktan muzdarip ölüm mahkumu bir ana-babadan ne tür bir çocuk doğabilir ki? Çöküş aşamasına girmiş hastalıklı bodur bir hilkat garibesi. Görüşümüzce kriz giderek keskinleşmektedir, bazı iktisatçılar tarafından bile belirtildiği gibi, bu içinden bir türlü çıkamayan, sadece küçük iyileşme dalgalarının görüldüğü, aşağı yukarı 30 yıldır süren bir krizdir. Veya APRA'nın kendi iç dokümanlarında söylediği gibi, 1970'lerin ortalarından bu yana süregelen bir krizdir.

Her krizin bir öncekinden daha kötü olduğunu görebiliyoruz. İki can alıcı on yılın, 1980 ve 1990'lı yılların da birbirini takip ettiği gerçeği buna eklenirse, durum meydandadır. Kendileri ne diyorlar? Bugünkü hükümetin bir sonrakilere bu son derece ciddi durumu miras bırakacağını, yerine gelecek olanların da, bunların kendi seçim yenilemesi yoluyla geleceklerini varsayıyoruz, kendilerine kalan sorunları bir şekilde düzeltmenin yollarını arayacağını söylüyorlar, dolayısıyla 1995'e kadar herhangi bir gelişmeyi düşünecek bile durumda değiller -ve bu, zaten 20 yıl geride olan bir ülkede söyleniyor. Bu yüzden, bunların geleceğinin son derece karanlık olduğu görüşündeyiz. Bu durum, devrim için, Halk Savaşı için, parti için elverişli midir? Evet elverişlidir. Her şeyden önce ve esas olarak sınıf ve halk için elverişlidir, çünkü bütün çalışmalarımız onlar içindir, ki sınıfımız kendisi yönetilsin, önderlik edebilsin, halk özgürlüğünü kullanabilsin, asırlardır süren açlığını giderebilsin. Gericilik ve revizyonizm için hiçbir gelecek görmüyoruz. Onların siyamalı ikizler gibi birbirine bağlı oldukları ve böylece birlikte mezara gideceklerini düşünüyoruz. Görüşümüz budur.” (age. Sf. 47-48-49)

Bu noktada tahliller, araştırma-incelemeler yapılmadan bir devrim mücadelesi vermek zordur. Çünkü neye karşı savaşıyoruz, neyi yıkmak istiyoruz; bu sorulara doğru yanıtlar verildikten

sonra, yıktığımızın yerine neyi inşa edeceğimiz sorusuna da doğru, bilimsel yanıtlar bulmalıyız. Bu noktada ülke incelenip tahlil edildikten sonra, elbette buna karşı savaştığımız bir aygıtı örgütlemek, yeniden inşa etmek gerekiyor. Ki bu noktada köklü bir Marksist-Leninist olan Mariatequi'nin partisi yeniden inşa edilmiş oluyordu.

Halk Savaşı bütünlüklü bir stratejidir. Bir sefer bunu belirtelim. Gerilla Savaşı askeri ayağını oluşturur. Yeni Demokratik Devrim devlet iktidarını ve sosyalizm inşasını öngörüyor. Birleşik İktidar ama proletaryanın önderliği altında. Ekonomik olarak sosyalizme geçilen ve proletarya diktatörlüğünün tesisi ele alınmaktadır. Bu konuda Halk Savaşı noktasında şunu belirtelim ki, bu savaş aynı zamanda yeni iktidarın birimlerini, siyasi, ekonomik, kültürel altyapısını oluşturmaya yöneliktir. Sonuçta emperyalizm bir karşı-devrimci savaş stratejisi ile proletaryanın savaş stratejisine karşı koyacağı bir gerçektir.

Bu noktada emperyalizm başından itibaren Halk Savaşına karşı Çin'den Vietnam'dan başlayarak karşı-devrimci savaş stratejisi uygulamıştır. Bu noktada iki savaş stratejisi karşı karşıya gelmektedir.

“Başlangıç noktamız şudur: her sınıfın kendi özgül savaş biçimi, dolayısıyla kendi stratejisi vardır. Proletarya da kendi stratejisini, Halk Savaşını yaratmıştır ve bu üstün bir stratejidir. Burjuvazi bundan üstün bir stratejiye hiçbir zaman sahip

olamaz. **Bundan da öte, proletaryanınkinden daha gelişmiş bir strateji hiçbir zaman var olmayacaktır.** Bu, dünyadaki askeri süreçlerin incelenmesi meselesidir. Her sınıf daima kendi savaşma biçimini ve kendi stratejisini yaratmıştır. Ve bu her zaman, üstün olan stratejiyi, kendisinden geri olanını mağlup etmiştir, ve yeni sınıf her zaman üstün stratejiye sahiptir, Halk Savaşı budur. Bunun ispatı mevcuttur. Bunu şu şekilde ifade eden askeri tahlilciler vardır: **Komünistler, ilkelerini uyguladıklarında, hiçbir zaman tek bir savaş kaybetmemişlerdir, savaşları sadece ilkelerini uygulamadıkları zaman kaybetmişlerdir.**

Dolayısıyla hareket noktamız, üstün bir stratejiye, evrensel olarak kanıtlanmış bir teoriye sahip olduğumuzdur. Bizim sorunumuz, devrimimizi yapmak için bunu nasıl kullanacağımız meselesiydi. Sorun burada -ve hatta işleme ihtimalinde yatar. Kararlaştırdığımız ilk şey, Halk Savaşını mekanik biçimde hayata geçirmemek oldu, çünkü Başkan Mao Zedung mekanik uygulamanın oportünizme ve yenilgiye götürdüğü yolunda bizi uyarmıştır. Halk Savaşını başlatmayı kararlaştırdığımız 1980'de, Parti Merkez Komitesi'nde, dogmatik, mekanik değil, somut bir uygulama geliştirmeye sıkı bir dikkat göstermeye karar verdik. Bu şekilde formüle ettik. Hareket noktamız buydu. Evet, burada karşıma çıkan ilk soruna değinebiliriz. Karşıma çıkan ilk sorun, **Halk Savaşının başla-**

tilmasına karşı çıkan sağ oportünist çizgiye karşı yürüttüğümüz antagonist mücadele oldu. Karşımıza çıkan ilk sorun bu oldu. Bu sorunu temelde 9. oturumda çözdük, kalıntıları ise 1980 Şubat Oturumunda tamamen ortadan kaldırdı. Karşımıza çıkan ilk sorun bu oldu, ardından daha önce bahsettiğim partiyi arındırma mücadelesi gerçekleşti ve Merkez Komitesinin bizzat kendisinden bazı öğeleri güçlü bir şekilde ayıklamak zorunda kaldık. İşte böyle oldu, ancak güçlenmemiz ve savaşı başlatmamız da bu sayede oldu. Kırdı ve şehirde yürütülecek savaşa ilişkin bir planımız

zaten mevcuttu.

Önerdiğimiz ilk plan, Başlatma Planıydı. Siyasi Büroya silahlı eylemlerin nasıl geliştirileceğini belirlemesi görevi verildi, ve askeri biçimle ilgili olarak tugayları esas alan planı sunan bu organ oldu. Bu plan 1980'de tamamlandı; ancak söylemek gerekir ki, silahlı mücadeleyi başlattıktan iki hafta sonra işlerin nasıl gittiğini tahlil etmek için genişletilmiş bir Siyasi Büro toplantısı yapıldı, ve yeni bir şeyin doğmakta olduğunu, bunun Halk Savaşı olduğunu, silahlı eylemler olduğunu, taburlar olduğunu tespit ettik. Daha sonra, Savaşı Yaygınlaştırma planını

geliştirdik. Bu daha uzun bir plandı, iki yılı kapsıyordu, ama birkaç kampanyayla gerçekleştirildi. Yeni iktidar biçimlerinin kristalleşmesi ve Halk Komitelerinin ortaya çıkması bu planın sonunda oldu.” (age. Sf. 36-37)

Halk Savaşı başladıktan sonra Peru gericiliği Halk Savaşına karşı, tıpkı diğer ülkelerde Halk Savaşı, gerilla savaşı veren parti ve örgütlere karşı kontr-gerilla savaş stratejisi olan Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi (DYSS)’ni uyguladı. Zira bu, **proletaryanın savaş stratejisine karşı burjuvazinin savaş stratejisiydi.** Katliam, jenosid yapmaya başladılar. Hapishanelerde, şehirlerde, köylerde, üniversitelerde suçsuz günahsız insanları katlettiler. Bu karşı devrimci stratejinin uygulanması sorunu bırakalım devrimi engellemesini, bilakis onu ilerletmiştir. Çünkü ona karşı alternatif politikalar üreterek bu karşı devrimci savaş stratejisi uygulamalarına karşı çıkılmıştır. Proletarya ve halka karşı gerici mesnadalar -bizdeki koruculuk gibi- çapulcu çeteler çıkarıldı karşılarına.

“Zor anlar yaşadık mı? Evet. Ama gerçekler bize neyi gösterdi? Sebat edersek, siyaseti kumandada tutarsak, siyasi stratejimizi, askeri stratejimizi muhafaza edersek, net ve sarıh bir plana sahipsek, o zaman mutlaka ilerleyebileceğimizi ve her türlü kan dökümüne karşı koymaya muktedir olduğumuzu. (Kan dökümüne karşı kendimizi 1981’den bu yana hazırlıyorduk, çünkü olması kaçınılmazdı. Dolayısıyla

ideolojik olarak zaten hazır-
dık, esas olan da budur.) Büt-
tün bunlar güçlerimizi artır-
mamızı ve kat kat çoğalmamızı sağladı. Sonuç bu olmuştur. Başkan Mao'nun şu söyledikleri doğrulandı: Gericiler devrimi kana boğmak isterken hayal görüyorlar. Bilsinler ki böyle yaparak sadece devrimi beslemiş oluyorlar, bu karşı koyulmaz bir yasadır. Dolayısıyla bu, iliklerimizde daha da kararlı ve sağlam olmamız ve her zaman kitlelere sarsılmaz bir güven duymamız gerektiğini bir kez daha vurguluyor.” (age. Sf.38)

Bütün bu tarihsel süreçler içinde iki bölümde ele aldığımız yazıda Mariatequi ve Başkan Gonzalo yoldaş hakkında dolayısıyla PKP hakkında yazdıklarımızın belli bölümleri ile anlaşılmalı olmasını umut ediyoruz. Şimdi bir diğer önemli hususa bakalım: Halk Savaşı için önemli bir mesele olan; Partinin askerileştirilmesi meselesi.

“Partinin askerileştirilmesi hususiyetine gelince, bizim partimiz tamamen Halk Savaşı deryasına dalmıştır, tüm üyelerini savaşın içinde şekillendirir, kısacası Merkez Komitemizin kararlaştırdığı gibi ‘**Bizim merkezimiz savaştır.**’ Diğer önemli sorun ortak merkezli inşadır ki özetle anlamı parti eksenini etrafında ordunun inşası ve sayılan enstrümanın inşası, bunlarla beraber yeni devleti inşa için Halk Savaşı içinde kitleleri boşandırmaktır.

Göze çarpan önemli bir sorun, ‘Parti üyeleri önce ve öncelikle komünist, ve sa-

vaşçı ve yönetici olarak çalışır’dan hareketle, devrim tarafından talep edilen üç büyük görevin yürütülmesidir. Kitle çalışması Halk Savaşı için ve baştan sona geliştirilmek zorundadır. Önderlik anahtardır ve karargah olmak zorundadır. İki çizgi mücadelesi sebatlı bir zorunlulukla her zaman geliştirilmiş, böylece Halk Savaşı için partiyi ve diğer örgütlenmeleri güçlendirmiştir. Yaşamsal ve tayin edici sorun politik hattın daha da geliştirilmesidir: Biz, Peru toplumuna, politik konjonktürüne dair anlayışımızı ve askeri hattın esasını, özellikle Peru’daki savaşın özgüllüğü ve kırların esas olduğunu unutmaksızın kırdı ve şehirde savaşın nasıl eşza-

Başkan Mao'nun şu söyledikleri doğrulandı: Gericiler devrimi kana boğmak isterken hayal görüyorlar. Bilsinler ki böyle yaparak sadece devrimi beslemiş oluyorlar, bu karşı koyulmaz bir yasadır. Dolayısıyla bu, iliklerimizde daha da kararlı ve sağlam olmamız, ve her zaman kitlelere sarsılmaz bir güven duymamız gerektiğini bir kez daha vurguluyor.”

manlı yayılacağı hususunu hatırı sayılır şekilde derinleştirdik. Nihayet kaçınılmaz şekilde, parti üyelerinin sayısı hatırı sayılır bir biçimde çoğaldı, yanı sıra katılan köylü yüzdesi çok yükseldi

ve partiye katılan genç ve kadın sayısında epey artış oldu, ki bu bazı apaçık sorunlara neden oldu fakat proletarya ideolojisinin güçlendirilmesi şartıyla büyük bir gelecekte bile çok önemlidir. (...)

Bizim silahlı kuvvetlerimize gelince, Halk Savaşı, halk yığınları ve parti, Halk Gerilla Ordusu’nu yaratmıştır ki, parti vasıtasıyla tesis edilen devrimin politik görevlerini yürütmek için ve proletaryanın uluslararası deneyimleri vasıtasıyla kendine aldığı görevlere adanmış yeni tipte bir ordudur. Bu görevler: Savaşmak, üretmek ve kitleleri harekete geçirmektir ve kitlelere politik eğitim vermek, onları hareket ettirmek, örgütlemek ve onları silahlandırmak anlamına gelir. Bu ordu kayıtsız şartsız, ‘Parti silahlara kumanda eder ve silahın partiye hükmetmesine asla izin verilemez’ ilkesine göre parti önderliğindedir. İdeolojik çalışma ile inşa edilmiştir. Temelinde Marksizm-Leninizm-Maoizm ve onun uygulanması Rehber Düşünce, partinin genel hattı ve politikaları vardır; ordunun kitle çalışması kadar ordu içinde tüm politik çalışmanın önderliği partidedir, yanı sıra ordu içinde parti örgütlenmesi vasıtasıyla ordunun politik inşası tamamlanmıştır. Ordunun askerileştirilmesi, Halk Savaşı, partinin askeri hattı ve planları teorisinin üzerine inşa edilmiştir; ordu şehirlerde müfrezeler ve kırlarda müfrezeler, bölükler ve taburlar şeklinde, her zaman biri politik ve bir askeri çift komuta

sistemi altında, ‘**Taburlar için bölükleri geliştirmeyi ve müfrezeleri güçlendirmeyi hedeflemek**’ sloganı vasıtasıyla bugün sevk ediliyor. Halk Gerilla Ordusu’nun böyle inşası, Lenin’in halk milisi ve onun polis, ordu ve yönetimden oluşan üç fonksiyonu konusundaki büyük tezlerini de temel almıştır. Askeri çalışma savaşçıl gelişmeyi hedef olarak yerini almış böylece eylemler mükemmelce ve başarılıca yürütülmüştür. Silahlı kuvvetler ise silahlı müfrezelerle başladığında silahsızdı, çünkü Lenin silah noksanlığının cihaz örgütlenmemesi için bahane olarak kullanılmayacağını öğretmiştir; daha sonra onlar kendi kendilerine edinebildikleri şeylerle, örneğin dinamitle silahlanacaklardır, ki gelişmemiş ve geleneksel silahlar esaslı bir rol oynadığından bu yana dinamit hala önem taşımaktadır. Her ne kadar biz modern silahları gerici güçlerden kapmaya çalışsak da, Başkan Mao Zedung’un tarihin ispatladığı büyük öğretisini izliyoruz: ‘Tarihin başlangıcından bu yana, devrimci savaşlar daima noksan silahlarıyla kazanmış, silahlarıyla daha çok avantajlı olanlar kaybetmişlerdir... Eğer daha çok modern silahlara sahip olunmaksızın savaşılmıyorsa, ki bu kendi kendini silahsızlandırmakla eş anlamlıdır.’ Binlerce savaşçıyla Halk Gerilla Ordusu kendisini kanıtlamıştır; Halk Savaşının fırınında çelikleşmiş ve yeni devlet iktidarının destek sütunu olmuştur.’ (“Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını

Geliştir” Partizan, sf 73-74, Nisan 1996, Özel Sayı 16)

Burada Halk Savaşı noktasında genişçe durmayacağız. Zira bu konuda Partizan 26 ve 27. sayılarında Peru Komünist Partisi MK’nın belgeleri mevcut. Geniş ve ayrıntılı bilgi için bu noktada yazdıklarımızla birlikte ele alınıp okunmalıdır.

Şurası bir gerçektir ki gericilik, emperyalizm ve faşist diktatörlük tüm güçleriyle Halk Savaşına, Gerilla Savaşına saldıracaktır. Bu saldırılar kimi dönem “uyuşturucuya karşı savaş”, “insan hakları ihlalleri var”, “terörizm uygulan-

ğına karşı savaşın yeni bir aşamaya evrileceği, müdahale olursa bilinçler nettir ve NKP (Maoist)’li yoldaşlar stratejik saldırı aşamasında bunu da göz önüne almak zorunda olduklarını açıkça belirtmişlerdir.

Emperyalizm ve gericilik saldıracak. Bunu biliyoruz. Bu saldırıyı boşa çıkarmak için elimizden geleni yapmalıyız. Emperyalizm ve gericiliği her yerde teşhir etmeliyiz. Başkan Mao haklı ve doğ-

yor” vb. yaftalarla olacaktır. Peru’da “uyuşturucu ile savaş” adı altında Peru gericiliği ile birlikte emperyalizm askeri olarak saldırının ön adımını atmıştı. Nepal’de ise Hint yayılcılığı kışkırtılarak Nepal Devriminin stratejik saldırı aşamasına gelmesi nedeniyle Nepalli komünistlerin beklediği ve hazırlıklarını yaptığı, Hint yayılcılı-

Halk Savaşını hükümet iş başına gelmeden başlatmak üzere temelleri atmayı bir süredir planlıyorduk, öyle de yaptık. Silahlı mücadeleye 17 Mayıs’ta, seçimlerden bir gün önce başladık.

ru olarak şunu belirtmişti: “Emperyalistler ve gericiler kağıttan birer kaplandır.” Bu tez halen geçerliliğini koruyor. Çünkü bu tez Marksizm-Leninizm’in emperyalizm teorisine yükselmiştir. Revizyonistler bunu bir türlü anlayamadı.

Kağıttan kaplan dendiğinde sanki emperyalizmi kağıda benzetmek gibi bir teori olduğu sonucunu çıkardılar. Halbuki bu teze karşı çıkılırken, karşı çıkılan bilhassa Marksizm-Leninizm oluyordu. Çünkü Lenin yoldaşın emperyalizm tezini geliştiren, ilerleten Başkan Mao olmuştur.

“Lenin 1919’da, ‘çok güçlü’ İngiliz-Fransız emperyalizmini, ‘ayakları çamurdan bir dev heykel’e benzet-

ğini ve bunların özünde çürümüş olduğunu görüyoruz” (Lenin, aktaran Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, 2. baskı, sf 45)

Başkan Mao yoldaş Leninist emperyalizm ve devrim teorisini geliştirirken “emperyalistler ve gericiler kağıttan birer kaplandır” derken tamı tamına Lenin yoldaşın emperyalizm tanımına bağlı kalmıştır. Ama bunu anlamak istemeyenler ısrarla karşı çıkmışlardır.

“Bazı kişiler Çin Komünist Partisi’nin ‘emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplanlardır’ tezine, onu her fırsatta hayasızca çarpıtarak saldırmak için durmadan çaba gösteriyorlar. Bu tez, kaynağını, emperyalizmin can çekişen, çürüyen kapitalizm

yalizmin borusunu çalmaktadırlar; ve durmadan, devrim isteyen halklar arasında, emperyalizmin saldırı güçlerine direnilmemesi emperyalist sistemin yıkılamayacağı ve herhangi bir devrimin yararsız ve umutsuz olduğu yolunda düşünceler yaymaktadırlar.” (Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 80-81)

Emperyalizmin gücünün ne olduğunu biz Marksist-Leninist-Maoistler ve devrimciler olarak çok iyi biliyoruz. Biz emperyalizmi ve gericiliği 1949’da Çin’de yıktık. Biz emperyalizmi ve gericiliği Bulgaristan’da, Arnavutluk’ta, Küba’da, Vietnam’da yıktık. “Çamur ayaklı dev”, “emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır” tezlerini hayata geçirdik.

Silahlı mücadeleyi başlattıktan iki hafta sonra işlerin nasıl gittiğini tahlil etmek için genişletilmiş bir Siyasi Büro toplantısı yapıldı, ve yeni bir şeyin doğmakta olduğunu, bunun Halk Savaşı olduğunu, silahlı eylemler olduğunu, taburlar olduğunu tespit ettik. Daha sonra, Savaşı Yaygınlaştırma planını geliştirdik.

mişti. Şöyle demişti Lenin:

“O zamanlar dünya emperyalizmi öylesine görkemli ve yenilmez bir güç olarak görülmekteydi ki, geri bir ülkenin işçilerinin buna karşı bir ayaklanmaya girişmeleri saçma oldu. Şimdi de... böylesine başa çıkılmaz bir dev olarak görünen emperyalizmin tüm dünya önünde, ayakları çamurdan bir dev heykele dönüştüğünü görüyoruz...

...Dünya emperyalizminin görkemli ve yenilmez görünen güçlerinin, kendisi için güvenilmez olduğunu, bu güçlerin bizi korkutmadı-

olduğunu ortaya koyan Lenin’in bilimsel denemesinden, Çin’in yıllar süren devrimci deneyimlerinden ve tarihteki bütün devrimci deneyimlerden almaktadır. Bu tez, emperyalizmi, bir ‘çamur ayaklı dev’, bir ‘umacı’, ‘böylesine güçlü görünen bir düşman’ ve ‘bize herhangi bir zarar vermesi kesinlikle olanaksız... kapitalist hayvanlar’ olarak tanımlayan Lenin’in görüşüne elifi elifine uygundur. (...) ‘Emperyalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır’ önermesine hayasızca saldıranlar, son çözümlenmede, yalnızca emper-

Ne diyordu Başkan Mao?

“Dünyada ikili bir tabiata sahip olmayan hiçbir şey olmadığı gibi (Bu, zıtların birliği yasağıdır) emperyalizmin ve bütün gericiliğin ikili bir tabiati vardır: onlar aynı zamanda hem gerçek kaplanlar, hem de kağıttan kaplanlardır. Tarihte iktidarı ele geçirmeden önce ve ele geçirdikten sonra bir süre köle sahipleri sınıfları, feodal toprak ağaları sınıfı ve burjuvazi zinde, devrimci ve ilericiydiler; gerçek kaplanlardı. Ancak zamanla bunların karşıtları köle sınıfı, köylü sınıfı ve proletarya adım adım güç-

lendikçe, bunlara karşı mücadelede giriştikçe ve bir çığ gibi büyüdükçe bu hakim sınıflar adım adım kendi karşıtlarına dönüştüler, gericiler, geri unsurlar haline, kağıttan kaplan haline geldiler ve sonuçta yıkıldılar ya da bir gün yıkılacaklardır. Gerici ve geri, çürümekte olan sınıflar halka karşı giriştikleri son ölüm kalım mücadelesinde bile bu ikili tabiatlarını korudular. Bir yandan gerçek kaplanlardı: insanları, milyonları, on milyonlarca insanı parçaladılar. Halk mücadelesi acılar ve güçlüklerle dolu bir dönemden geçti; bu yol üzerinde pek çok iniş-çıkış vardır. (...) Uzun vadeli bakış açısından, strateji açısından sorunun özüne bakıldığında emperyalizm ve bütün gericiler gerçekte neyseler öyle

rülmeli. Yani kağıttan kaplanlar olarak görülmelidir. Stratejik düşüncemizi bu temel üzerinden inşa etmeliyiz. Öte yandan onlar aynı zamanda insanları parçalayabilecek canlı kaplanlar, demirden kaplanlar, gerçek kaplanlardır. Taktik düşüncemizi de bu temel üzerine inşa etmeliyiz.” (Başkan Mao 4. cilt, sf, 94-95)

Burada sorunun niteliği üzerinde kısaca duralım. Zira bu noktada Başkan Mao yolunun da dikkat çektiği gibi doğru bir tahlil yapılmazsa iki uç yaklaşım ortaya çıkar. Biri “sol”dan yorumlamak. Stratejik yön ön plana çıkarılarak “stratejik açıdan onları küçümsemeliyiz” anlayışı maceracılığa yol açan üflesek yıkılacak gibi pratik tutumlar sergilenmekte, maceracılık hatasına düşülmekte. Diğer yanı ise stratejik yön unutulup sağdan bir yorumlama ile taktik yönü ön plana çıkarılmakta, “ e m -

peryalizm ve bütün gericiler kağıttan kaplandır” tezini parçalayan özelliği ön plana çıkartılarak, “emperyalizm her şeye kadirdir” gibi sapkın anlayışla hareket edilmekte. Bu iki uç yaklaşımdan modern revizyonizmde olanı ise emperyalizme karşı konulmaz anlayışdır.

Bugün ise bu düşünce daha çok Yeni Dünya Düzeni ideologları, post modern “sol”cular tarafından dile getirilmekte. “Emperyalizm yıkılmaz” ya da “onunla işbirliği yapılmalı” gibi anlayışlar bugün daha çok gündeme getirilmekte. Şu bir gerçektir ki; tarihte hiçbir zaman görülmemiştir; gericiler, hakim sınıflar krallıklarını, taçlarını, imparatorluklarını, kurulu egemen düzenlerini kendiliğinden bıraksın. Rusya, Çin, Vietnam, Küba, Bulgaristan, Arnavutluk devrimleri buna örnektir.

Stratejik olarak emperyalizmin çürüten, can çekişen kapitalizm, çamur ayaklı dev heykel, kağıttan kaplan olması, nihai olarak yıkılacak olması, tarihin tekerleğinin her daim ileriye döndüğü gerçeği ayrı bir şey, kendiliğinden yıkılacağını beklemek ise ayrı bir şey.

Stratejik açıdan tüm gericiler ve emperyalistler kağıttan kaplandan başka bir şey değildir.

Taktik olarak ise halen gerçekten kaplan, demirden kaplan, vahşi hayvanlar gibi proletarya ve halkların parçaladığı, katlettiği ve parçalamaya devam ettiği ise ayrı bir gerçektir.

Stratejik olarak emperyalizmi ve bütün gericiliği küçümsemeliyiz; yıkacağız, yeneceğiz. Ama her somut sorunda olduğu gibi, taktik olarak onları önemsemeliyiz. Bir kez daha devrimler tarihi bize göstermiştir ki düşmanı stratejik açıdan küçümseme, taktik olarak önemseme prensibi gereği onları yıkacağız. İşte bundan kurtuluşları yok. Vahşi bir hayvan gibi ne kadar saldırmaya devam ederlerse etsinler, bu sondan kurtulamazlar. Devrimler tarihi bize aynı zamanda şunu da açıkça göstermişlerdir; “bir devrim bir sivil savaştan geçmek zorundadır. Bu bir yasadır. Ve sadece savaşın zararlarını görüp, onun faydalarını görmemek tek yanlı bakıştır. Bu yüzden tek yanlı bakışla savaşın yıkılacağından bahsetmek halkın devrimi için fayda getirmez.”

“Biz düşmana saldırıyor-

sınıfsal doğasına uygun olarak saldıracaktır. Biz de kendi sınıfımız proletarya açısından devrimleri geliştireceğiz.

Yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde proletaryanın savaş teorisi Halk Savaşını uygulayıp geliştireceğiz. Peru, Nepal, Filipinler ve Hindistan Halk Savaşında ileri bir durumdadır. Peru’daki Halk Savaşını emperyalizm ve gericilik buradaki gelişmeleri dünya proletaryası ve halklarının duymasını engellemek için elinden geleni yapmakta. PKP’ye bağlı Halk Gerilla Ordusu gericilerin özel birliklerini imha ettiğinde bile basına sızıyor gizleniyor. Ama, biz biliyoruz ki, Halk Savaşının muzaffer oluşu engellenemeyecektir.

“Peru’daki Halk Savaşı budur. Onun analizi ve kapsamı, net düşünmemiz ve doğru sonuç çıkartmamız

le! (Partizan sayı 26, Nisan 1996)

24 Eylül 1992 tarihinde kendisini küçük düşürmek için konulduğu kafesten Gonzalo yoldaş şimdi ne yapmalıyız diyerek kendi sorduğu soruyu şu şekilde yanıtlıyordu: “Halkın kurtuluş hareketini ve Halk Savaşını geliştirmeliyiz. Buna tekbül eden bir Ulusal Kurtuluş Cephesi oluşturmalıyız. Halk Gerilla Ordusu temelinde bir Halk Kurtuluş Cephesi oluşturmalı ve geliştirmeliyiz. Yapacağımız budur, yaptığımız budur ve yapacağız bunu biz...”

Evet Gonzalo yoldaş 5 Kasım 2004’te uydurma bir mahkemeye yeniden çıkarıldı. Bu mahkemede Gonzalo yoldaş “Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm”, “Yaşasın Peru Komünist Partisi” sloganlarını haykırdı. Bu mahkemenin ardından da

Stratejik açıdan tüm gericiler ve emperyalistler kağıttan kaplandan başka bir şey değildir. Taktik olarak ise halen gerçekten kaplan, demirden kaplan, vahşi hayvanlar gibi proletarya ve halkların parçaladığı, katlettiği ve parçalamaya devam ettiği ise ayrı bir gerçektir.

sak, bu iyidir ve düşmanla kendi aramızı net çizgilerle ayırttığımızı ispatlar; düşman bize çilginca adeta tamamen karaya boyayarak ve tek bir erdemden yoksun saldırdığında bu daha iyidir; bu bizim sadece düşmanla aramızı net çizgilerle ayırtmadığımızı fakat ek olarak işimizi layıkıyla yaptığımızı gösterir.” (Mao Zedung, aktaran Partizan sayı 26, Nisan 1996)

Gericilik ve emperyalizm

için dört sorunun (Marksizm-Leninizm-Maoizm, Parti, Halk Savaşı ve yeni devlet iktidarı) ele alınmasını gerektirdi: Peru Halk Savaşı ülkeyi alt üst eden güvenilir bir Halk Savaşıdır; ‘yaşlı köstebek’ eski toplumun bağrısaklarını derinlemesine oyuyor ve hiç kimse onu durduramadı; gelecek şimdiden aramızda oturuyor/eski ve çürümüş toplum umutsuzca çöküyor ve devrim kazancak. Yaşasın silahlı mücade-

(yakalanmasından hemen sonra olduğu gibi) bilinçli ya da bilinçsiz teoriler ortaya atıldı Gonzalo yoldaş hakkında. Daha önce de belirttiğimiz gibi sorunun temel noktası bu değildir. Gonzalo yoldaş Peru faşist devleti tarafından katledilebilir ya da Gonzalo yoldaş Halk Savaşını terk edebilir. Ancak bu durumda dahi Peru proletaryası ve halkı kendi içinden yeniden önderler çıkaracaktır. Temel mesele budur.

**15-16 Haziran direnişinin
militan ruhu yaşıyor, yaşatacağız!**

